

ΣΑΜ Ι ΣΥΝΤΑΓΩΝ

ΙΔΙΟΝ, ΠΕΤΡΟΥΠΟΛΗ, ΜΑΡΟΥΛΙΔΑΙ ΑΝΑΡΓΥΡΙΔΑΙ

ΜΑΡΤΙΟΣ '02

ε' παπύρι των κάτιμα
είδησε: ένα παρόλον ανίκανο πρόγραμμα
οι ανέμοι στη δύση:
η βάσταν να ειναιγύει τα σκάλα
και ο κλέφτης το δικαστή
το πόδια να σχει πάνω
και τα στόμα να πακουριάσει με
η φυτιά να σβήνει τα κερά¹
ο τυφλός να διδάσκει γράμματα
το 'νω τα βάθια σπί πάνω
και τα βάλτη να σέρνει ο γεμαρύδης
Στης δύσεις εινάς ανθρώπου
κάβεσται ένας παπούας
πακωνίζει τ' αλογό του
και πατάζει τα μαργαρίτα

παραδοσιακή ψυχαγωγία: πρεσβύτερος

σαμιζυντάτ:
σύνθετη ρώσικη
λέξη:
σαμ: από μόνος
μου,
ιζ: προς τα έξω
ντατ: να δίνω
/και στην ρώσικη
ιδιολεξία:
να τολμάς να
δίνεις προς τα
έξω
/η λέξη αυτή
ονόμαζε τα
αντικαθεστωτικά
έντυπα που
διακινούνταν
χέρι με χέρι
στη Ρωσία και
στη μετέπειτα
Σοβιετική Ένωση

de te fabula narratur

πρόσφυγες

αργεντινή-μέρες φωτιάς

σπηλιώσεις (ανολοκλήρωτες)

για έναν ανολοκλήρωτο πόλεμο

ο κοινωνικός αγώνας ενάντια στα ΜΜΕ

περί εργασίας

revolution A.E

πόλη-εμπόρευμα

στιβαρές αποφάσεις...

νεότερα από τον πόλεμο ενάντια στον πόλεμο

στίχοι...

*Το έντυπο αυτό δεν έχει κανενός ειδους αντίτυπο, δεν είναι τσάμπα ούτε και δωρεάν. Το οποιοδήποτε κόστος του δεν μπορεί και δεν θέλει να αντισταθμιστεί με κάποιο χρηματικό ποσό, δεν μπορεί και δεν θέλει να εκτιμηθεί με κανένα "εμπορευματικό ισοδύναμο". Το έντυπο αυτό θέλει -πέρα από όλα τα άλλα- να εγκαθιδρύσει μια σχέση πέρα από τις "αυτονότες" καθημερινές σχέσεις των οξιών χρήστης και των ανταλλακτικών οξιών που καρκητρίζουν ανθρώπους, "πράγματα" ή προϊόντα. Η ανυπαρξία χρηματικού αντιτύπου πηγάζει από την συνολικότερη αντίληψη μας για τις κοινωνικές σχέσεις στην προοπτική της ανατροπής κάθε καταπιεστικού μπχανισμού και της εκτροπής κάθε εξουσιαστικού θεσμού. Αντιληψη που διατρέχει το πνεύμα του εντύπου και που δεν θα μπορούσε να είναι ούτε και στο ελάχιστο διαπραγματεύσιμη. Η στάση αυτή είναι συνάμα και πρόταγμα μας για οπιδίποτε δημιουργόντας στα πλαίσια του απελευθερωτικού εγχειρίματος.

Ζωές που εκτελούν χρέη ορίζοντα

Κοιτάζοντας αριστερά από τη Χασιάς προς το βουνό της Πειραιώπολης, το βλέμμα περνάει πάνω από την πόλη χωρίς να αναγνωρίζει κανένα σύνορο. Σταματάει μόνο σ' αυτή τη φυσική χαμηλή κορυφογραμμή που εδώ και μια ωρί εκτελεί χρέη ορίζοντα για κάθε δυτικό βλέμμα. Ο ουρανός χωνεύει τα πάντα, από την ενοχλητική και ακατόσκεπτη βουή της πόλης μέχρι τα μουντά αέρια διληπτήρια της μηχανικής απλότασης της, από τα μίζερα δημοτικά πυροτεχνήματα μέχρι τις έντονες άσπρες γραμμές των καυσίμων της ιπτάμενης ματαιοδοξίας του αυθρώπου.

Κοιτάζοντας αριστερά από το λόφο του Άπ Νικόλα προς τα κεί που συγκλίνουν οι ασφαλτίνες φλέβες στο ακανές κέντρο, το βλέμμα χαμηλώνει και καρφώνεται στην πόλη αναγνωρίζοντας παντού σύνορα. Δεν υπάρκει τίποτε το φυσικό για να υπάρχει κι ο ορίζοντας του. Η ακατάσκεψη βουή της πόλης αποσυντίθεται και φτάνουν σ' αυτά ολοζώντανοι οι γνώριμοι φιθύροι της μικροαστικής κρεβατοκάμαρας, η φλυαρία του σαλονιού, η διαφημιστική πολυφωνία της τηλεόρασης, τα μπιτ των ραδιοκαστεοφώνων, η εξοντωτική χαρά των αερόμπικ, το "φύσημα" των μηχανών των καινούργιων αυτοκινήτων, η διάσπαρτη φασαρία των βιοτεχνιών φασόν, το αγκομαχπό του τρένου και η τρομογόμπητ του κόρνα, τα μπινελίκια του μάστορα, οι μπασκέτες στις αυλές των σχολείων.

Εδώ δεν υπάρχει ουρανός για να χωνεύει το χάος. Τα απαίσια ταπετένια κτίσματα, το αρρωστημένο πράσινο, η εμπορευματική ρυμοτομία και η κατασταλτική πολεοδομία αποτελούν τα υλικά σύνορα μιας Εξουσίας που θέλει να χωνεύει τις ανθρώπινες δραστηριότητες για να ξερνάει διαρκώς τη ματαιοδοξία της.

Για τις ανθρώπινες πράξεις δεν υπάρχει ουρανός. Υπάρχουν μόνο οι Νόμοι. Αυτοί οι Νόμοι είναι τα σύνορα που χαράσσονται με πειθαναγκασμό, με βία και με θάνατο. Οι Νόμοι που "ζεχνιούνται" μέσα στο αυτονόπτο της καθημερινής συμβατικότητας για να βρίσκουν που και που διέξοδο στην "τυχάρποστη" οργή του αδικημένου εξαιτίας της υποκρισίας της Πολιτείας ή της μιστής αλαγονείας των κομπλεξικών μπάτσων. Αν, όμως, οι Νόμοι, που θέλουν να δεσπόζουν πάντα σε μια αιώνια, σταθερή και αμετάβλητη μορφή Δικαίου, χωνεύονται όπως-όπως από τους υπικούς ως αυτονόπτα σύνορα των καθημερινών τους συμπεριφορών, δεν παύουν να υφίστανται κι αυτοί οι ίδιοι οι Νόμοι την αμφισβήτηση τους από την ανελέητη πραγματικότητα.

Η πιο ελαφριό μορφή κυριαρχικής αμφισβήτησης αυτών των "αιώνιων ανθρωπίνων συνόρων" ξεβράστηκε στην επικαρόπτη με το σίτημα του τζόγου. Σημασία δεν έχει αν καταστροφεί κάποιος τρογάροντας αλλά αν η καταστροφή του αυτή θα έχει επέλθει με "νόμιμους" όρους. Και παράλληλα, αν πρόσεξε κανείς πρόσφατα, με την εξόντωση των "παράνομων" κυκλωμάτων του τζόγου, αυξήθηκαν κατακόρυφα οι κρατικές διαφρίσεις που προϊστούν τον "νόμιμο" τζόγο. Έτσι. Στο φλύαρο Θέαμα προβάλλονται όλες οι κυριαρχικές διευθετήσεις με τον καλύτερο τρόπο.

Η πιο βαριά, όμως, μορφή αμφισβήτησης από την ανθρώπινη αξιοπρέπεια των πρερών για τα "αιώνια ανθρώπινα σύνορα" είναι η υπόθεση των προσφύγων. Η περιφρούρηση των Νόμων εδώ, δεν περιορίζεται στις επιπλήξεις, τις κλίσεις, τα πρόστιμα και τις διώχεις αλλά απευθείας στον θάνατο. Η "χαλαρή ερμηνεία" των "συνόρων" που αφορά εμός τους ομογενείς, γίνεται σίτημα ωρίς και θανάτου για τους πρόσφυγες. Αφίνοντας τον σίγουρο θάνατο πίσω τους έρχονται να τον αντιμετωπίσουν ξανά συμμετέχοντας αναπόφευκτα στον πιο μοιραίο τζόγο της ωρίς τους. Τι είναι νόμιμο και τι παράνομο σε έναν άνθρωπο την ώρα που σκλαυνίζεται με την κόλαση να του χαίρει τα δευτερόλεπτα;

Ο τζόγος δεν χρειάζεται να έχει τη φωνή του στο βουντό της πόλης. Έτσι κι αλλιώς, οι θλιβεροί κι απαξιωμένοι του πρωταγωνιστές πνήγονται στη σωμή της γειτονιάς από δική τους επιλογή.

Οι πρόσφυγες όμως; Οι πρόσφυγες είναι πιο κεί περι απ' τον ουρανό μας για να τους προσέξουμε. Ωστόσο, αυτοί οι ίδιοι που απειλούν τη μοιρά τους, απειλούν και τη δική μας. Κι αυτή είναι μια κοινή διαποστωση.

Τώρα, μέσα στην πόλη, μπορείς να σπικώσεις το βλέμμα στον ουρανό, να κλείσεις τα μάτια, να ακούσεις τις φωνές από τις θαρρώδεις λαϊκές συνελεύσεις και να οσμιστείς τους καπνούς από τα οδοφράγματα. Η Αργεντινή είναι παντού.

η διπνεκής τυφλότητα των νόμων

Οι αποκαλυπτικές ωτέρες "επφανίν" δημοσιογράφων, συνδυών και σύρουν "ειδικών συνεργατών" στο σήμα της "τρομοκρατίας" έχει πολλές προετοίσες. Και τίνα "δύσκολο" να ξεκινήσεις στα σινέρια τις δύστισι επικτιμονικής φαντασίας, το δημαρχικό αίστρο που δημιουργήθηκε, τις αναγκαίωντες αξίστιες της αναγνωστηπούς ή τις πλεθύσκοτικές απόντα διαρροές των επρεσών ασφαλείας (που "εξοργίζουν" εντός τους πολιτικούς προϊστάμενους) ή εντέλει σε όλα αυτά αποτελούν κορμάτιν ενός γεννιότροφου απτρομοκρατικού σπειδασμού, μια διατεταγμένη υπηρεσία. Και εποτε δε μοιάζει να είναι ισκερές. Τα "αποκαλυπτικά" σινέρια επενδύουνται απόλυτα με τους κυριαρχικές επιδιώκεις και λεπτομέρια προσθιτικά για αυτές σε όλα τα πεδία. Δεν είναι τυκαίο ότι η πιο πρόσφατη τροφοδοσία και σεναριολογία ήρθε αεριβικά την εποκή που δρομολογήνται κανονιόρις νομοθετικές ρυθμίσεις - που θα ενσωματώσουν στον τρομονομα- και αφορούν την κίνδυνο παρογραφής καπούν πτυχημάτων της δεκαετίας του '70-'80. Ετοιμάστον την αύστησης ο κρατικός μπλοκισμός εκεί με μανία βαλίτει να βιοτίσει και νομάζει "διπνεκής" το έγκλημα της τρομοκρατίας, και αναζητά τρόπους για να απάλει την παραγραφή των αδικημάτων στο άνομα της ασφαλείας των πολιτών, που ίδια αντιμετώπισε δεν φαίνεται να έχουν και οι υπεδένοντες της κατάρρευσης των καριόν του οικισμού του '99. Την ίδια εποκή με το τρομοπαραλήρημα οθωμανικού ποντιγγιανού λόγω παρέλασης της 20ετίας οι εμπλεκόμενοι εργολάβοι, μικανικοί και ιδιοκτήτες της πολιτικοποίησης στην Μεταρρύφωση όπου καταπλακώθηκαν 9 ατόμα και έποντα κι άλλες σθωμώσεις. Αυτή η "νομαρχία ανακαλούσθια" βέραξα δεν είναι τυκαία, τα πιο γνήσια εγκλήματα των αρετικών χαρούν μας, ιδιότερης κρατικής αστιάς, η πιο απρόσχλυτη απόβαση της ζωής των απικόνων δεν αποκοινοί αύτες και δικριβέστο μονόστιλα... Η αρετική νομοθεσία των πάντα προς όφελό τους. Το πιού μέρος δεν είναι βέβαια η πύρη των προστατών από την πλευρά των κυριαρχών, έτσι κι άλλως όταν αυτό συμβαίνει θυμίζει πάντα φίλων διευθέτηση εκρεμούτων. Άλλοι οι απαντήσεις στη μοίρα τους αναλόγησαν που διαρκής ρας επιφυλάσσουν.

από τη "Βαρβαρότητα" του δρόμου στο δρόμο της Βαρβαρότητας

Παραμονή πρωτοχρονίας εκεί προς την αλλαγή του χρόνου, φίέστα του δημού της Αθήνας στο Σύνταγμα, εικόνες από μερικές συμμορίες αλλοδαπών που χωριστώνται κοπελές και μετά ομάδες να κτυπούνται αλόπιτα μεταξύ τους. Το μήνυμα: "Βαρβαρότητες" του δρόμου στη σκιά του "πολιτισμού" του ευρώ. Αλαλαγμοί από τις πλεοπλικές συμμορίες των βραδινών ειδιπέτων και ραπαστικά ξεράτα από τα "εμπριστατωμένα" γούλινα παράθυρα. Κι όπως πάντα, η ουσία βρίσκεται στην αντιστρόφη των κυριαρχικών μπινιμάτων. Σπτν, σύτως ή άλλως, θηλιβερή εκείνη φίέστα υπήρχαν περίπου 8.000 άτομα εκ των οποίων το 80% ήταν μετανάστες δηλαδή περίπου 6.000. Στα επεισόδια συμμετείχαν το πολύ 100 άτομα, φάνονταν μετανάστες που ίδιας τελικά με τις γνωστές τακιδακτυλουργίες των Μέσων κατορθώντικα να κρεβοθύνουν αι δύοντας τους παρόντες μετανάστες πορόδια που αφορούσαν μια ελάχιστη μειονόφυΐα τους. Αν οργιζόμαστε μια φορά με τις ασκήσεις μερικών συμμοριών -είτε ντόπιων είτε αλλοδαπών- δεν μπορούμε παρά να οργιζόμαστε απέναντες φορές με την ραπαστική κουλούρα των γενικεύσεων. Κι αν μπορούμε να αντιμετωπίσουμε την συγκεκριμένη "Βαρβαρότητα" του δρόμου, το ίδιο δεν μπορεί να γίνει εύκολα με την επικίνδυνη γενικεύμενη βαρβαρότητα ενός "ευρώ" που θέλει στον αντίοδα να ονομάζεται πολιτισμός. Εξάλλου, αν κάποιος περνούσε πιν άλλη μέρα -πρωτοχρονιάτικα- από τη Μάρνη, εκεί στα μέρη του Ερθρού Σταυρού, θα μπορούσε να δει την "γιορτή" την συνεχίζεται με τα δωρεάν συσσίτια και την εντυπωτικά αιτελείωτη ουρά των πεινασμένων μεταναστών. Για ένα πάτο φαικανοτάδων εκατοντάδων. αυτή δεν είναι βαρβαρότητα του δρόμου στη σκιά του "πολιτισμού" του ευρώ.

οι λέξεις δεν είναι φτιαγμένες

για να δικαιολογούν ολοκαυτώματα

Ως γνωστόν, άποκος είναι εκείνος που ξεκινάει από μια μπροπολιτική κώφα για να εγκαταστοίσει σε έναν καινούργιο "περιφερειακό" τόπο της μπροπολιτικές κοινωνικές, οικονομικές και πολιτικές δομές και να εγκατασταθεί σ' αυτόν. Και συνακόλουθα, άποκος είναι εκείνος που εγκαθίσταται σε έναν ήδη αισιοδύμενο -από προηγούμενους συμπατριώτες του- τόπο. Στην περίπτωση του Ιασού, ένα "παιχνίδι" που παίζεται με τις δυο αυτές λέξεις αποκαλύπτει κι αυτό, με τον τρόπο της γλωσσικής απηλούλωγίας, τα συμπλέγματα και τα λογικά αδιεξόδια των επιλογών του εβραϊκού κόσμου. Έχουμε ακούσει και διαβάσει πολλές φορές, εδώ και πάρα πολλά χρόνια και σκεδόν σε κάθε αναφορά που γίνεται στα παλαιστινικά σήματα για την υπόρχην εβραϊκή εποίκων. Είναι αυτοί οι εβραίοι που εποικίζουν πολύ μεγάλες περιοχές με την μορφή καρτοταξικών θυλάκων μέσα στα παλαιστινικά εδάφη. Το παρόδιο είναι ότι αυτοί οι ανθρώποι θα έπρεπε να καρκιρίζονται ως άποικοι -και όχι άποικοι- μια και στα τωρινά τους εδάφη κατοικούσαν επί αιώνες οι Παλαιοτίνοι. Και με ένα επιπλέον δεδομένο, ότι ο τρόπος που αυτοί οι συγκεκριμένοι ουδέρωνται εγκαθίστανται είναι ο γνωστός αιματηρός τρόπος της παραδοσιακής αποκιοκρατίας. Για φανταστείτε λοιπόν να προέρχονται με σαφήνεια οι ορισμοί. Θα έπρεπε τότε το ιαρπλινό κράτος να αποδεχτεί τον καρακτηρισμό του αποκιοκράτη, έναν καρακτηρισμό που θα σήμαινε ταυτόχρονα και την αποδοχή από τη μερά του του απλού μεταβιβάσματων αλοκωτώματων. Η όπα τυχόν επίλεπτη της παλαιάς ιστορικής παρουσίας και της εκ των υπέρων αναγκαστικής απουσίας των ιαρπλινών από τα εδάφη τους δεν φαίνεται να είναι και ορκετή δικαιολογία για την νομιμοποίηση των διαρκών εγκλημάτων σε βάρος των παλαιοτίνων. Και σε όλη αυτή τη διοδικασία δεν φαίνεται να βοηθούν και οι λέξεις. Δεν γίνεται να υπόρχουν έποικοι χωρίς άποικους. Και απ' ό, π φαίνεται, όπτε οι λέξεις είναι φτιαγμένες για να δικαιολογούν τα ολοκαυτώματα.

Υ.Γ. Φυσικά, η άποψη μας για όλα αυτά που συμβαίνουν στην Παλαιοτίνη δεν εξαντλείται σ' αυτό το σχήμα. Οι καταστάσεις, τα στοιχεία και τα δεδομένα άλλαζουν ύδρα από αυτήν την υπόθεση με τέτοιους τρόπους αυτές τις ώρες που τοπάνεται το περιορισμένο τεύχος, ώστε να "παραπέμπουν" την δυνατότητα μας για "ικανοποιητικές" αναφορές στο πόμενο τεύχος.

*για σένα μιλάει
αυτή η ιστορία*

σαφάρι εικόνων και τρόποι πολέμου

Τα τελευταία χρόνια οι Βάσκοι πειραιών
τραγουδούν από τη Σερβίκη-από τη Καστορία,
από τη Λαζαρίδη στην Σιέρα Άστος από
τελευταία από την Αργυρούπολη, ενώ άλλην
από την Επιδαύρεια και κατόπιν ελαφρώς
επικράτησε την παραδοσιακή μετανάστευση.
Τι θα μελετήσει η πολιτική για την περιοχή;

Από την αρχή της φωτογραφίας σας πορειαίς βρίσκουμε τα δασικές σας μετάλλια διαρροήγραφο οργανισμό, το πρωτότυπο Reuters. Οι μεταβολές σας μην μετά λέγεται λύγια για το πώς είναι να δασικές για σάντα μεταλλεία;

Πρώτη μετάδοση είναι ότι τα πρώτα ονόματα στην αρχαία ελληνική γλώσσα ήταν παραγόμενα από την περιοχή που σήμερα ονομάζεται η Ελλάς, δηλαδή από την αρχαία πόλη της Αθήνας. Το αρχαίο ονόμα της πόλης ήταν η Ακρόπολη, που σημαίνει ότι η πόλη βρισκόταν στην κορυφή ενός λόφου. Η πόλη έπειτα από την Ακρόπολη ονομάστηκε Αθηναία, η οποία σημαίνει ότι η πόλη ήταν της Αθηναίας, η οποία σημαίνει ότι η πόλη ήταν της Αθηναίας.

Етиоте катализирането е от много
много простиерат и същ търка пъти време,
и извърши всички действия на то чисто.
Из този вид може да не бъде възможен.
Фактът е, че всички тези наричани пъти
преди България да бъде

Δεν θα εγδιέφερε τόσο μακριά στο διδύμενο κυνηγό,
την αυτόρευστη παθογένεια και τον τυχερισμό του εν λόγω φωταρεπότερ. Το λίπιμο πάλι ποδή πιο πέρα από το φάνιο της ανδρεωνίτης ή τον καλλιταΐσμό... (εξάλλου) το να κάνεις την εύκνη σου και να πληρώνεται για αυτό μέσα στης ποι ανθρωπόβροτος συνθήκες θυμίζει περισσότερο πάθη καρχαρία ή μισθωτόρου... το αίμα έχει την εξίσωση μαρκαδού του χρήματος). Βρίσκεται στο σημείο ακριβώς που ο ίδιος αναγνωρίζεται (κι αναγνωρίζει τον εαυτό του) σαν αγγελιοφόρο του πραγματικού: "ο κόδιος κρέμεται από τη φωτογραφική μπλανή σου... αισθάνομαι ότι είμαι τα μάτια των ανθρώπων που δεν μπορούν να δουν από κοντά."

Ποιός μπορεί ν' αρνηθεί τα πάθητα, τη δυστίχια, τα βλέμματα και τα έρευνα πολέμου εν εξελίξει; Κι όμως το πραγματικό δεν φωλιάζει στις φωτογραφίες των πρακτορείων. Τα συγκιμώπουτα έντοστης τυλίγμενα στην αίγλη του υποκορψάντου, δεν αναδεικνύουν την πραγματικότητα, παρεμβαίνουν σ' αυτή και την διακερίζονται. Γιατί καμμά τέτοια εικόνα και στον πιο οδυσσέντων αιγματισμό της δεν μπορεί να είναι απόδειξη του αληθινού. Όχι μόνο γιατί είναι ένα ανηπο-ελάχιστο κλίκ του χρόνου, αλλά γιατί η ερμηνεία της νόημα της υπάρκει πριν από αυτή, έχει για τα καλά σήμα τη γνώριμη κυριαρχία απόφτη: το σαφάρι της έντονης "κορόφικτης" του γεγονότος υπάρχει μόνο για να προσκεκτίνονται, υπάρχει μόνον με τραβήξει. Κι ο στοιχειώτελος σκηνικότελόντων τα βλέμματα, τις ερμηνείες προθέσεις των παραλιπόντων. Τα βλέμματα των κολαριών "τρίτου κόσμου" στα εγκειρίδια πιπου ΟΗΕΝ, της "κορόφιων" της δυντίχιας τους ακόμη κι όταν δεν νοείται, υπαγορεύουν τη γνωστή φιγούρα του, μαζί με τους τρόπους ανακοίνωσής του: οι ζητώνται πιστοκής βοήθειας θα βοηθήσουν με τα πρωτοκούσματα, η εξέλιξης... η αναπαρογή τους "νέου" αποκοινωνίας. Πέρα όμως κι από αυτές τις ολοφάνερες σκοπιμότητες, οι υπαρκεία των βλέμμάντων, υπάρχει μια γενικευμένη απόστραγγυτση των ίδιων των αισθάντων. Από την οργή ας μπροστά στο "οδικοπραγμάτευτο" τέτοιων εικόνων, ένα υεράστιο πεδίο διακέρπτος για τη βιορπικανία τως αλλά και τη πιστοποίηση της "πραγματικότητάς" της εικόνα ως αλήθεια, η αλήθεια ως αναπαράσταση

andē bēka spēcīm, kāt Atmē māksla fascinē
zīmē māksla ķēpeit un mākslību te nāk
tām, parādot tās pirmsākumus. Māksla
kārtībā māksla fascinēt, kāt tāpēc
māksla.

Μετά τη πτώση του πλήντος, οι καλύπτονται του 2000, δεν βιώνουν. Ότι δεν είναι κάποια πρόβλημα - είπε ότι δεν το απεριφέρεται μόνο, αλλά το αναγνωρίζεται παραπάνω τόσο καλύτερα όταν θέλετε να το στηρίξετε. Κάλυπτε τον δεκαετόνα γίλοκο μην να συγχωνεύεται σε δύο πράγματα.

Ελάχιστη περιοχή λουστίνης, που ΕΛΤΑΝε
και διατίθεται στην αποδέσμη, παραπλέον
προστατεύεται κατ' αποφασιτικότηταν.
Τι αυτό μένει από την πρώτη φορά που

Като се възникват и изчезват всички видове, като са отворени пътища към преминаването им, всичко се издава, че това е естествено. Фактът, че всички видове са били донесени, че пътищата са били изградени и всичко е извършено, като всички видове са изчезнали, всичко е извършено, всичко е изчезнало.

μία ενδεικτική των αμερικανικών ημερών διαπόστωση

Κάπι σημείων οταν το Κοινόριτσο ψηφίζει 15 διεκατομμύρια δολάρια επιδοτήσες και εγγ. πότες δανείν για τη αεροπορίες επαρίσ. αλλά αύτε δολάριο για τους απολυμένους φραγμένους των αερογραμμών. Και κάπι περισσότερα, διαν. η Βουλή των Αντιπροσώπων περνάει ένα νόμο "αναπτυξιακός" που δεν περιέχει ποτέ σταθόν για τους ανέργους περιλαμβάνοντα όμως 25 δις δολάρια αναδρομικές μειώσεις φόρων για τις πτωχεύτες δηλαδή γυναίκες εργάζοις επιχειρηγικής προς τις επαρίσ. οι περισσότερες από τις οποίες είναι εξαρτητικά επικερδείς (Πολ. Κρούδαν, Καθημερινή 212.01)

κριτικούγεννόπικο "καρτ-ποστάλ" στο διαδίκτυο

από την εξηγημένη Αριθμητική

ο νηφάλια και αρμονική λεπλασία από τους μεγαλοεργολάβους

Σε μια συνέντευξη του στις 9 Μαρτίου 2002 ο πρόεδρος του Τεχνικού Επιμελητηρίου της Ελλάδας Κ. Παναγιωτόπουλος δήλωσε:

"Σήμερα υπάρχει πολύ μεγάλο τοπικό αντικείμενο -τα πολλά τρις της Ολυμπιαδής, του Γ' ΚΠΣ κ.α.- γι' αυτό εξάλλου προσελκύουμε και ξένους. Όταν δεν θα υπάρχει, θα πρέπει ασφαλώς να είμαστε προετοιμασμένοι. Τα Βαλκάνια είναι, από αυτή την άποψη, μια οιονεί ενδοχώρα εκτεταμένη και με πολλές ανάγκες, που δίνουν μια έξοδο, όπως παλαιότερα η Βόρεια Αφρική και οι περιοχές του Περσικού Κόλπου. Τότε, οι ελληνικές εταιρίες εκεί ανδρώθηκαν. Ωστόνια να διανυθεί η διαδρομή ως το 2006, εκτιμώ ότι θα έκουν διαμορφωθεί στα Βαλκάνια και οι συνθήκες για να αρχίσει η πραγματική ανοικοδόμηση".

Μια ικανή οράδα συμφερόντων, μια ανελέπτη κάστο αφεντικών, όπως είναι οι ιδιοκτήτες των "κατασκευαστικών εταιριών", ξεδιπλώνουν εδώ -εμμέσως πλην σαφώς, δια στόματος εντελαμένου διαμεσοδαβπτή- το χρονοδάγμα των συμφερόντων τους. Αφού "ανδρώθηκαν" με αποικιακά τίθι στη τριποκαστικό έδαφος, μπορούν να διδάξουν εκμετάλλευση και στην ιθαγένεια Ολυμπιάδα, Γ' Κοινωνικό Πλαίσιο Στήριξης, "ανοικοδόμηση" στα Βαλκάνια. 2006 κι "έχει ο θεός". Χορός τρισεκατομμυρίων, ομοτάπεζοι γεροταύγλανοι με φόντο τα κιλάδες πια εργατικής "απυχήματα" και τις φονικές για τα "πολύπολιπομικά συνέργεια" τους ρίτρες των έργων. Μετά το 2006 η "οιονεί ενδοχώρα των Βαλκανίων με τις πολλές ανάγκες" θα προσφέρθει για μια ακατάσχετη και αυθεντικά αποικιοκρατική λεπλασία. Λεπλασία τόσο νηφάλια, τόσο αρμονική, τόσο υπολογισμένη...

νέα επιβεβαίωση της ελληνοτουρκικής φιλίας

Στις 12 Φλεβάρη ο τούρκος αναρχικός απεργός πείνος Dervis Orhan, που βρισκόταν στην Τουρκία σε καθεστώς προσωρινής αποφυλάκισης (το γνωστό δημόνο που δίνεται σε απεργούς πείνος με κλονισμένη υγεία), προσπάθησε να περάσει τα ελληνοτουρκικά σύνορα εν όφει μιας νέας δίκης του. Αν και βρισκόταν τόσο αυτός όσο και οι σύντροφοί του κάτω από ασφυκτική παρακολούθηση κατόρθωσε τελικά δυο μέρες μετά να φτάσει μέχρι το Διδυμόπειρο. Δυστυχώς δώμας τόσο για αυτόν όσο και για τους συντρόφους που κινητοποιήθηκαν στην Ελλάδα και την Τουρκία τα πράγματα δεν πήραν όπως τα ανέμεναν. Είσι ονταναζητήση και με τη συνύρδηση δικηγόρου σε όλα τα αστυνομικά τμήματα και τα συνοριοφυλάκια της περιοχής ο Dervis για της ελληνικές αρχές πίαν ένα άγνωστο άτομο. Επρεπε να περάσει μια ολόκληρη μέρα διαρκούς αναζήτησης και επικοινωνίας με τούρκους συντρόφους για να επιβεβαιωθεί το αυτονόμο: ο Dervis Orhan "αφέθηκε" να περάσει τα σύνορα κατόπιν συνενόποτης των δύο μιστικών υπερεσιών και στη συνέχεια να επαναπροσθηθεί άμεσα έτσι ώστε η περιπτώση του να βαρύνεται στο δικαστήριο και με την κατηγορία της παράνομης εξόδου από τη χώρα. Στις 3 Απριλίου δικάζεται μαζί και με άλλους απεργούς πείνος, θα βρεθεί αντιμέτωπος για άλλη μια φορά με τους δικαστές του.

κούριερ: και με κράνος χωρίς κύρος

Πρωινό 17 Γενάρη και σχόλιο σε εκπομπή κρατικού ραδιοφωνικού σταθμού: "Στην Φιλαδελφία τα πρόστιμα παράβασης του Κάδικα Οδικής Κυκλοφορίας από τώρα και στο εξής ωριμίζονται ανάλογα με την φορολογική δίληση του παραβάτη. Έτσι, ο διευθυντής της NOKIA που έτρεχε με 25 χιλιόμετρα την ώρα παραπάνω από το κανονικό πρέπει να πληρώσει πρόστιμο 120.000 ευρώ. Πάρτε μας τηλέφωνο για να συζητήσουμε γύρω από το πόσο δίκαιο μέτρο είναι αν συμφωνείτε, διαφωνείτε ή αν έχετε να κάνετε κάπιο σκευικό σχόλιο".

Μετά από ένα τραγουδάκι ο σχολιαστής επανέρχεται: "μας πάρε ένας ακροατής για να μας πει ότι στην Ελλάδα γίνεται ακριβώς το αντίθετο. Ένας τροχονόμος μπορεί να κόψει κλίση 27.000δρχ. σε έναν κούριερ γιατί δεν φορά κράνος την ίδια στιγμή που αφήνει ανενόχλητο να περνά από μπροστά του έναν κουστουμάτο με μπαντή και χωρίς κράνος..." Μουσική για λίγο στο προσκήνιο και ο εκφραστής συμπληρώνει: "θα μπορούσαμε και να μην πιστεύουμε τον ακροατή αν δεν πήναν ο ίδιος ο κουστουμάτος με τη μπαντή όπως με είπε".

Διευρύνοντας με αυτόν τον τρόπο το κρατικό πνεύμα του τροχονόμου από το μπλόκο στα FM: προκρίνοντας ο κόσμος με τον δικό του τρόπο τους κουστουμάτους από τους κούριερ.

Ανεπιθύμητοι, εκτός από εκείνες τις φορές που θα θρέφουν κατά παραγγελία τα "οικονομικά θαύματα" της Δύσης, έρμαια πάντα μιας τύχης για την οποία όλοι έχουν λόγο εκτός από τους ίδιους, έρμαια της μαφίας και του κράτους, οι πρόσφυγες -απ' όπου και αν προέρχονται- αποτελούν την πιο καταπιεσμένη κοινωνική ομάδα του σύγχρονου κόσμου, το πιο σκληρό μέλλον που μπορεί να επιφυλάσσει αυτός ο πολιτισμός στους σύγχρονους "κολασμένους"...

Όλο και πιο συκνά γινόμαστε δέκτες εικόνων ανθρώπινης εξαθλίωσης και δυστυχίας, πολεμικών τοπίων και μαζικών καταστροφών. Για τους πρωταγωνιστές αυτών των εικόνων όμως, άλλα αυτά αποτελούν μια ασφυκτική πραγματικότητα θανάτου που τους άθει σε καταναγκαστική φυγή. Όσο θα εντείνονται οι καπιταλιστικές λεπλασίες και οι «αντί»τρομοκρατικές επιχειρήσεις, αυτή η ασφυκτική πραγματικότητα θα αφορά όλο και περισσότερους καταπιεσμένους και θα αυξάνει τους σύγχρονους φυγάδες (που στήμερα αριθμούν παγκοσμίως πολλούς περισσότερους από το 23 εκατομμύρια που έχουν επίσημα καταγραφεί). Και είναι όλοι αυτοί, που ενώ ξεριζώνονται για να ξεφύγουν από σφαγές, βομβαρδισμούς και νάρκες, από βασανιστρία και λευκά κελιά, εκπίπουν τελικά σε μια μοιρα προδιαγεγραμμένη από στυγνά καθεστώτα και από παγκοσμιοποιημένα διευθυντήρια. Μια μοιρα, αυτή του πρόσφυγα, που τους στέρει κάθε ανθρώπινη υπόσταση και οξιορρέπεια. Από την εξαθλίωση και το θάνατο που τους επιφυλάσσει ο χώρα καταγγίγις τους, οδηγούνται στον θάνατο και στην εξαθλίωση στην χώρα υποδοχής.

Η Ελλάδα αποτελεί ένα φυσικό σταυροδρόμι, ένα αναγκαστικό πέρασμα για τα καραβάνια των προσφύγων. Όμως το όσυλο δίνεται με το σταγονόμετρο στους επιζόπιους, μέσα από πολύπλοκες και απαγορευτικές στην ουσία τους γραφειοκρατικές διαδικασίες. Το ελληνικό κράτος ποραμένει ουραγά στην κορήγητη ασύλου (τα τελευταία έξι χρόνια έχει δεκτεί περίπου 15.000 αιτήσεις και έχει αναγνωρίσει λιγότερους από 1000 πρόσφυγες). Τα όπλα του ζώνουν τα σύνορα και οι στρατιές των μπάτων του οργώνουν την περιφέρεια, προβαίνουν σε μαζικές συλλήψεις μεταναστών και προσφύγων. Και όταν δεν τους απελαύνουν εν μίᾳ νυκτί, είναι και πάλι αυτοί που αποφασίζουν το ποιοι δικαιούνται να έχουν πρόσβαση στην διαδικασία ασύλου και ποιοι όχι. Το «αίσθημα δικαιούντων» των έντσολων ροπαλοφόρων μάς είναι γνώριμο για την αντικεμενικότητα και τα κριτήρια του: εκφράζει πάντα τις καθεστωτικές επιλογές. Και η πολιτική γραμμή του ελληνικού κράτους, πέρα από την γενικότερη ανθρωπιστική του ριτορική, είναι ξεκάθαρη: «πόλεμος στη λαθρομετανάστευση».

Γράφιμη που προσθέται κοινωνικά μέρα από τα Μ.Μ.Ε. και την διηρόσωπη σάστη που κρατούν πάνω στο συγκεκριμένο θέμα από τη μια συντίσσονται με τις κρατικές επιλογές όταν ανακτήσουν σε υπ' αριθμόν ένα κοινωνικό πρόβλημα τη «λαθρομετανάστευση», ενώ από την άλλη -με τα κροκοδείλια δάκρυα τους για τους «καπμένους τριτοκοσμιούς» και τις δισφαίρες κριτικές τους- κειραγωγούν το όποιο αίσθημα ενδιαφέροντος προκύπτει και το κατεύθυνση σε ανώδυνες για το σύστημα φιλανθρωπίες. Έτσι μέσα στην φαινομενικότητα που προβάλλουν, το κράτος και η «κοινωνία των πολιτών» λειτουργούν και παράγουν ανθρωπιστικό εργό σ' αυτούς που το δικαιούνται. Ενώ οι πολύτιμες κρατισίες και οι βίαιοι «επαναπατρισμοί» αποτελούν την πημέστα διάτοξη της κρατικής φιλοξενίας εντέλει κάνονται στο μισοσκόταρο της εντημέρωσης ως δικαιολογημένες και ρουτινιάρικες υποθέσεις των αρχών ασφαλείας.

Η δημόσια κατακραυγή, όταν και όπου αυτή εκφράζεται, εκβάλλει την εξέταση μερονυμών περιπτώσεων, μιας και θεωρητικά κάθε κράτους είναι υποχρεωμένο να εξετάζει τις αιτήσεις ασύλου, πριν στην ουσία τις απορρίψει. Και αυτό είναι το σύνθημα: ο εγκλεισμός των αιτούντων σε «κέντρα υποδοχής» και η χορήγηση 15ημέρης ή στην καλύτερη των περιπτώσεων 3μηνης «άδειας απέλασης» για να εγκαταλείψουν την χώρα. Και όταν η πημερονία λίγει αναλαμβάνουν και πάλι οι ειδικοί τις καταστολής να επαναφέρουν την Τάξη και να υπερασπιστούν την εθνική οριογένεια που απελείται με την παρουσία των αλλοδαπών.

Οι θαγμενείς, ως επί το πλείστον, κλείνουν τα μάτια μπροστά σε αυτή την πραγματικότητα και όντας εξαπομπέονται στις καθημερινές τους ασκήσεις επιβίωσης. Μέχρι που το φαινόμενο αρχίζει να πάρνει ολόενα και μαζικότερες διαποτάσεις, μέχρι που οι ανύνυμες φιγούρες των δελτίων ειδήσεων αρχίσουν να πάρνουν σάρκα και οστά και να μας κτυπούν την πόρτα. Ειδικά στα ντούσια και στα παράλια, όπου οι ντόπιοι θέλοντας και μη γίνοντας μάρτυρες της δυστυχίας των προσφύγων. Πιώματα ξεβράζονται στις ακτές, σαπικάραβα ζωκιείουν με εκατοντάδες εξαθλιωμένους Αφγανούς, Ιρακινούς, Κούρδους, Πακιστανούς... Μεσοπονία, Κορινθία, Κρήτη, Ζάκυνθος, είναι ενδεικτικά μόνο κάποια μέρη όπου οι τοπικές κοινωνίες βρίσκονται μπροστά σε μια πραγματικότητα που τους εκβίαζε να πάρουν θέση. Μια θέση που αποδεικνύεται μοιραία, στήπηα σωής, και θανάτου για τους κατατρεγμένους.

Σε αυτές τις περιπτώσεις, παρά τις αγαθές προθέσεις μιας μικρής μερίδας ντόπιων κατοίκων, τα κοινωνικά αντανακλαστικά βρίσκονται συντίθιμα μπλοκαρισμένα. Η παθητικότητα θριαμβεύει, ενώ οι αυθόρυμπες κινήσεις κοινωνικού ενδιαφέροντος εξαντλούνται σε ένα συστόιο και σε δυο κουβέρτες και αύντομα μαραζώνουν. Η έλλειψη υποδομών και οργάνωσης στην αντιμετώπιση παρόρθων καταστάσεων είναι αποτέλεσμα της κατασταλτικής κρατικής πολιτικής. Ακόμα και αν οι πρόσφυγες βρουν προσωρινό καταφύγιο, αύντομα θα πέσουν και πάλι στα φιλόδεντα χέρια των διωκτικών αρχών και θα ακολουθήσουν τον δρόμο του βίασου επαναπατρισμού.

Εξαίρεση αυτού του μονότονα επαναλαμβανόμενου οκνηνικού, αποτέλεσαν τρεις τουλάχιστον περιπτώσεις οργανωμένης συμπαράστασης που ξεπέρασαν την κορματική κειραγώη που και την φιλανθρωπία.

Η πρώτη αφορά την Ζάκυνθο, όπου -στις αρχές Νοέμβρη- οι κάτοικοι της γίνονται αυτόπτες μάρτυρες μιας από τις πιο ακραίες εκδοκές του φαινομένου. Μετά από 7 μέρες φουρτουάνας, το έσπασμα πυρκαγιάς στα αμπάρια και το απεγνωσμένον του S.O.S., τελικά ρυμουλκείται στο λιμάνι της Ζακύνθου δουλεμπορικό πλοίο με 714 πρόσφυγες -από τις εμπόλεμες περιοχές της Κεντρικής Ασίας. Οι Αρχές «κάνουν καλά τη δουλειά τους» απαγορεύοντας τον αποβιβασμό των εξαθλιωμένων φυγάδων και οι πολιτικοί διαχειριστές της εξουσίας εκδηλώνουν άμεσα τις προθέσεις τους: «δεν πρόκειται για πρόσφυγες, αλλά για λαθρομετανάστες». Οι ανεπιθύμητοι κατατρεγμένοι προβαίνουν σε απεργία πείνας διεκδικώντας με αυτόν τον ύστοιο τρόπο το πολυπόθιτο άσυλο. Και ενώ αυτό που θα περιμένεις, βάσει των μέχρι τότε δεδομένων, θα πάντα πιο κυριαρχία της ζενοφοβίας, της κακυποφαίας και της αδιαφορίας των ντόπιων, σχεδόν σύσταση οι Ζακυνθινοί πράττουν τα άκρως αντίθετα. Κινητοποιούνται κατακρήν για την επιβίωση και την περιθαλψη των φυγάδων στην υπαίθρια. Κατόπιν διεκδικούν αξιοπρεπείς χώρους διαβίωσης και εκβιάζουν με τον τρόπο τους την μόνιμη φιλοξενία των φυγάδων. Στάχους που εντέλει καταφέρνουν με τη δράση τους. Ακόμα μέχρι σήμερα ζουν στο ντούσι περίπου 50 οικογένειες προσφύγων «υιοθετημένες» από την τοπική κοινωνία.

Η δεύτερη περιπτώση αφορά τον Βόλο, όπου -τις μέρες των Χριστουγέννων- μεταφέρονται 200 περίπου πρόσφυγες από την θάλασσα (Σποράδες), όπου και τους έχουν εγκαταλείψει οι δουλεμποροί. Μια μειονηφαία Βολιώτων κινητοποιούεται άμεσα υπέρ των προσφύγων, στίνει μια επιτροπή συμπαράστασης και διεκδικεί το άσυλο για όλους ανεξαρέτους τους «φιλοξενούμενους». Από την αρχή της υπόθεσης το βάρος της κινητοποίησης πέφτει καριώς στην συνηθισμένη διαβίωσης και στη νομική κάλυψη τους προσφύγων, στις συνηθισμένες διαβίωσης και στην νομική κάλυψη τους.

Παράλληλα γίνεται και εκτεταμένη δημόσιοποίηση. Η κοινωνική ανταπόκριση παραμένει περιορισμένη στα στενά όρια της φιλανθρωπίας και του «γιορτινού» κλίματος των ημερών. Η επιτροπή παρακολουθεί από κοντά και «ελέγχει» κάθε στόδιο της διαδικασίας νομιμοποίησης των προσφύγων, τους συνοδεύει μέχρι την Σπερχειόδα και τα άλλα μέρη όπου τελικά μεταφέρονται και συνεχίζει να εκδηλώνει το ενδιαφέρον της για το σήμα της αλληλεγγύης και πέρα από τη σφαίρα της άμεσης εμπειρίας της.

Και ο τρίτη, η περίπτωση των Χανίων, όπου -μέσα στον Δεκέμβρη- μετά από 13 μέρες περιπλάνησης στην καταγιάδα, ξωκείλει στην Τρυπητή (νότια της Κρήτης) καράβι με 200 πρόσφυγες. Κάτοικοι των γύρω περιοχών τους μεταφέρουν με τις βάρκες τους και τους περιθάλπουν. Εκπρόσωποι του Νόμου τους συλλαμβάνουν, τους εγκλείσουν σε αποθήκη του πολιού αεροδρομίου Χανίων εώς την απέλασή τους. Συντονίζεται το έκδηλο κοινωνικό ενδιαφέρον και τα κοινωνικά αντανακλαστικά λειτουργώντων πιο άμεσα και καταλυτικά μέσα στη συγκυρία, παρακάμπτονται οι γραφειοκρατικές αγκυλώσεις και οι φορείς της διαμεσολάβησης και τίθεται με κοινωνικούς όρους το σήμα της αλληλεγγύης. Παρότι την οδράνει της πλειοψηφίας των κατοίκων το σήμα των προσφύγων ανάγεται σε κυρίαρχο σήμα της Χανιώτικης κοινωνίας και μια μερίδα ντόπιων συσπειρώνεται στο αυτοοργανωμένο μέτωπο της αλληλεγγύης. Η δράση απλώνεται σε όλα τα επίπεδα, από την υλική βοήθεια στην κάλυψη των άμεσων αναγκών και τη νομική υποστήριξη των προσφύγων, μέχρι την αντιπλοφόρηση και τις συγκρούσεις με τους εκφραστές του Νόμου και της Τάξης.

Στις 24 Γενάρη διαδηλωτές σχημάτισαν ανθρώπινη αλυσίδα στο λιμάνι της Σούδας εμποδίζοντας έτσι την επιβίβαση στο πλοίο ομάδας προσφύγων προς απέλαση. Οι αστυνομικές αρχές του νησιού προσπάθησαν να παραπλανήσουν τους αλληλεγγυους διαδηλωτές, κρατώντας ρυθμικό τον τόπο μεταφοράς των προσφύγων και επικερούν -5 μέρες μετά- να τους μεταφέρουν στην πρωτεύουσα, από το λιμάνι του Ηρακλείου αυτή τη φορά. Άλλα και εκεί συναντούνται αντιστάσεις, λιμενικοί και μπάστοι συμπλέκονται με διαδηλωτές και απωθώνται τους βίαια, καταφέρνουν τελικά να επιβιβάσουν την αστυνομική κλούβα στο πλοίο. Με τις κινητοποιήσεις αυτές συντονίζονται «αυθόρυμπα» 70 περίπου αναρχικοί και αντιεξουσιούτες στην Αθήνα, και έτσι, στις 5:00 το ημερώματα, στήνουν ένα μπλοκ αλληλεγγύης στο λιμάνι του Πειραιά.

Παράλληλα τις εγγενείς τους αδυναμίες και τις αντιφάσεις τους, παράλληλα τα προβλήματα και τις ανυπέρβλητες δυσκολίες που συνάντησαν αυτές οι πρώτες κοινωνικές κινήσεις αυτοπράστασης, κατέφεραν να σαμποτάρουν -εν μέρει τουλάχιστον- την κρατική πολιτική, που δεν κατέφερε τελικά να απελθούν οι περισσότεροι των προσφύγων. Το σημαντικότερο όμως είναι ότι αποτέλεσαν έναντισμα και για αντίστοιχες κινήσεις αλληλεγγύης. Ήδη υπάρχει μια σχετική κινητικότητα γύρω από το σήμα, πότε στήνονται πρωτοβουλίες και κάποιοι άνθρωποι συνεχίζουν με τον τρόπο τους το σήμα αλληλεγγύης που έχει ανοίξει -με συχνές επισκέψεις στη κρατική της Αμυγδαλέας και του Ελληνικού, με τη δημοσιογραφία άμεσων σκέσεων και επαφών με κάποιους από αυτούς, με πρακτική υποστήριξη όπου αυτό είναι ερικτό. Οι κινήσεις αυτές έθεσαν στην πράξη λαιπόν και ένα πρώτο σήμα αυτοπράστασης, που οφείλουμε να επεξεργαστούμε και να πρωθίσταμε κοινωνικά.

Γιατί δεν αξίζει σε κανέναν η μοίρα του πρόσφυγα, η πλήρης απαξίωση της ανθρώπινης ύπαρξης, η χυδαίότερη και η πιο εκκωφαντική έκφραση Εξουσιασμού. Οι πρόσφυγες αποτελούν την πιο καταπιεσμένη κοινωνική ομάδα του σύγχρονου κόσμου, το πιο σκληρό μέλλον που μπορεί να επιφυλάσσει αυτός ο πολιτισμός στους σύγχρονους «κολασμένους». Το σήμα της κοινωνικής αυτούλιας αποτελεί μια συστατική δυνατότητα κοινωνικής αλληλεγγύης προς κάθε καταπιεσμένο, μια αιχμή του κοινωνικού πολέμου ενάντια στη κράτη, στρατούς και σύνορα, ενάντια σε κάθε είδους καταπίεση και εξουσία. Και μόνο μέσα από κοινωνικούς αγώνες και αντίστοιχες με

τις παραπάνω κινητοποιήσεις μπορεί να κατοκυρωθεί και να επεκταθεί, πέρα από κάθε είδους νομικά τερπίνια και διαβούλευσεις.

Η αλληλεγγύη είναι οξιά που εναντιώνεται σε κάθε περιορισμό της απομικής και κοινωνικής ελευθερίας. Είναι επιθετική προς κάθε φοιτητικό, εθνικό, κοινωνικό διαχωρισμό και σε αυτούς που τους επιβάλλουν. Η αλληλεγγύη είναι μια σχέση αμοιβαύπτιας και μέσα σε αυτή τη σχέση δεν μπορούμε να κάνουμε το πρόσωπό μας. Είμαστε αλληλεγγυοί στους πρόσφυγες, όχι από φιλανθρωπία, ούτε γιατί βρισκόμαστε σε καλύτερη θέση από αυτούς, αλλά γιατί αναγνωρίζουμε και δικά μας χαρακτηριστικά στην κατάσταση τους, αναγνωρίζουμε ένα ενδεχόμενο της μοίρας που επιφυλάσσουν για τους καταπιεσμένους τα -κάθε λογής- αφεντικά. Και στην κίνηση μας να συναντηθούμε μαζί τους και να αντιπαλέψουμε την κοινή μας μοίρα, οφείλουμε να είμαστε δύο το δυνατόν πο σεκαθάριο και συγκεκριμένο γίνεται. Και να δημοσιοποιούμε επίσης διαρκώς τα κίνητρα, τον λόγο και τις πρακτικές μας, μην αφίνοντας έτσι περιθώρια «παρεμπνείας» μας από τους μπχανισμούς της αφομοίωσης. Θα γίναν τουλάχιστον αφέλεια το να επιτρέψουμε την συγκαταλογή μας στον φιλανθρωπικό συφρετό και να παρέχουμε το εναλλακτικό-δημοκρατικό άλλοθι στην πιο στυγνή κρατική πολιτική καταστολής.

Επίσης, αυτή τη σχέση αλληλεγγύης που επιδιώκεται δεν μπορεί να αποδέκεται «σπόντορες και χορηγούς» και μάλιστα από δομές και μπχανισμούς (όπως αυτοί της Ε.Ε.) καθολικά υπεύθυνους για τα αιτία τόσων μαζικών ξεριζώμων. Και δεν είναι μόνο που η επιδίωση ακυρώνει την αλληλεγγύη και ο μισθός των συμπαραστάτων, αλλά και ότι δεν μπορεί κανένας να πιπά λύση στη σένα κοινωνικό πρόβλημα από αυτούς που στηρίζουν -και στηρίζονται σε- έναν πολιτισμό εκμετάλλευσης και καταπίεσης που παράγει κάθε είδους πρόσφυγες. Έτσι, με τις δικές μας δυνάμεις θα σταθούμε όπου μπορούμε στα καθημερινά προβλήματα των προσφύγων, αλλά σε καμμία των περιπτώσεων δεν μπορούμε και δεν επιδιώκουμε να υποκαταστήσουμε τη φιλανθρωπικά ιδρύματα και τις κρατικοδιάπεις Μη Κυβερνητικές Οργανώσεις. Ούτε βέβαια και να εντοχθούμε στις «φίλοδέσιες ομηρέλες» και στα θλιβερά και άψυχα «ενιαία μέτωπα» κάθε λογής φορέων και κομματικών μπχανισμών που το ενδιαφέρουν τους αφορά την είσπραξη πολιτικής υπεραξίας και κοινωνικής κειραγώης.

Η πρόσφυγιά είναι ξεκάθαρο αποτέλεσμα των εξουσιοποιητικών, οικονομικών και κυριαρχικών, επιλογών. Μια άλλη πτυχή του ζητήματος αφορά ακριβώς αυτές τις πολιτικές επιλογές που εξαναγκάζουν στον κοινωνικό αποκλεισμό και στον αφανισμό μυριαδές καταπιεσμένους. Οι δρόμοι της πόλης, όταν αρχίζουν και φιλοξενούν διαδηλώσεις και οδοφράγματα υπέρ των προσφύγων, αποτελούν και πεδίο της κοινωνικής σύγκρουσης με τις κρατικές επιλογές που αφορούν τις ζωές και τις πύχες τους. Αποτελεί αναπόσπαστο κομμάτι της αλληλεγγύης, τόσο το να υποδεχτούμε σαν κοινωνία τα καραβάνια των κατατρεγμένων και να τους προσφέρουμε καταφύγιο από τους διώκτες τους, όσο και το να αντιπατεθούμε από κοινού σε έναν πολιτισμό που, σε μικρό ή μεγαλύτερο βαθμό, πραγματοποιεί τα ανθρώπινα όντα και τα χρησιμοποιεί σαν εργαλεία για την επίτευξη των κυριαρχικών και εκμετάλλευτικών του επιδιώξεων.

Την Παρασκευή 22 Μαρτίου, στο γήπεδο χάντμπολ των Αγ. Αναργύρων, ο ΘΕΡΣΙΤΗΣ κάλεσε συνέλευση για την αλληλεγγύη στους πρόσφυγες, στην οποία και συμμετείχαν 80 περίπου άτομα. Εκλειρήθηκε μια πρώτη αναζήτηση ακαντήσεων στα Σητήματα που αφορούν την υπόθεση αλλά και την αυτο-οργάνωση της δράσης σε μια διεξοδική κατεύθυνση. Ούτως ή αλλως πρόκειται για ένα κομβικό κοινωνικό Σητήμα, καθώς ο ασταμάτητος «Βομβαρδισμός» της πραγματικότητας με γεγονότα ότι μας «αναγκάσει» να εκανέλθουμε σ' αυτό.

Στα χνη της λεηλασίας: από τα χαρόγελα στον πανικό

Στα τέλη της δεκαετίας του '80 ο αργεντίνικη οικονομία βρέθηκε ξανά -κι αυτή τη φορά για τα καλά- σε βαθύτερη κρίση. Με πληθωρισμό που κάλπαζε σε τριψιφία νούμερα, με τεράστιο εξωτερικό χρέος και με τους δανειστές (ΔΝΤ, πολυεθνικές, ΗΠΑ) να πολιορκούν και ν' απαιτούν, το νεοφιλελεύθερο μοντέλο που ήδη είχε δραμολογηθεί από τη στρατιωτική δικτατορία του 76-83 απαιτούσε σαναδιάθρωστ και επιτάχυνση. Το '89 ο περονιστής Κάρολος Μένεμ (κατ' οίκον περιορισμό σήμερα λόγω σκανδάλων διαιρθρώσας) με τις ευλογίες των παγκόσμιων διευθυντηρίων, σχηματίζει κυβέρνηση και μαζί με τον Ντομίνικο Καρβάγιο (οικονομικό εγκέφαλο των στρατιωτικών το 76-83) αρχίζουν να κτίζουν το «αργεντίνικο οικονομικό θάυμα». Η Αργεντινή μέσα σε λίγα χρόνια γίνεται η καλύτερη μαθητήρια του ΔΝΤ, το πο λομπέρο παράδειγμα του νεοφιλελεύθερισμού: έσφερντε κουώρα ιδιωτικοποίσεων, προσέλκυση και διευκόλυνση ξένων επενδυτών, περικοπές σε μισθώσες και συντάξεις, χιλιάδες απολύσεις στο ίδιον της εξηγίαντος.. ενώ παράλληλα το πέσο προσδένεται και ισοτρέμαται με το δολάριο, με ένα «πατενταρισμένο» σύστημα μετατρεψιόπτης που προωθεί το νεοίδρυθεν Συμβούλιο Συναλλαγματικής Πολιτικής (ένας οργανισμός-τοποτρόπης του ΔΝΤ) που γίνεται και ο ουσιαστικός διακεριτής της οικονομίας. Η καπιταλιστική λεπλασία μόλις έχει αρχίσει ν' αποδίδει καρπούς, οι οικονομικοί δείκτες ακμάζουν πάνω στις πλάτες του κοινωνικού σώματος που δείχνει καταρχήν βραχιουκλωμένο, τόσο εξαιτίας

μιας διαρκούς κρατικής ριπορείας περι εθνικών αναγκών και εκσυγχρονισμού, ούτε και με την συνεπακόλουθη εκφριβιστική ριπορεία περι «επιστροφής στο παρελθόν». Οι μνήμες της επάλλοντης δικτατορίας και του «υπερπληθωριστικού» '89 είναι ακόμη νωπές και η επίκλησή τους αρκεί στο να προκαλέσει ανάσκετα στα κοινωνικά αντανακλαστικά. Που ήταν στα σημαδικά εκδηλώνονταν είκαν ν' αντιμετωπίσουν και την ανάλογη κρατική καταστολή. Ταυτόχρονα τα συνδικάτα (η Αργεντινή έχει το υψηλότερο ποσοστό ενεργά συνδικαλισμένων εργαζομένων και μια μακρά πορεία εργατικών αγώνων) δεν κάνουν τίποτα άλλο από αυτό που γνωρίζουν καλά: ανάμεσα στο λαϊκισμό και τη συνδιαλλαγή, ανοιγοκλείνουν τις βαλβίδες αποσυμπίεσης.

Τα χαρόγελα όμως κρατάνε πολύ λίγο. Η ύφεση -ως φυσικό επόμενο της λεπλασίας κάνει την εμφάνισή της ήδη από το '97 (τη νομισματική σύνθετη και εξάρτηση εξάλλου μιας περιφερειακής και ανισχυρής οικονομίας που σπίρτεται στον πρωτογενή κυρίως τομέα παραγωγής με μια ισχυρή αλλά κυρίως διαφορετική οικονομία σαν αυτής των ΗΠΑ οδήγησε με ακρίβεια στους κλινωνισμούς και στο «ρούφημα» της πρώτης από τη δεύτερη είτε με τους γνωστούς τραγούδηρους τρόπους των πολινεθνικών και των χρηματοπιστώρων είτε με τους καθόλα «σεπετούς» τρόπους της οικονομίας της αγοράς. Αυτό που έβιωσε κι ένα οριστικό κτύπημα στην αργεντίνικη οικονομία ήταν μια άλλη περιφερειακή κρίση αυτής της Βραζιλίας το '99, της χώρας που αποτελούσε έναν από τους κυριότερους εισαγωγείς αργεντίνικων προϊόντων. Απο και και πέρα οι δανειστές του αργεντίνικου κράτους ήταν η οικονομία σε μη αντιστρέψιμη ύφεση απάτησαν επιτόκια στο 50% πράγμα που απέκλειε κάθε νέο δανεισμό). Αυτό το λαπινοαμερικανικό παραμού του καπιταλισμού δεν μπορεί να νανούρισε άλλο, θα τελειώσει όχι μόνο μέσα στην αναποτελεσματικότητά του αλλά και στις φωτές.

Μια ιστορία που επαναλαμβάνεται...

* 1811... Στις κοιλάδες της ανατολικής μεριάς κανείς δεν αξίζει περισσότερο από κανέναν λένε οι βοσκοί καβαλάρηδες. Η γη δεν μπορεί

να έχει αφέντες, όπως δεν έχει ο αέρας. Δεν υπάρχει καλύτερη σκέψη από τ' αυτη, μπήτε δόξα που να μπορεί να συγκριθεί με την ελευθερία να μπορεί να τριγυρώσει στην πάχη... οι γκαούτσοι, οι οδέσποτοι άντρες, που αιγακτήμανες χρησιμοποιούν και σκολάνεις απότε θέλουν, συγκεντρώνονται γύρω από τον Χοσέ Αρτύκας και παίρνουν τα όπλα. Οι κοιλάδες στη στατική του ποταμού Ουρανογύανά πέρνουν φωτιά.

1815 μπούνες άρες. Οι μεγάλοι φάκνουν βασιλιά στην Ευρώπη. Οι έμπειροι στα μέτρα και τα σταθμά επικερημάτων, οι πατρικοί του μπούνες άρες, υπολογίζουν την τιμή του Αρτύκας γεννανούν ή νεκρού. Είναι διατεθέμενοι να πληρώσουν έξι κιλιάδες δουκάτα για το κεφάλι του. Για να ξαρκίσει αυτά τα μέρη από τον δαμόνιο γκαούτσο, ο Κάρλος της Αλβέρτη προσφέρει στους Έγγλες: απές στην επαρχίας γράφει, επιθυμούν να ενσωματωθούν στη μεγάλη Βρετανία δίκιας όρους. Το βρετανικό έθνος δεν μπορεί να εγκαταλείψει στην τάχη τους τους κατοίκους του ποταμού Λα Πλάτα, εφόσον παραδίδονται στα γενναιόδωρα κέρια του. Ο Μανούελ της Σαραΐέα τοξίδευε στο Λονδίνο για να βρει μονάρχη... στη Μαδρίτη στη Μπελγκράνο και Ριβανταβία που υπήρχαν φλογεροί δημοκράτες προτείνουν τον θρόνο στον πρύκηπο Φρανσίσκο της Πάουλα... το νέο ανεξάρτητο βασίλειο θα έχει γαλανόλευκη σημαία. Η ελευθερία και η ιδιοκτησία θα είναι ιερές και την αυλή θα απαρτίζουν διακεριτέμενοι κρεολαί που θα προβίβαστον σε δουκες, κόντηδες και μαρκήσιους. Κανείς δεν δέκεται.

Εδουάρδο Γκαλεάνο- μνήμες φωτιάς

«...δεν θα έπρεπε με τίποτα να βοηθηθεί άλλο η Αργεντινή... δεν είναι δυνατόν να επιβάλλουμε από το εξωτερικό σε μια χώρα αυτό που πρέπει να κάνει!»

(Πολ Ο' Νηλ υπ Οικονομικών των ΗΠΑ, αρχές Γενάρη '02)

Και ενώ λοιπόν η Αργεντινή έμπαινε στον 4ο χρόνο ύφεσης, (με ανεργία στο 20%, και 14εκατομ. να επιβίωνουν κάτω από το όριο της φτώχειας), το τελειωτικό κτύπημα για το αργεντίνικο κράτος που ήδη αδύνατούτε να αποπλύσει το χρέος των 132δις δολ., πρέπει στις 5/12 από το ΔΝΤ που αρνούμενο να παρακωφίσει νέο δάνειο ύψους 1.3δις δολ. προεξοφλούσε τον αφεμό στην κρεωκαπία. Εγκαταλείπειν από τους πιστοπόρους φίλους του, το αργεντίνικο κράτος θα δραμολογήσει νέα δέσμη σκληρότερων μέτρων που θ' αποπλέσουν και την απίθη της έρπουσας κοινωνικής έκρηξης. Νέες περικοπές σε μισθώσες και συντάξεις, όριο 250δολ. στη τραπεζική αναλίπησης που θα αυμαρασύνει και την μεσαία τάξη σε εκδηλώσεις οργής. Ο πρόεδρος της Λα Ρούα (κόμμα των ριζοσπαστών) βέβαια είχε φροντίσει να μετακανθιστούν νιαρίτερα με ασφάλεια 150δις δολ. διάφορων πολιορκιών επενδυτών. Ανάμεσα στον κρετινισμό και τη φαρσοκωμωδία τα όρια είναι λεπτά.

«Να φέγγουν όλοι, να μη μείνει κανέκις»

Όλα ξεκινούν με μια σειρά αιθόρυμπων μεμονωμένων δεπλασιών σε σύνοπτη μάρκετ στα μέσα Δεκεμβρίου. Μέρα με τη μέρα το φαινόμενο

μαρικοποιείται και ξεφύγει από κάθε έλεγκο. «... οι λεπλασίες μετατράπηκαν σε γενικευμένη πρακτική σε όλες τις απαγορευμένες περιοχές... ο κόμσος έπαιρνε ότι είχε ανάγκη... οι περονιστές και το CGT (το μεγαλύτερο συνδικάτο της χώρας) μέσω των συνοικιακών καθοδηγητών ενθάρρυναν τις πρώτες λεπλασίες, οι οποίες γενικεύτηκαν σε δύο μόνο μέρες... Το παικινό διάρκεια της οικονομία σε μη αντιστρέψιμη ύφεση απάτησαν επιτόκια στο 50% πράγμα που απέκλειε κάθε νέο δανεισμό). Αυτό το λαπινοαμερικανικό παραμού του καπιταλισμού δεν μπορεί να νανούρισε άλλο, θα τελειώσει όχι μόνο μέσα στην αναποτελεσματικότητά του αλλά και στις φωτές.

LIBERTAD). Κι ενώ η αιστυνορία αρχίζει να πάρει σπληρώ μέτρα καταστολής, στις 19/12 ο πρόεδρος της Λα Ρούα κρύβεται σε κατα-

στατική πολιορκίας. «Άμεσως άρχισαν να κτυπούν οι κατασφρόδες στις συναντίες του Μπουένος Αϊρες. Κι αν μέχρι εκείνη τη στιγμή το έσπασμα αφορούσε κυρίως τις πιο φτωχές περιοχές, τώρα έβγαιναν στους δρόμους ακόμη και οι κάτοικοι της μεσαίας τάξης -πιο μεσαία τάξη ουσιαστικά πλέον αντιτοιχεί σε αυτούς που έχουν έστια και λιγά χρήματα ή δουλειά- (ανάρχη, ομάδα LIBERTAD). Ο κόσμος συρρέει αυθόρυμπτα στους δρόμους και οι οδομακίες ζεκινούν όχι μόνο στην πρωτεύουσα αλλά και σε πολλές μεγάλες πόλεις της χώρας. Η παραίτηση για τη Λα Ρούα και η διαφορά του από το πολιορκούμενο προεδρικό μέγαρο με ελικόπτερο δεν εκτονώνεται πια κατόπιν. Η οργή παραμένει στους δρόμους: «...οι δυνάμεις ασφαλείας μετά βίος είχαν κατορθώσει να επικρατήσουν σε ένα κομμάτι του κέντρου, παρ' ότι ο κόσμος αμυνόταν μόνο με πέτρες και οδοφράγματα, αλλά στηγάνι δεν μπόρεσαν να κυριαρχήσουν πάνω στους διαδηλωτές που συνέχιζαν στις γύρω περιοχές να καταστρέφουν και να δελταπούν τα σύμβολα και τους εκφραστές του καπιταλιστικού συστήματος: τράπεζες, δημόσιες υπηρεσίες, αστυνομικά τμήματα, ασφαλιστικές εταιρίες, γραφεία της εταιρίας πλεκτροδότησης, μακντονάλντς, την αλυσίδα δισκοπαιλείων πυσίμουντο...» Ο Ροντρίγκες Σάο τον διαδέχεται μέσα σε χαμόγελα των αντιπολιτευόμενων περιονιστών που σύντομα θα παγώσουν. Η θητεία του θα τελειώσει όδιξα μέσα στις φλόγες ενός νέου θεοτικού στις 28/12. Ο Ντουάλντης επίσης περιονίστης αναλαμβάνει λίγες μέρες μετά αλλά τα μέτρα «ανακούφισης» που υποσχετά δεν μπορούν πλέον να πείσουν κανέναν. Η κοινωνική κρίση εξάλλου έχει προ πολλού ξεφύγει από το πεδίο των αικονομικών διεκδικήσεων. Και οι «πιστοί» πολιευθνικοί φίλοι μοιάζουν να έχουν «χάτει» κάθε ενδιοφέρον. Οι διαδικονητές (από μαγαζάρορες και μάτασους) των πημέρων της εξέγερτος ξεπερνούν τους τριάντα, εκαποντάδες οι τραυματίες και οι συλληφθέντες...

Μια μικρή αποτίμηση

Η εξέγερση της αργεντινής δεν αποτελεί απλά το νέοκο ποτέλεαμα ενός συστήματος σε χρεωκοπία, αλλά ταυτόχρονα και σπιελού κορόφρωσης μιας μακράς περιόδου δυναμικών ταξικών αγώνων ακόμα και σε συνθήκες καπιταλιστικής ανάπτυξης. Εξάλλου η καταπίεση, η εκμετάλλευση και η ταπείνωση δεν αποτελεί συγκεκριμένο φαινόμενο ενός οικονομικού μοντέλου σε επιτάχυνση ή χρεωκοπία, αλλά τη δομική συνθήκη του ίδιου του εξουσιοποιού πολιτισμού. Η αργεντινή «ιδιοτροπία» των συχνών γενικών απεργιών από το '89 και μετά -που συκνέ έδειψαν από τους συνδικαλιστικούς εναγκαλισμούς- δημιουργούσε διαρκώς ρωγμές στο ιδεολόγιμα της «κοινωνικής συναίνεσης στο όνομα της εθνικής ανάπτυξης». Παράλληλα όμως διαπιστώσεις και τους δεσμούς συνοχής με τον παραδοσιακό ρόλο των συνδικάτων ως τον κύριο πόλο συσπειρώσεως και έκφρασης της κοινωνικής δικτατορίας, αφού αυτά σε συνθήκες κυρίως άγνωστης, έδειχναν τις «αδυνατίες» τους και το μέγεθος της συνδιαδοχής των. Οι δεσμοί αίματος κράτους-συνδικάτων [της CGT, της CGT-

Μογανο] (λαϊκότητη διάσπορη), και της «αναρχικής και δυναμικής» CTA) στις αλληλόπληξ διαπλοκές τους, γίνονταν ολοένα και πιο ξεκάθαροι. «Δεν μπορείς απλά να μηδέστες για τη γενική απεργία στην αργεντινή. Υπάρχουν γενικές απεργίες και γενικές απεργίες, και ο καθένας το ξέρει αυτό. Μπορείς πχ να μηδέστες σε ένα τοξιτικό ο οποίος διαν τον ρωπίσει ποια είναι η γνώμη του για τις γενικές απεργίες. Ήδη σου πει ότι τι χρηματοποιούν οι γραφειοκράτες για να εκτόνωσουν την κατάσταση. Είναι συντήθικα υποδέσεις μιας μέρας χωρίς δυναμικές κινητοποιήσεις ή καταληφικές εργοσπαστών. Οι εργαζόμενοι το ξέρουν, πιο καθέρως το ξέρει, και αν αυτή καθίσται με σταυρωμένα τα χέρια για μια μέρα, όλα θα ξαναγυρίσουν στην ομαλότητα» (επιστολή από την αργεντινή στο a-infos).

Η διάχυτη λοιπόν δυσαρέσκεια απλωνόταν χρόνο με το χρόνο σε κάθε κομμάτι του κυριαρχικού μπλοκ, και τα συνδικάτα -ως ρυθμιστής ομαλότητας- μπήκαν σε ένα αγώνα δρόμου επανάκτησης της «λαϊκής εμπιστούσης». Τα τελευταία 4-5 χρόνια, όπου άρχισαν να αναδύονται κάποια αυθόρυμπτα κινητά εργαζομένων, το κίνημα των piqueteros (άνεργοι και φτωχοί που έκλειναν ξαφνικά κεντρικές οδικές αρτηρίες σε όλη τη χώρα και συγκρούονταν πολλές φορές με την αστυνομία) ή ακόμη η εξέγερση του '97 στην Παταγονία των ντόπιων κοινο-

τίτων και των απολυμένων εργατών της ιδιωτικοποιημένης από την ισπανική repsol δημόσιας εταιρίας petrelas, είχαν συνχρόνιαν συνδικάτων της πατρίδας της κυρίως, από «παραίτησεις και συμπαράσταση» ως τρικλοποδίες, σε ένα οξειδιάλυτο πλέγμα. Δεν είναι τυχαίο λοιπόν το ότι στις καθημερινές συγκρούσεις του δεκέμβρη, καμιά συνδικαλιστική σημαία ή πανώ δεν αναρτήθηκε, ενώ πολλές φορές πνευτικά στελέχη δέκτηκαν επιθέσεις. Ακόμη και η CTA είχε απομονωθεί: «Πώς πάντα οι γηγετές της CTA στην εξέγερση της 20ης/12; Οι διαδηλωτές έλεγαν πως είχαν κρυψτεί κάτω από τα κρεβάτια τους» (επιστολή στο a-infos).

Ολα οι ιδιαίτερα χαρακτηριστικά της Αργεντινής βρέθηκαν στην πιο προβληματική συνθήκη εξέλιξης τους. Από το «θαύμα» της ανάπτυξης, τη διαπλοκή κράτους-παρακράτους, το νεοφιλελευθερισμό, τη συνδικαλιστική «αντιαστάση» και τον πανταχού παρόντα ιεροποιημένο Πέρον βιούδικαν στη δίνη μιας χρεωκοπίας. Και στο στόχαστρο της κοινωνικής αμφιοβίτησης.

Το ξέπερασμα της μέρες της εξέγερσης, όλων των παραδοσιακών συνεκτικών δομών μιας σε χρόνια κατάσταση αναβρασμού κοινωνικής βάσης, πραγματώθηκε περισσότερο από ένα γενικότερο αισθήμα «μπουκτίσματος», παρό σαν αποτέλεσμα ενός σαρούς και οριοθετημένου σκέδιου ανατροπής. Τα συνθήματα «χωρίς περιονιστές, χωρίς ριζοσπάστες, ότι πάντα με καλύτερα», το «να φύγουν όλοι, να μη μείνει κανείς» που για πρώτη φορά δονούσαν τις εξέγερμένες πόλεις, οι αυτοσυγκαλεσμένες (autoconvocando) διαδηλώσεις, οι συνοικιακές cacerolazo («κατασφρόδες»), οι πολύωρες συγκρούσεις, σκόρπισαν προσωρινά τους κειρογωνούς και τις μιθοδογίες τους, έμειναν όμως εκκρεμείς ακριβώς πάνω στη στιγμή της δξιωνός. Η αδύναμη αυτοοργάνωση έδωσε και πάλι χρόνο και χώρο στους κυριαρχικούς μπτανισμούς για ν' αναδιπλωθούν. Κάποιοι εξέγερμένοι αποτιμών: «Κι αν ακόμη ο λαϊκός ζεστοκομός δεν αποτελεί μέρος καμίας συγκεκριμένης πολιτικής στρατηγικής, σ' αυτόν επέδροσαν οι εργατείς 10 χρόνων συγκρούοντας της εργατικής τάξης ενάντια στο νεοφιλελευθερισμό, καθώς και νέα παράγοντες, νέοι τρόποι και αξίες αντιληφτησης της πολιτικής. Γι αυτό δεν είναι δυνατό να αναλύσουμε τα πάντα από μία σκοτώ... Οι διαδηλωτές και οι διαδηλωτριες κατέρρυπσαν το λόγο αντικαθιστώντας τον με τον ίχο της κατασφρόδας. Υπήρχε απουσία καρόνων κοινωνικής ανάπτυξης και στοχαστρών...» (ομάδα OSL).

Η εύθραυστη συνέχεια

Το αργεντινό κράτος έχει μένει εκεκφραστικά μόνο. Οι μόνοι γιατί έχει απολέσει τα παραδοσιακά πολιευθνικά στηρίγματά του, αλλά

νική μάζαν χρέει ν' αντιμετωπίσει για την ραβδιά απονόμωμα ποιητή του στο εσωτερικό, βρίσκεται απέναντι σε πρωτόγνωρες ασκίσεις ελευθερίας της κοινωνικής βάσης. Και εκτός από την ολοφάνερη αδυναμία του να εκτονώσει την κατάσταση στο οικονομικό τουλάχιστον πεδίο των λαϊκών διεκδικούσεων, χρέει ν' αναπροσαρμόσει την στρατηγική του στο «νέο» πεδίο της πολιτικής και των δυναμικών της που αναδείχτηκαν τις μέρες της εξέγερσης. Η περαιτέρω σκληρύνση της αυτονομικής καταστολής είναι ίδια μια πραγματικότητα που μπορεί όμως όπως και έγινε- σε συνθήκες γενικευμένης κοινωνικής βίας να αποδειχτεί «αναποτελεσματική». Από την άλλη η αποφυγή χρήσης του στρατού -ον τον έναν πραγματικά αποτελεσματικό όπλο- επιλέξτηκε, όχι γιατί ο στρατός βρίσκεται στο περιθώριο των πολιτικών και οικονομικών εξελίξεων -εξαιτίας του αιματηρού παρελθόντος του-, αλλά γιατί μια ενδεχόμενη χρησιμοποίησή του θα έφερνε αλινιστικές ανατροπές στο σκηνικό των κυριαρχικών συμφερόντων και συνεπακόλουθες ανοδιανομές, μια γενικότερη δηλαδή εκτροπή, που θα επαναδιάτασε προοπτικές για όλη ισος τη Λατ. Αμερική, πράγμα που ακόμη και τα παγκόσμια διευθυντήρια προσωρινά απεύχονταν. Αυτό βέβαια δεν αποκλείει το μπλόκ των πολιτικών διαρκώς ν' αλληλωθήσει προς τους στρατιωτικούς. Όλη η ιστορία της Ν. Αμερικής είναι η πιο ξεκάθαρη απόδειξη όσο και οι δηλώσεις του υπουργού άμυνας Οράσιο Χαουναρένα: "Οι ένοπλες δυνάμεις μπορούν να επέμβουν σε περίπτωση κοινωνικής σύγκρουσης αλλά με την καλή έννοια". Και για να διαλύσει τη "φιλοδογία" περί πραξικοπήματος και για να αποσαφηνίσει την "καλή έννοια" συνεχίζει λέγοντας ότι ο στρατός θα συμμετέχει "σε επιχειρήσεις αφερεμένες στην επανεγκαθίδρυση της εσωτερικής ασφάλειας... εκεί όπου οι δυνάμεις ασφαλείας κρίνονται ανεπάρκεις στην αποκατάσταση της τάξης του κράτους δικαίου..."

Η διαρρηγμένη κοινωνική ειρήνη σαν μια πλέον μακροπρόθεσμη συνθήκη, επιτάσσει ποράλληλα για το πληγμένο κύρος του αργ. κράτους

και μια προσεκτική επαναρρύθμιση των μπχανισμάν κοινωνικού ελέγχου και των σχέσεων του με τα συνδικάτα για να καταστούν και πάλι ένας αξιόλογος παράγοντας κειραγώντης της κοινωνικής δυσαρέσκειας. Οι -από τις πρώτες μέρες της έκρηξης- εξαγγελίες προγραμμάτων για τους άνεργους κατά περιοχή, τη δημιουργία "επιτροπών έκτακτης ανάγκης" από συνδικάτα, κόμματα, περιφερειάρχες, εκκλησία για τη συνδιαχείριση και εποπτεία (προς αποφυγή κακοδιαχείρισης) των διάφορων κοινωνικών προγραμμάτων, αποτελούν τα αγκαλιένα βήματα μιας υποτυπώδους επανασύστασης κράτους πρόνοιας, που έχοντας ήδη την επιγνώση της δεδομένης του αποτυχίας, ελίσσεται για να μπορέσει να τροφοδοτεί ελπίδες καλυτέρευσης της ζωής για τους εξαθλιωμένους ποράλληλα με την εκμεταύση της σωτηρίας τους.

Με τη σερά του το ΔΝΤ, που σαν κύριος εκφραστής των παγκόσμιων κυριαρχικών επιλογών δεν θα μπορούσε να είναι απόνι όλα αυτά τα χρόνια της λεπλασίας, έχει επιλέξει τη λογική της «διεθνούς καραντίνας» της Αργεντινής, σε μια προσπάθεια να αποτρέψει την «εξαγωγή υρεσιακών κυμάτων» και σε άλλες περιφερειακές οικονομίες, όσκετο βέβαια αν τα τελευταία χρόνια οι χρεωκοπίες αυτών των οικονομιών πλήθανται, οδηγώντας έτσι σε μια παγκόσμια συμπίεση. Η άρνηση του ΔΝΤ, ακόμη

και τώρα που η κατάσταση κοινωνική έχει «μαρλοπούρωσε» τη χώρα σε διακανονισμό με το αργεντινό κράτος και τα πολιτικά την οπανάκια περί χορηγίσης νέου δανείου ή μη, δείχνουν ότι το «αργεντινό πειραιά» μπαίνει σε νέα φάση. Η λεπλαπέμπη κοινωνική βάση της αργεντινής βιώνουντας πάνω της πειραματισμούς του «διεθνούς αυτονομισμού». Θα νιούσε τώρα εξίσου ωμά τους πειραματισμούς της «ελλειψης» συντονισμού. Κυνιαράς και λεπλασία... οι παγκόσμιοι κυρίαρχοι δεν στέκονται απορημένοι μπροστά στο νέο αργεντινό «θαύμα». Ξανασκεδιάζουν τις πολιτικές της πιο βαθιάς εκμετάλλευσης, μετριούν και ξαναμετρούν δυναμικές και τρόπους, που μια «παράδοξη» νομοτέλεια διαρκώς τους ανατρέπει.

Κάποιες ξεχωρισμένες απαντήσεις

Οι ασκήσεις ελευθερίας των κολασμένων κρατούν ακόμη καλά δύο μίνιες μετά το πχρό ξέπασμά τους. Οι λεπλασίες πολυκατασπράτων, οι αυθόρυμπτες πορείες και καταλήψεις, οι συγκρούσεις, οι απεργίες, το κλείσιμο δρόμων, οι περικυκλώσεις τμημάτων για την απελευθερώση συλληφθέντων είναι καθημερινό φαινόμενο σε όλη τη χώρα, οπλισμένο με την

απελπισία ενδιαφέροντος για την γενικού οδιεξόδου. Οι ακληροί αγώνες των τελευταίων χρόνων αλλά και οι πρόσφατες συγκρούσεις τριφοδόποταν τους εξαθλιώμενους όχι μόνο με μια κοινή αίσθηση της κοινής τους μοίρας αλλά και με την περαιτέρω αναγκαστική -έχω από τη θεσμοτέλεια- οργανωμένων απαντήσεων. Το κενό και την ανυποληφή των συνδικάτων και λοιπών "κοινωνικών φορέων" έχει οδηγήσει σε μια πρωτόγνωρη συνθήκη πολιτικού αυτοληπτισμού αυτοοργανωμένων κινήσεων σε γενοντιές των μεγάλων πόλεων, σε εργασιακούς χώρους, σε κοινότητες της επαρχίας, που προσπαθούν να εφέρουν τρόπους επίλυσης καταρχήν των γωτών τους αναγκών και στέκουν στον αντίο των κρατικών "επιτροπών έκτακτης ανάγκης". Η αχανής ενδοχώρα της Αργεντινής, οι μεγάλες διαφοροποίησης από περιοχή σε περιοχή, η δεδομένη απομόνωση απομακρυσμένων επαρκιών πολλές φορές μπλοκάρει την επικοινωνία μεταξύ των ντόπιων και διευκαλύνει τις κρατικές μεθοδεύσεις. Ιδιαίτερα στις απομακρυσμένες -και πολύ περισσότερο εξαθλιώμενές από τη "δυτικοποιημένη" αστικά κέντρα- επαρχίες που δυνατότητα αποντούσεων δυσχεράνεται, αλλά δύσκολα θιασεύεται. Οι "νεκρές ζώνες" της νεοφιλελεύθερης δημοκρατίας όλα αυτά τα χρόνια έβρεφαν και τη λεπλασία: "...ο φεούδαρχικός με τον οποίο ολόκληρες επαρχίες κυβερνούνται θα εξέπλησε έναν ξένο παραπρήτη αυτημένο στους κανόνες με τους οποίους οι αυτοοποκαλούμενες δημοκρατίες διοικούνται... σε μια περίπτωση ένας πολιτικός του οποίου το σπίτι είχε καταλήγει σε ένα βαθύ ξέπασμα της κοινωνικής απελευθερώσης ή αλλά ένα βαθύ ανάδειξης λαϊκών πνεύματων μένει μόνο στο μέλλον να ανιχνευτεί. Μια εικόνα αυτής της πρωτότοπης αυτοοργάνωσης της κοινωνικής βάσης που δίνει το παρακάτω απόστασμα: "Η κατοικηφύτης των αποταμιεύσεων μέσω της υποτήμποτης του νομιμότητας, η αιχμή της ανεργίας, της πείνας και της απαξίωσης έχουν δίκειο χώρο σε μια μορφή αγώνα στη χώρα έξω από τη σφράγη των θεομητών πολιτικών και κοινωνικών πρακτικών: των cacerolazos και των συνελεύσεων γενοντιές. Αυτές οι συνελεύσεις και οι επιτροπές τους έχουν δημιουργηθεί από τους άνεργους, τους υποασταχόλαγκους και ανθρώπους που έχουν περιβασιλεύση από το καπιταλιστικό σύστημα: επαγγελματίες, εργάτες, μικροπαντέκτες, καλλιτέχνες, τεχνίτες όλοι αυτοί είναι και γείτονες. Κάθε συνέλευση έχει την ιδιαίτερη καρακοπιτσιά της, αλλά ο λογικός της μη αντηροστεύεται, της αυτοοργάνωσης, των οριζόντων δομών και της αντιθέσεως στην υπερφορούσα είναι κάποια ελευθεριοκά συνθήματα που

ακούγονται σιωνά. Πρίμες επίσης να τιθούνται ότι αυτές οι συνελεύσεις γεννούνται στις γενιές των δρόμων σε πολλές περιοχές του Μπουενός Αϊρες, συνεχίζονται κάθε δύο μέρες σε γενική συντονιστική συνέλευση στο πάρκο Centenario. Οι συνελεύσεις έχουν γίνει ανεπίκτυπτο χώρι συμπτώσεων και σκέψης, όπου μόνο εξαπλώνται την πίεση στην ανεπίκτυπτη. Τα μετέπειτα είναι ανοιχτό στον καθένα που θέλει να συμμετάσει, για αυτό και πολλές φορές ακούγονται λογοδόρια από πολιτικούς ή συνδικαλιστές πήγεται. Άλλα ο κόσμος έχει μάθει να ξεκωρίζει τέτοιοι είδους "μοναχικές" φυλαρίες" (FLA).

Μέρες και σενάρια ασφάλειας και ανασφάλειας

«Οι οικονομικές αλλαγές (στη Λατινική) πήναν το γρίγορες από τις αλλαγές στο σήμα της ασφάλειας, προκαλώντος την αύξηση της βίας από την πλευρά πληθυσμών που επιβιώνουν με παράνομα μέσα» (CSIS - κέντρο στρατηγικών και διεθνών μελετών-think tank του αμερικανικού κράτους)

«Δεν μας ενδιαφέρει η υπόθεση που υπεραπίστενται. Μας ενδιαφέρουν οι πράξεις που διαπράττονται στο όνομα της υπόθεσης.» (Στήθεν Μόνυματ, αμερικανός πρόεδρος της CICTE- του παναμερικανικού αντιπρομηκρατικού οργανισμού- μιλώντας για την τροποκρατία στη Λατ. Αμερική)

Όσο κι αν η κατάσταση στην Αργεντινή μοιάζει στο κοινωνικό πεδίο να "αμβλύνεται", έχει αρίστει πολλούς λογαριασμούς ανοιχτούς στο επωπεικό και έχει χαρέσει μια οιφή παρακαταθήκη ελεύθεριος στις συγγενείς κοινωνικές πραγματικότητες όλης της Λατ. Αμερικής (και όχι μόνο). Τις μέρες της εξέγερσης, οι μαζικές «κατασρολάδες» βρίπικαν τους μητρές τους σε πολλές γειτονικές χώρες, δειχνώντας και τις διαθέσεις των εκεί πληθυσμών. Μέσα στα τελευταία χρόνια όπου το κομμάτι αυτό του πλανήτη έχει ενταχθεί σ' ένα ενιαίο πλαίσιο «πολιτικής απαθεροποίησης μέσω νεοφιλεύθερισμού», αυτό ακριβώς το πλαίσιο έχει οπλίσει και επιτείνει κοινωνικές εκρήξεις. Από την Κολομβία στο Εκουαδόρ το '99, τη Βραζιλία, το Μεξικό, τη Χιλή, την Αργεντινή... μα εντέλει μόνιμη εστία αναταραχής που πρωτοδοτεί και έναν νέο γενικότερο σκεδιασμό αντιμετώπισης από την υπότιμη και υπερεμπορική κυριαρχία. Το θεώρημα του κοινωνιολογικού κινδύνου έχει προ δεκαετίας εκλείψει, όπως έχει παρακαμφθεί (χωρίς ποτέ να πάει ν' αποτελεί μια αξιόπιστη εναλλακτική) και η εγκαθίδρυση στρατηγικών καθεστώτων. Τα ίδια της νέας λατινοαμερικανικής δημοκρατίας και των ελεύθερων αγορών απαιτούν μια πιο «διακριτική» παρουσία του στρατού.

Ετσι παράλληλα με τη θετική ολοκλήρωση των ποναμερικανικών εμπορικών συναλλαγών όπως το FTAA (περιοχή ελεύθερων ανταλλαγών Αμερικής) που θρέπει τις αρέσεις του πολιτισμικού κεφαλαίου των ΗΠΑ προϋποθέτει και μια νέα στρατηγική στο θέμα της περιήγησης πασ ασφάλειας των κυρίαρχων. Κι ενώ το ενιαίο δόγμα ασφάλειας μπλοκαρίζοντας από διαμάχες και ανασφάλειες των περιφερειακών κρατών του ΟΑΚ (οργανισμός αμερικανικών κρατών) σπειτεί με την αυξανόμενη επιρροή των ΗΠΑ στα εσωτερικά τους, η επίβετη της 11ης/9ου ήρθε να επιπλένει τη λύση του γόρδιου δεσμού. Δέκα μέρες μετά στα Περού, ο συνιζητώντας του ΟΑΚ ήρθε να επικυρώσει τη «διαμερικανική δημοκρατική Χάρτα» και αυστοπικά να θέσει τις βάσεις για τη δημιουργία ενός παναμερικανικού μηχανισμού ασφαλείας. Εποτες «μια κυβέρνηση κράτους που εκπέμπει πριν τη πολιτική, θεορητική και δημοκρατική διαδικασία δια την οποία προσφέρεται στο μόνιμο συμβούλιο

λιο του ΟΑΚ για να επιπλευτεί...» (εφημ. Ελευθεροτυπία 3/2/02). Κι δύο μια τέτοια προσποτική οικονομικής και στρατιωτικής ενοποίησης θα προσπρούσει πιθανόν στο μέλλον σε αδύνατες αμφιταλαντεύσεις κάποιων κρατών, «αφού οι χώρες της λατινικής αμερικής δεν είναι ακόμη έτοιμες να θυσιάσουν της εθνικές προτεραιότητες προς όφελος περιφερειακών κερδών, καθώς φρούρια τη δύναμη των ΗΠΑ» (CSIS-έκθεση του 2000), η καινούρια αρχιτεκτονική του τρόμου έχει ήδη αρκίσει να κατασκευάζεται. Οι κοινές στρατιωτικές ασκήσεις 9 καρών του ΟΑΚ (και των ΗΠΑ) στα μέσα του 2001 στην Αργεντινή, στην περιοχή Σάλια «επίκεντρο του κινήματος των ριζοτερο- με θεωρητικό στόχο την «αποσύρση» μιας εθνικής σύγκρουσης, το αποβεινόντες ξεκάθαρα. Από και πέρα τη διευθέτηση των μελλοντικών κοινωνικών εκρήξεων που θα συγκρούονται με τη δημοκρατική τάξη της εκμετάλλευσης, πολλό πιθανόν να βρεθούν στο στόχαστρο μιας αντιτρομοκρατικής σταυροφορίας και «διεθνών αποστολών». Ενορχιστρωμένον κατά κύριο λόγο από τους παγκόσμιους πυρεόντες των ΗΠΑ που ανέκαθεν θεωρούσαν τη Λατ. Αμερική ως καρπό τους χώρα. Η «απρόξια» τους σε όλα τα επίπεδα στις πιο κρίσιμες για το αργεντινό κράτος πλέον, δεν μπορεί σε καμιά περίπτωση να θεωρείται σαν μια γενικότερη έλλειψη ενδιαφέροντος, μεσούντος και του πολέμου στην Ασία, αλλά ως μια πολιτική αναμονής και επαναχάρησης σκεδίων. Καρότο ή μαστίγιο, εμπορικές δοσοληψίες και καταστολή, οι επιλογές των προλετάριων της Λατ. Αμερικής σέρνονται σε μια διελκιτύνδα ανάμεσα στην καθημερινή ταπείνωση και το θάνατο.

Αυτό που μένει

Η εξεγερτική απόπειρα του δεκεμβρίου '01 αφήνει να φανεί σίγουρα ένα χαρόγελο ειρωνίας όχι μόνο ενάντια σ' αυτούς που μίλισαν για το τέλος της ιστορίας. Άλλα και ενάντια σ' αυτούς που αποτελούν την πιο πρωθυπότικη αριστερή απόφυση του συστήματος, αυτούς που λίγες μέρες μετά βρέθηκαν στο «αντιυπέρβιο» του Πόρτο Αλέγκρε αναμασώντας οξιοθρίντα ψηφίσματα αλληλεγγύης και φόρους Τόμπιν, μένοντας καταγέλοντα στο περιθώριο μιας ιστορίας που διαρκώς τους ξεπερνά.

Οι εξεγερμένοι προλετάριοι στην Αργεντινή πυροδοτώντας αυθόρυμπτα τις "ζεχασμένες" κοινωνικές πρακτικές, τη γενικευμένη οργή, το κοινωνικό ανεξέλεγκτο, έσπειραν το φόβο στα δικά τους αφεντικά και τον πανικό στα παγκόσμια όχι απλά γιατί δυσκολεύονται στη «διευθέτηση» της κρίσης, αλλά και γιατί τέτοια γεγονότα λειτουργούν αθροιστικά στην πραγμάτωση της πιο βαθιάς και ολικής κοινωνικής άρνησης.

Κι αν η εξαθλίωση των κολασμένων της Αργεντινής φαντάζει τόσο μακρινή στα δυτικά βλέμματα, όσο και οι αφορμές του ξεσπούμαντος, δεν πάουν όλα αυτά να αποτελούν και εδώ, στη «σταθερή» και ακάραυρα» Δύση, μια εντεινόμενη πραγματικότητα αλλά κυρίως μια μόνιμη, δομική συνθήκη ενός εξουσιοδοτικού πολιτισμού.

Οπως έγραψε και ένας αργεντινός εξεγερμένος στις μέρες της φωτιάς: η ιστορία δεν μας αφήνει ν' ανασάνουμε.

Να μην την αφίστομε ούτε κι εμείς...

η ιστορία δεν μας αφήνει ν' ανασάνουμε.
Να μην την αφήσουμε ούτε κι εμείς...

ανολοκλήρωτες συμειώσεις

ενός ανολοκλήρωτου πολέμου

η παράδοξη σκακιέρα

Εκουν περάσει τώρα 3 μίνες από την «απελευθέρωση» του Αφγανιστάν, αλλά η πολιθρόληπτη σταθεροποίηση του νέου καθεστώτος στην ευρύτερη περιοχή έχει αργήσει... όχι γιατί οι αμερικανικές στρατιωτικές δυνάμεις συνεχίζουν της απρόσμενα δύσκολες μάχες εναντίον κάποιων των Ταλιμπάν στην αργανική ενδοχώρα. Άλλα γιατί το «εξαρχής φυγόκεντρο» «αραγές» μέτωπο της «πολιτισμένης δύσης, μοιάζει να έχει εγκλωβιστεί ανανοφάσατο στης εμμονής της παγκόσμιας πγεμονίας των ΗΠΑ αλλά και στις αντιράσεις καθώς και στην αντικρουόμενα ενδοκυριαρχικά συμφέροντα που πυροδοτήθηκαν από την επικρίση «αέναντι ελευθερία». Αυτό που οι ίδιοι οι κύκλοι της κυριαρχίας χαρακτήρισαν αλλαγή στελίδας στην παγκόσμια ιστορία μοιάζει να έχει προκαλέσει μικρά βραχυκυκλώματα στην κατά τα άλλα «ευθύγραψη» κίνηση και κάραξη των ευρύτερων εξουσιαστικών σχεδιασμών. Τα διπλωματικά αλισθερίσια, η δημιουργία νέων συμμαχιών, οι διακριτικές συμφωνίες, οι διαφοραίς στον ίδιο τον σκληρό πυρίνη της κρατικής διακείσιτος, οι αγωγοί πετρελαίου και τα μουσουλμανικά καθεστώτα, τα γεωπολιτικά συμφέροντα δρομολογούν έναν ολόενα οξυγένειο ανταγωνισμό μεταξύ των παγκόσμιων διευθυντηρίων, που τείνει να μη καρά στις γνωστές διευθετήσεις ή τις «αμοιβαίες υποχωρήσεις» παρόμοιων καταστάσεων στο πρόσφατο παρελθόν. Δεν είναι τυχαία άλλωστε μέσα σε όλα αυτά η άξινη της στάσης του ισραηλινού κράτους εναντίον των παλαιστινών ή η πρόσφατη κρίση Πακιστάν-Ινδίας. Οι αιματηρές προσποτικές εκουν ξεδιπλωθεί και τα αφεντικά του κόσμου ερίζουν για το καλύτερο κομμάτι. Ακόμα και τα πιο έμπειρα think-tank της κυριαρχίας μοιάζουν να τα ξανουν μπρόστα στις άπειρες συνισταμένες των σεναρίων. Ενα είναι μόνο σίγουρο: η «άλλαγη σελίδα» δεν έχει κάνει τα παγκόσμια αφεντικά-να-ισαλαβούτων-διστακτικά-στα-θολό-νερά της Ιστορίας. Εκουν μάθει προ πολλού να κολυμπούν στο αίμα των υπόκιων τους.

αναδιπλώσεις

Οι παγκόσμιες ανακατατάξεις απαιτούν εγρήγορη σε όλα τα πεδία. Ο στρατιωτικός βραχίονας των δυτικών αφεντικών, το NATO, μέσα στην τελευταία δεκαετία φαίνεται ν' αναζητά μια πιο αποτελεσματική φυσιομομία. Αν το τέλος του ψυχρού πολέμου έθεσε τις βάσεις της αναπροσαρμογής της φιλοσοφίας του αθώντος το στης γνωστές «ειρηνευτικές» αποστολές, οι ασύμμετρες απειλές και το δόγμα της ασφάλειας απαιτούν άμεση άρση των όπων δισταγμάτων και ριζικές τροποποιήσεις. Η «ανικανότητα» του NATO μπροστά στις νέες προκλήσεις, έχει ανοίξει έναν τεράστιο εσωτερικό διάλογο και αντεγκλίσεις μεταξύ των κυριαρχων για την αναγκαιότητα και τις κατευθύνσεις του. Ακόμα και ο θιασώντης της άνευ όρων συμπαράδρητης των ευρωπαϊκών κρατών με την αμερικανική «αντιπρομοκρατική» στρατηγική, βρετανός γενικός γραμματέας του NATO Ρόμπερτσον δήλωνε πριν από λίγες μέρες:

«Η Ουάσιγκτον δεν θα πρέπει να θεωρεί δεδομένη τη συνδρομή της Συμμαχίας στην επέκταση του αντιπρομοκρατικού πολέμου σε άλλες χώρες». Ενώ τόνισε την αναγκαιότητα της στρατιωτικής «αιρόπνισης» και ανεξαρτησίας των ευρωπαϊκών κρατών, έτσι ώστε να περιορίσουν τις μονομερείς διαθέσεις των ΗΠΑ. Δεν πρόκειται για πόλεμο χαρακφάτων... Αυτό που διακυβεύεται στις διχογνωμίες της ΕΕ, της Ρωσίας, της Κίνας και πάι λέγοντας με την παγκόσμια πγεμονία, δεν είναι σε καμιά περίπτωση το ίδιο το δόγμα της ασφάλειας, αλλά η αποτελεσματικότερη εφαρμογή του και η πιο συμφέρουσα τοποθέτηση του καθενός σε ενδεχόμενη αναδιανομή στρατηγών-επιφράξ-και-συμφερόντων. Εξάλλου προώθηση της δημιουργίας ευρωστρατού με ανεξάρτητη από το NATO υποδομή αλλά με τον ίδιο «ευέλικτο και παρεμβατικό» ρόλο, δείχνει ότι η ΕΕ δεν απειπολεί ένα καταστατικό όρο υπαρξίας της «Δεν θα ανεκτούμε τη θέση των δαρυφόρων...» λέει ο γερμανός υπουργός εξωτερικών και το εννοεί. Από κει και πέρα οι ευκαιριακές συμμαχίες, οι δικοστασίες, οι διπλωματικοί ελιγμοί, το «τρίζιμο των δυντιών», οι λιποταξίες από το «αντιπρομοκρατικό» μέτωπο (τουλάχιστον με τον τρόπο που το εννοούν οι ΗΠΑ) δείχνουν ότι το πανικό μόλις άρχισε και ότι τα πάντα είναι ακόμη υπό διαμόρφωση.

το αφγανιστάν μετά

Η παρακαταθήη που άφησε ο ανελέπτος βαρβαρότητας του Αφγανιστάν, είναι ενδεικτική για τη συνέχιση του αντιπρομοκρατικού πολέμου και την τύχη αυτών που θα βρεθούν στο σπάχαστρό του. Τα περι έκουν χρονισμό και εκδημοκρατισμό του Αφγανιστάν -σαν κάποια από τα επιχειρήματα και τους στόχους των πολεμικών επιχειρήσεων- δεν μπορούν να σταθούν ως άλλοθι ούτε και για τους πιο πρωθυπουργούς «οραματές» δημοκράτες. Αυτό που αναδεικνύεται εντέλει μετά από τόσο αίμα δεν είναι το «επιτοχία» του πγεμονικού πολέμου στο να κτιστεί η καλύτερα να αποδημηγανώσει την εκτελεστική ικανότητα ενός κομματιού του φονταμενταλιστικού ισλαμισμού. Άλλα η «αποτοχία» του να εξουδετερώσει τις δομές που γεννούν την «ασύμμετρη απειλή» κι αυτό αποτελεί μια ανυπέρβλητη αντίρριση που οξύνει ακόμη περισσότερο τις απαντήσεις των κυριαρχών όπου την συναντίσουν. Η «ασύμμετρη-απειλή» αποτελεί έναν γενικευμένο όρο για οποιδήποτε επιθετική εναντιωματική κίνηση που -κυρίως- δεν μπορεί να ελεγχθεί από τους «συμμετρικούς» κυριαρχικούς σχεδιασμούς. Στην περίπτωση του Αφγανιστάν, η «ασύμμετρη απειλή» δεν είναι παρά ένα ευθέως ανάλογο παράγωγο των αντιφάσεων των κυριαρχικών σχεδιασμών και συμφέροντων και μια οριστική εξουδετέρωσή της προϋποθέτει την «αυτοεξουδετέρωση» αυτών των αντιφάσεων. Κι αυτό κάνει τα αφεντικά ακόμη πιο λυσσαλέα και απροσκηπτώστα πάνω στα σώματα ξένων «βαρβάρων» αλλά και στο εσωτερικό των δυτικών κοινωνιών. Ενας γάλλος στρατιωτικός των αποικιακών πολέμων της Γαλλίας στην Ινδοκίνα έχει τη χρυσή συνταγή από τότε, που συνδυάζει τα σκληρά στρατιωτικά μέτρα με τις «τίπες» μεθόδους «εκπολιτισμού». Ήδηρια που βρίσκει αρκετά κομμάτια του κυριαρχικού μπλοκ μάλλον σύμφωνα: «ο ανιάρτης είναι ένα φιλό που αναπότελεται μόνο σε ορισμένα εδάφη. Αυτά τα εδάφη πρέπει να περιρραγάσουν και στη συνέχεια να απαρθάσουν με καλό σπόρο, το μόνο μέσο που μπορεί να καταπλήσσει το εδάφος ακατάλληλο για τους επαναστάτες...» Μάλλον έχει σκάσει το πώς έφυγε από την Ινδοκίνα. Από την άλλη, το παραδείγμα της πολιτικής του ισραηλινού κράτους είναι το πιο αποκαλυπτικό και «ανεπιτυχές». Η στρατιωτική υπεροπλία και τα έξιπτα όπλα όχι μόνο δεν είναι αρκετά, αλλά φαντάζουν «αναποτελεσματικά» μπροστά στο πείσμα και την απόγνωση των παλαιστίνιων γωντανών βαρβάρων.

Από κει και πέρα για τη μουσουλμανικό κόσμο οι επιλογές συνεχίζουν να είναι προδιαγεγραμμένες στο ταπεινωτικό δίπολο: ή θα υποταχθούν στη λεπλασία της δυτικής δημοκρατίας ή θ' αγκαλιαστούν ακόμη περισσότερο από τη «συνεκτικότητα και τη λύτρωση» του Προφήτη. Αυτό που μένει και πρέπει διαρκώς να μένει σε εξορία είναι ο ίδιος ο αγώνας για την κοινωνική απελευθέρωση ενάντια σε κάθε είδους εξουσία.

παράπλευρα πετρέλαια & γεωπολιτικές εξισώσεις

Ο πόλεμος στο Αφγανιστάν σημαδόποιε και την απάρχη μας: νέας περιόδου όχι μόνο επικίνδυνης του κρατικού τρόμου και των μεθόδων του αλλά και εγδοκυριορχακών συνταγματιών, πολὺ οξύτερων και κυρίως πολὺ διαφορετικών από αυτούς που ανέκυψαν από την κρίση του Περσικού το '91. Αν τότε η νέα τάξη προγράμματων έβεται υπό τις «προστατευτικές» δυτικές φτερούγες των αραβική κερασόνιων (τροφοδοτώντας έτσι την άξινη αλλά και κυρίως τη μεταστροφή του ριζοσπαστικού ιδαματισμού σε κατεξοχήν αντιδυτικές κατεύθυνσεις) θέλοντας να ελέγχει τις τιμές της γεωπολιτικής πρώτης σύλης και τις αλαζονικές διαθέσεις των εμπρηδών, εκείνη η νέα τάξη προγράμματων δεν μήριζε σύτη και τότε αποκλειστικό πετρέλαιο. Είχε να κάνει με μια γενικότερη αναδιορθωση και στην καπιταλιστική περιφέρεια αλλά και στο εσωτερικό των δυτικών κοινωνιών μετά το ιστορικό τέλος του διπολισμού. Ο καπιταλισμός κράδινε τη σημαία του «τέλους της ιστορίας», ανέπνευ τον αναγωγονιστικό του αέρα και οραματίζοταν την απόλυτη κυριαρχία του προβαίνοντας σε ριζικές τομές στις κατεύθυνσεις του. **Το νεόκοπο δόγμα της ασφάλειας υπαγορεύει το πολύ περισσότερα από τον έλεγχο των πρώτων υλών ή μάλλον τον τυπωματώνει.** Διεθνείς κράνιον-εκκρεμήτων, τρικλοποιής, στρατηγικά συμφέροντα και «αντιφατική» πολιτική. Ετοι μοιόν το Αφγανιστάν και η ευρύτερη περιοχή μπορεί ανέκοθεν ν' αποτελούσαν στρατηγικό ενδιαφέρον της αυτοκρατορίας | κυρίως για να απαγκιστρωθεί από την εντεργειακή της εξάρτηση από τις χώρες του ΟΠΕΚ) κι αυτό είναι ενδεικτικό σε μια έκθεση του αμερικανικού υπουργείου ενέργειας το καλοκαίρι του 2000: «η ενεργειακή σπουδαιότητα του Αφγανιστάν προκύπτει από τη γεωγραφική της θέση, που την καθιστά πιθανή διόδιο για τη μεταφορά πετρελαίου και φυσικού αερίου από την κεντρική Ασία προς την αραβική θάλασσα» [εφημ. ελευθεροτυπία 3/3/02]. Παρ' όλ' αυτά όμως -βάζοντας στην άκρη τη δεδομένη πάχη του Αφγανιστάν μετά το χτύπημα της 11ης/9ου αλλά και διάφορες άλλες εναλλακτικές και αντικρουόμενες με την παραπάνω εκθέσεις παρόμοιαν εναγών-ιδρυμάτων - π'-μέχρι τώρα στρατηγική του αμερικανικού κράτους στην «απελευθερωμένη» χώρα είναι υπέρ του δεύτερος αντιθετική σε οποιαδήποτε μορφή ή απόπειρα «σταθεροποίησης και ανάπτυξης» για επενδύσεις και συναρφείς αποκιακές λεπτομέρειες. Ή «απελευθερωσή» της χώρας μπορεί να επανέφερε στην επιφάνεια ξεχωριστά σκέδια κατασκευής αγωγών (όπως αυτό των 1400χλμ της αμερικανικής εταιρίας Unocal), ο αφερός της όμως στην αστάθεια και στη δίνη της διαμάχης φυλαρχών και φατριών αποδημούντες τέτοιες σκέψεις. Η στρατηγική της αποσταθεροποίησης των «ύποτων» χωρών προκαλεί και αλυσιδωτές «γεωπολιτικές αντισυγκριτικές» των υπόλοιπων μυστιστών, αναπτύξεις και αυγκρύσεις στον επικειρυματικό κόσμο του πετρελαίου. Οι ίδιοι λόγοι (ης αστάθειας) που έκαναν την Unocal να αποσύρει το '98 τα σκέδια της μπορεί να ικανούσσουν και τώρα. Το γνωστό περιοδικό -της καπιταλιστικής λεπτομέρειας Economist (9/3) ανησυχεί για την «παράξενη απροθυμία» των ΗΠΑ να βοσθίσουν στην σταθερότητα που θα επισφραγίσει και την αριστική τους νίκη. Το μόνο σίγουρο πάντως είναι ότι ο πληθυσμός της κεντρικής Ασίας θα νιωθούν καλά στο πετσί τους τη «γεωπολιτική ένταση». Από κει και πέρα τη «στρατηγικοποίηση» της οικονομίας των ΗΠΑ τουλάχιστον, δεν υποδηλώνει ταυτόχρονα και την ασφρά της πολιτικής της αποκλειστικά στο κυνήγι του πετρελαίου, -όχι μόνο γιατί ο τελικός ισόδογισμός εσόδων εξόδων μπορεί να είναι ελλειμματικός- (την πληρώνει πολλά για την προστασία των υπάρχοντων αγωγών και των καθεστώτων τους) αλλά γιατί το παιχνίδι της ασφάλειας των κυριαρχών παιζεται σε κάθε γωνιά του πλανήτη. Αν ο στρατιωτική παρουσία στο Αφγανιστάν, στο Ιράκ και πρόσφατα στη Γεωργία μαρίζει και πετρέλαιο, στην Κολομβία μαρίζει λιγότερο και στις Φιλιππίνες καθόδου: Όλα αυτά όμως αυνέκονταν «προσκηνιατικά» σημάντια στο δίκτυο του οδυμένου ελέγχου και καταστολής που απλώνει μια «νέα» πολύκοσμα κυριαρχική λογική. Το γεωπολιτικό κουβάρι για τον έλεγχο κρίσιμων περιοχών του πλανήτη (όπως η κεντρική και νοτιοανατολική ασία) θα παραμείνει για πολύ καιρό έτσι μπλεγμένο μέχρι να «ξεκαθαρίσει» το τοπίο των αιματηρών σχεδιασμών και συμμοιχών. Ακόμη και οι «έγκυροι» αναλυτές των αισιώπων φυλλάδων μοιάζουν να τα έχουν χαμένα (μια ματά μόνο στις διάφορες εκτιμήσεις των τελευταίων μηνών για το ρόλο της Ρωσίας και του Ιραν και τα σκαμπανεβάσματα τους στην «πολυκόσμια-κατάτοξη δύναμη» αρκεί και μυρτικάσουν ασταθόπτωτη πληροφορίες προσποβόντας να τις συναρμολογήσουν για να καρπωθούν τα εύσημα του πολιτικού πρόφετη.

Ο εσωτερικός εχθρός

Η εξουσιοποίηση προς τα έξω απαιτεί πάνω από όλα καλυμμένα νότα στη μέση πλευρά των συνόρων, όπως μάνα για τη νομιμοποίηση του κυνηγού «αδίστακτων τρομοκρατών» σε κάθε γωνιά του πλανήτη αλλά επίσης γιατί κάθε σπιτιών ενοικιαστής μπορεί να απλίσει κοινωνικές δινομικές αποσταθεροποίησης. Η γενικεύμενη επιτήρηση θέθει πλέον κι οχιματιά σαν κοινωνική αναγκαιότητα και πιο διαχειρίστη του κοινωνικού φόρους | για τους «αδίστακτους τρομοκράτες» από τη μία αλλά και για την οξύμενη κρατική καταστολή από την άλλη) θύλακαν να οδηγήσουν στην άνευ όρων χειραγώγηση της συνείδησης των υπηκόων. Είτε διαμορφώνοντάς την προς το να νομιμοποιεί διαρκώς τις καταστατικές μεθόδους και την ανάγκη του «δυνατού κράτους» είτε αποσύνταξη της σιωπής και του ποροπλασμού των αντανακλαστικών της. Το δόγμα της ασφάλειας γίνεται όλο και περισσότερο το βασικό κυριαρχικό εργαλείο απόστολης της κοινωνικής συναίνεσης και της (αυτο-)επιθέρωτης.

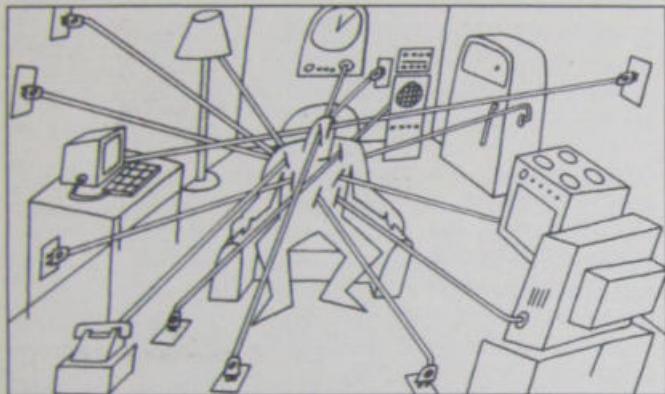
Οι φορείς της «αναστάλειας» είναι -πέρα από τις ιδιαίτερες γκρούπες και τις παλές και γνωστές ένοπλες αυτονομιστικές οργανώσεις (ETA, IRA, κορόκανοι αυτονομιστές- κατά πρώτον γνώμα κοινωνική κομματία: «...τα πρώτα σπάδια αναγνόψωσης της τρομοκρατίας της αριστεράς δηλούντις της αναρχικής τρομοκρατίας, φάντακαν στο δεύτερο δημότι του 2001.. δεδομένου ότι οι ιστοσελίδες της αριστεράς και των αναρχικών στις χώρες της βόρειας Ευρώπης καλύπτουν διεξοδικά την κατάσταση, τη δυνατότητα επαναδραστηριοποίησης των αναρχικών τρομοκρατικών ομάδων είναι πραγματική. Οι τρομοκρατικές δραστηριότητες στη νότια Ευρώπη θα μπορούσαν να ληφθούν ως παραδείγμα...» (από έκθεση της Europol που κατέθηκε στο ευρωπαϊκό συμβούλιο ασφάλειας, αλλά δεν είναι τα μόνα. Οι ευρωπαϊκές υπηρεσίες ασφάλειας ήδη προτείνουν προσθετικά μέτρα ελέγχου και καταστολής στον πόλη πάρκοντας την ευρωπαϊκούς ορμών. Οι προτάσεις του ιαπωνικού κράτους για τα καταστατικά και θεαματικά μέτρα αντιμετώπισης των διαδηλώσεων ενάντια σε πολύκοσμες συνδιαστικέψεις ανοίγουν πόρτες για την καταστολή των πολυελεγκτών κοινωνικών εραρέων πόρτες για την αιχάντων περισσότερο πιν πάστα στους νομιμόφρονες διαμαρτυρόμενους να ξεκαθαρίσουν το εσωτερικό τοπίο αυτών των αγώνων. Το δίκτυο απλώνεται παντού... Η λογική της εισαγόμενης τρομοκρατίας διακέται και στη διαχειρίστη της θέσης και της ζωής των ίδιων των μεταναστών και των προσφύγων «κυρίως από τις λεπτοπαθητικές περιοχές της Ασίας» που καυβαλάνων πάντα τους το σπίτι μιας «βάρβαρης» όπως και «ύποπτης» καταστασής. Τα προσκήνια αυτά έχουν και την δύναμη να διαμορφώσουν εκθρικότερους όρους στους τόπους προσφυγιού τους όπως όχι μόνο από την επίτημη κρατική πολιτική αλλά και από τους τρόπους

Αν δοιπόν μέσα σ' αυτή τη γενικεύμενη κυριαρχία επίθεση ενάντια στις ζωές των υπηκόων, συνεχίζει να φτιάχνει στα αιχμή των αναπτυξιακών απαντήσεων είτε το νεόφυτο της «διεκδίκησης κοινωνικών δικαιωμάτων» είτε του ανθρώπινου πολιτισμού των διαδηλώσεων μεταναστών και των προσφύγων «κυρίως από τις λεπτοπαθητικές περιοχές της Ασίας» που καυβαλάνων πάντα τους το σπίτι μιας «βάρβαρης» όπως και «ύποπτης» καταστασής. Τα προσκήνια αυτά έχουν και την δύναμη να διαμορφώσουν προσφυγιούς τους από τις υπότιμες κοινωνίες.

Για έναν κοινωνικό αγώνα ενάντια στα MME

Το σύνθημα "αλίτες, ρουφιάνοι, δημοσιογράφοι" που συμάθηκε μέσα στους πο "αντικοινωνικούς" και "περιθωριακούς" χώρους, έχει πλέον νομιμοποιηθεί σαν μια ισχυρή γενικευμένη αλήθεια στην κοινωνική συνείδηση. Δεν είναι μόνο τα "επαγγελματικά επιτεύγματα" αυτού του συντεχνιακού κλάδου που ιρδίζουν συνήθως πάνω στον ανθρώπινο πόνο, τη δυστυχία και το θάνατο. Είναι ολόκληρος ο μηχανισμός των MME, ως η πιο επικίνδυνη και τρομακτική θέση στην δυνατοτήτων του φέματος, τη διαστρέβλωσης και της άτεγκτης χειραγώμπης, που ήρθε με τα πιο σύγχρονα εργαλεία, τις πιο προκωπημένες οργανωτικές δομές και τα πιο ισχυρά προσκήρια περί πολιυφωνίας για να ενισχύσει τα συνολικά συμφέροντα της κυριαρχίας. Πρόκειται για μια σχετικά νέα μορφή εξουσιασμού, που εγκαθιδρύθηκε με τη δύναμη του νεωτερισμού της, κατακτώντας -σε ελάχιστο συγκριτικά χρόνο- αλαζονικά τη θέση της ανάμεσα στις αντίστοιχες παραδοσιακές κυριαρχικές μορφές. Τα MME δεν προβληματίζουν -με τις αποστράπτουσες δυνατότητες τους- μόνο τις "αδύναμες" κοινωνικές τάξεις αλλά και τα παραδοσιακά εξουσιαστικά διευθυντήρια που αναγκάστηκαν να επαναδιαρραγματευτούν τα όρια αλλά και τα προνόμια τους σε μια εκ νέου ενδοκυριαρχική αναδιανομή.

Ως γνωστόν, οι "ανώνυμες" εταιρίες που διακειρίζονται τα Μέσα είναι στη συντριπτική τους πλειοψηφία -σε βαθμό που τα χαρακτηρίζουν- "κομμάτια" μεγάλων ομίλων επιχειρήσεων. Οι εταιρίες αυτές μπορεί από πλευράς κερδοφορίας να είναι ουσιαστικά οδιάφορες αλλά προσφέρουν στο σύνολο των αντίστοιχων ομίλων τους πολλαπλά και ανεκτίμητα οφέλη. Με νέες τεχνολογίες, επιστημονικές μεθόδους και την ακατάβλητη ισχύ των εικόνων, συγκροτούν μια νέα ομάδα συμφερόντων και ενισχύουν την διαπραγματική της ισχύ με το Δημόσιο, μεταστέφοντας ανάλογα με τις περιστάσεις την "κοινή γνώμη" σε απειλητικό δείκτη "πολιτικού κόστους" για τις εκάστοτε ανεπιθύμητες κυβερνητικές επιλογές. Πρόκειται για έναν πολιτισμικό μηχανισμό που συντονίζει απόλυτα την εκμεταλλευτική με την -πιο διεισδυτικά κοινωνικά- καταπιεστική δυνατότητα της κυριαρχίας. Πρόκειται για έναν εκβιασμό που έχει σαν βασικό του εργαλείο το "κοινό". Έτσι, οι άνθρωποι αντιμετωπίζονται από τα Μέσα σαν εργαλεία.

Έτσι προκόπιουν οι άνθρωποι-εργαλεία, οι οποίοι πρέπει να τροφοδοτούνται με συγκεκριμένες πληροφορίες, να διασκεδάζουν με συγκεκριμένα κατασκευάσματα και να είναι πάντα το διαθέσιμο προϊόν της βιομηχανίας των Μέσων. Με το "κοινό" ως προϊόν πάντα στη διάθεσή τους, τα Μέσα μπορούν να κινούνται με άνεση στη "δημόσια σφαίρα" κερδίζοντας τίσο σε πολιτικό κύρος αλλά και σε υλικές απολαβές από τις διαφημίσεις του εμπορευματικού κόσμου. Η πλειθέα, ο ακροαματικόπιτα και ο αναγνωστικόπιτα με τις συχνές μετρήσεις του κοινωνικού ενδικοφέροντος για την πραγματεία των παραλληλίζονται με την αρεστόπιτα των λαϊκών δημοψηφισμάτων. Ποτέ τα νούμερα δεν γίνονταν περισσότερο χιδαία.

Τίποτε από τα παραπάνω δεν είναι καινούργιο σ' αυτά που έχουν εγγραφεί στην κοινωνική συνείδηση. Υπάρχει ωστόσο ένα πρόβλημα και το πρόβλημα δεν βρίσκεται μόνο στον ουσιάστητο, εμπειρικό και σπουδαιώδικό τρόπο που όλα αυτά έχουν εγγραφεί αλλά στο ότι όλα αυτά συντρίβονται από την φαινομενική ισχύ τους και καθηλώνουν τα κοινωνικά αισθητήρια σε μοιρολατρικές διαπιστώσεις. Η δεδουλεύντη πραγματικόπιτα συμπεριφέρεται στην συνείδηση με δρους δικτατορίας. Και αυτό είναι σε μεγάλο βαθμό αποτέλεσμα του κειραγωγικού πεδίου των Μέσων. Ενός πεδίου που δεν χαρακτηρίζεται από την βιασύνη όσον αφορά τις επιδιώξεις του αλλά από την μεθοδευμένη του βραδύτητα. Η εξισωτικευτική και η αποξένωση έχουν μολύνει την μόναχικότητα κάνοντας την ανυπόφορη και ανεπιθύμητη. Η ανέξιδη και φυγόποντη "κοινωνικόπιτα" των Μέσων έρχεται να διασκεδάσει την καθημερινή σύγχυση διαμορφώνοντας συνθήκες ενός πολυποικίλου μονοπολίου. Η διαδικασία αυτή δεν αφορά όμως μόνο το υπαρξιακό πεδίο.

Οι δημοσιογράφοι είναι ακριβολόγοι όταν λένε ότι κάνουν την δουλειά τους. Το zήτημα σε σχέση με αυτούς έχει πολυσυζητηθεί και ενώ κάποιες πολιτινοδρομίσεις ανάμεσα στα διατελεγέντα τους καθήκοντα και στον εθελούσιο επαγγελματικό τους πλέο, σήμερα τίποτε από αυτά δεν ισχύει. Γνωρίζουν την κοινωνική σημαντικότητα του να διαστρέβλωνται οι πραγματικότητα, του να αποστιπούνται γεγονότα επιλεκτικά προς τα συμφέροντα του εργοδότη, του να βομβαρδίζεται ο μοναχά με απόγνωση και πληθύόπιτα, του να τρυπώνουν εμπορεύματα στο συνείδητο στη βάση της εικονικής πλύσης εγκεφάλου, του να παράγεται και να κατευθύνεται μια σημαντική συνιστώσα αυτού του άθλου πολιτισμού. Κι ενώ γνωρίζουν καλά, αυτοί ενεργητικά συμμετέχουν. Έχοντας ενσωματώσει αυτές τις "αρετές" του μηχανισμού των Μέσων δεν χρειάζεται κανείς να ελέγχει και να λογοκρίνει το έργο τους. Αυτό είναι ακόμη πιο εμφανές στην πλευρά των "καλών" δημοσιογράφων, που ενώ θέλουν να εμφανίζονται ως πρεσβευτές της ανεξαρτησίας και της ποιοτικής μακτητικότητας, αυτή η ανεξαρτησία και η μακτητικότητα σταματάει όχι μόνο όταν θίγονται τα συμφέροντα των μεγάλων αφεντικών τους αλλά και όταν η κοινωνική μακτητικότητα ξεπερνάει τη δική τους και ακόμη περισσότερο τα όρια τη συναντετικής στρατηγικής. Η επιλογή όλων τους να Είναι σ' αυτόν τον μηχανισμό ενεργοποιεί και τον συνειδητού μηχανισμό της αυτοπειθάρχησης και της αυτολογογκρισίας τους. Δεν είναι τυχαίο ότι αυτή η διαδικασία της αυτοπειθάρχησης και της αυτολογογκρισίας παρουσιάζεται ως ελευθερία άνευ επιβολής, γίνεται έτσι μέρος της δουλειάς τους, αντανακλάται στο "έργο" τους και πρεσβεύεται από την μερία τους ως κοινωνική αρετή: διοφημιστές της αυτοκειριασμένης ελευθερίας.

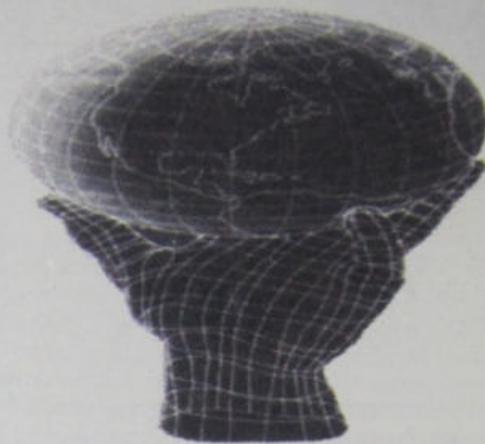
Στο βαθμό που το "κοινό" θα θελείται να "πρωταγωνιστήσει" στα Μέσα για να πετύχει κάποιο στόχο θα πρέπει να λειτουργήσει με αντίστοιχο τρόπο. Οι κυριαρχικοί κώδικες πρέπει να τηρηθούν,

ειδώλως κανένα διερδούμενό είσαι που δεν θα υπάρχει στις οθόνες και τους προβολείς! Και με αυτόν τον τρόπο αρχίζει κάποιος να μπαίνει μέσα στους εξουσιοποιητικούς κώδικες έχοντας την φυεδαίσθηση ότι τους χρησιμοποιεί, ότι οικειοποιείται κυριαρχικές δυνάμεις και ότι μπορεί ακόμη και να τους αποδομήσει, να τους εκτρέψει και να τους κατευθύνει. Η σύντομη σχετική ιστορική πραγματικότητα όμως είναι άλλη. Στην ουσία οι κυριαρχικοί κώδικες είναι αυτοί που σε αφομοιώνουν. Αυτό που συμβαίνει είναι ανάπτυξης εικόνες και αγωνιώδη κείμενα να διαστέλλονται και να συστέλλονται σε οθόνες και μονοστόλια ακολουθώντας ολοκληρωτικά αλλότρια κριτήρια. Κι αυτό που επιβεβαιώνεται κάθε φορά είναι ο χειραγωγικός μηχανισμός των Μέσων και τίποτε άλλο. Όποιος θέλει να γενετεί τα ψίχουλα που πέφτουν από το τραπέζι των κυριαρχικών συμφερόντων είναι άξιος της μοίρας του. Όποιος όμως το διαλαλεί σαν κατόρθωμα είναι επικίνδυνα αφελής.

Στον αντίοδα όλων αυτών δεν φτάνει μόνο ένας αγώνας για να συντεθεί ο ασυνάρτητος, εμπειρικός και σπασμωδικός τρόπος που τα Μέσα εγγράφονται ως προβληματικά στην κοινωνική συνείδηση. Και ακόμη περισσότερο δεν φτάνει η αποπομπή και το κυνήγι των δημοσιογράφων. Πρέπει να διαβληθεί η ισχύς των Μέσων και να διαρραγεί η κοινωνική τους αναγκαιότητα. Κανείς δεν υποστηρίζει ότι οι πλεθεστές είναι άμεσα πλάσματα ή ότι οι αναγνώστες είναι άνθρωποι χωρίς κριτήρια. Υπάρχει όμως ουσιαστική διαφρωνία στο να χρησιμοποιείς τον μηχανισμό των Μέσων για να απευθυνθείς σε αυτή τη βούληση και σε αυτά τα κριτήρια. Ενώ επιδιώκεις την όξυνση αυτών των κοινωνικών δυνατοτήτων τελικά αυτό που επιτυγχάνεται είναι ο εγκλωβισμός στην επιβεβαίωση του ίδιου του μηχανισμού των Μέσων, καθώς καταλήγεις αναπόφευκτα ως μια ακόμη απόχρωση της "πολυφωνίας" του.

Θα μπορούσε να ισχυριστεί κανείς ότι οξίζεται να χρησιμοποιήσει τις αντιφάσεις του συστήματος και ότι στα πλαίσια αυτά θα μπορούσε να χρησιμοποιήσει τα Μέσα. Είναι όμως άλλο οι δομικές αντιφάσεις που παράγονται από τις κρίσεις του συστήματος, οικονομικές, πολιτικές, κοινωνικές, οι οποίες μπορεί και να μην έχουν μόνο ενδοκυριαρχικά χαρακτηριστικά αλλά να αφορούν άμεσα τη σκέψη μεταξύ κυριαρχών και κυριαρχούμενων και στις οποίες έτσι κι αλλιώς πρέπει να παρεμβαίνεις για να τις μετατρέπεις σε κοινωνικές ρήξεις. Και είναι άλλο οι δομικές αντιφάσεις ενός συναντητικού μηχανισμού, όπως είναι τα Μέσα, που είναι φτιαγμένος με την απαιτούμενη ανθεκτικότητα για να προβάλλονται πάνω του όλες οι συστηματικές αντιφάσεις με σκοπό να εκτονώνονται μέσα στην πολυφωνική επιβεβαίωση. Είναι άλλο, γιατί πρόκειται για

έναν τεχνικό και θεσμικό μηχανισμό με σύμπλαγχη δομή και φιλοσοφία, ένα κλειστό σύστημα, πότε κατάλυμα ομάδων συμφερόντων, πότε ουδέτερος τόπος, πότε αποπομπής, πότε όλα αυτά μαζί ταυτοχρόνως, που τρέφεται με τις αντιφάσεις άλλων θεσμικών μηχανισμών για να στέκεται στο πλάι τους ως ισχυρός κυριαρχικός πόλος.

Αν η επιθετική κοινωνική αποπομπή των Μέσων και η συνειδητή απουσία μας απ' αυτά είναι τα πρώτα και απαραίτητα βήματα ενάντια τους, τότε η άμεση αποκατάσταση της ελεύθερης πληροφόρησης δεν μπορεί παρά να ακολουθεί.

Τα Μέσα μπορούν και διαμεσολαβούν στις σχέσεις των υπηκόων μεταξύ τους αλλά και στη σχέση μεταξύ υπηκόων και κυριαρχικής μηχανής γιατί υπάρχουν συλλογικότητες και κοινότητες με τέτοια χαρακτηριστικά που επιβεβαιώνουν τους κάθε είδους διαχωρισμούς από τις συντεχνίες μέχρι και τις παραθρησκευτικές οργανώσεις. Ο κοινωνικός ιστός έχει διαρρχθεί. Τα Μέσα βασιλεύουν σε μια κοινωνία που πρέπει να αναπαράγει διαρκώς γενικευμένους διακλασμούς. Αυτό λοιπόν το κυριαρχικό δεδομένο στην αντιστροφή του διαμορφώνει μια προοπτική ενός κοινωνικού αγώνα ενάντια στα Μέσα -και όχι μόνο: την αποκατάσταση των άμεσων σχέσεων, την κατάρρυπση κάθε λογικής πλασματικών διαχωρισμών και την επαναδιαμόρφωση συλλογικών επιλογών με απελευθερωτικούς όρους.

"Εργασία":

σκέψεις, στοιχεία, διαπιστώσεις, ίντριγκες,

πάθη, εμμονές και στάσεις

Κάθε παραγωγική δραστηριότητα είναι αναγκαστικά επερόνομη, κάθε μισθωτή εργασία υπό τη διεύθυνση κάποιου είναι αναγκαστικά αδιάφορη και δεν μπορεί πάρα να έχει ένα μόνο ρόλο,

να διασφαλίζει ένα εισόδημα...

Πρόκειται για καθαρά εμπορευματική σχέση.

Αντίθετα, η αυτόνομη δημιουργική δραστηριότητα πρέπει να διαφορίζεται κατά το δυνατόν περισσότερο από τη μισθωτή εργασία.

(A. Γκορζ, 1980)

Η δουλειά δεν είναι δικαίωμα

Μαζί με το κοινωνικό ενδιαφέρον για την χρησιμότητα της μισθωτής εργασίας έχει χαθεί και κάθε ιερότητα που την αφορούσε. Σημασία δεν έχει πια να εκπληρώνει κάποιος κάτι χρήσιμο με την "εργασία" του αλλά να κερδίζει όσα περισσότερα χρήματα μπορεί. Κι έτσι, αν κάποτε οι άνθρωποι ένιωθαν ότι με το να μη δουλεύουν είναι κοινωνικά άχρηστοι (μια λογική που σήμερα συναντιέται σε κάποιες περιπτώσεις συνταξιούχων), εδώ και καιρό οι "ενοχές" περί αξιοπρέπους κοινωνικότητας έχουν περιοριστεί απλώς στις γεμάτες ή άδειες τους τσέπες. Το "δικαίωμα στη δουλειά", που ακόμη και σήμερα διατηρεί -όχι βέβαια τυχαία- ακμαία τη λογική του στις εργατικές παρελάσεις, έρχεται από ένα μακρινό παρελθόν όπου -με τη βούθεια των εξουσιαστικών προσχημάτων- τη "εργασία" διεκδικούσε κομμάτι της αυτοπραγμάτωσης των εκμεταλλευόμενων. Σήμερα, το "δικαίωμα στη δουλειά" αφορά έναν "διακριτικό" τρόπο διεκδίκησης μιας χούφτας φιχίων από τον πλούτο των κυρίαρχων. Πρόκειται για τακτική. Η εξουσιαστική ρητορική έχει φροντίσει να εγκλωβίσει τη λογική των εκμεταλλευόμενων μέσα στα προσχήματα της: κανείς εργαζόμενος ή άνεργος δεν μπορεί να διεκδικεί στα πλαίσια της "ορθολογικής συνοχής του κοινωνικού συνόλου" με λογικές του στυλ "θέλω φράγκα και μόνο" χωρίς να διατυπωνίζει πρώτα και πάνω απ' όλα τη διάθεση του να "προσφέρει" με τη δουλειά του. Κι έτσι, το πρόσχημα της έμμισθης κοινωνικής "προσφοράς" είναι ο αναπόφευκτος λογικός μονοδρόμος που οδηγεί την εκμεταλλευόμενη "μάζα" στους "εργασιακούς χώρους" με όρους ελεγμοσύνης αλλά και φτηνής κοινωνικής αποδοχής. Φαίνεται ότι δεν υπάρχει κανένας άλλος δρόμος, κανένας άλλος τρόπος για να ζήσει κανείς. Και εντέλει, όλοι, όταν αναφέρονται στη δουλειά τους, εμφανίζουν τα συμπτώματα των θυμάτων ενός διαρκούς καταναγκασμού που τροφοδοτείται από τον ωμό εκβιασμό της μισθωτής εργασίας.

"Εργασία" και τυχοδιωκτισμός

Είναι γεγονός ότι η "εργασία" μπορεί να μην καταργείται μαζικά αλλά η κατάργηση πολλών θέσεων "εργασίας" αφήνει αυτήν την γενικευμένη εντύπωση. Το σύστημα εξακολουθεί να θέλει να επιβάλει αυτήν την ίδια "εργασία" ως υποχρέωση, ως νόρμα, ως αναντικατάστατο θεμέλιο των δικαιωμάτων και της αξιοπρέπειας όλων, ενώ ταυτόχρονα καταργεί τις νόρμες, την αξιοπρέπεια και την προσπλαστή προς αυτήν. Έτσι, εμφανίζεται μια φαινομενική αντίφαση που στην ουσία δεν υπάρχει. Το σύστημα με το να δείχνει ότι δαιμονοποεί με κάθε τρόπο τους δείχτες της ανεργίας δικαιώνει την ρητορεία της για την κοινωνική αξία της "εργασίας". Αυτό που συμβαίνει ωστόσο, είναι ότι όσο περισσότερη σημαντικότητα αποκτούν οι περιορισμένες θέσεις "εργασίας" τόσο περισσότερο απαξιωμένοι είναι αυτοί που αποκλείονται απ' αυτές. Η ακριβοθύρη βόλεφη

στην παραγωγική διαδικασία δεν θέλει μόνο να μαραζώστε κάθε κοινωνική αξία έχω απ' αυτήν αλλά και να επεκτείνει την εξαπομίκευση στο πεδίο του τυχοδιωκτισμού.

H "εργασία" αλλάζει πρακτικές

Στον βιομηχανικό καπιταλισμό λέμε ότι μια γυναίκα "δεν έχει δουλειά" όταν αφιερώνει το χρόνο της στην ανατροφή των παιδιών της και ότι "έχει δουλειά", όταν αφιερώνει μέρος του χρόνου της στην ανατροφή των παιδιών των άλλων σε ένα βρεφονηπιακό σταθμό ή σε ένα νηπιαγωγείο. Ο διαχωρισμός της "εργασίας" ως καταναγκαστικής δραστηριότητας και της εργασίας ως αυτόνομης δημιουργικής δραστηριότητας ήταν σημείο αναφοράς για την κατανόηση του βαθμού προσωπικής συμμετοχικότητας στην λειτουργία της παραγωγικής μηχανής. Η σχετική κυριαρχική αναδιάρθρωση σήμερα δεν διεκδικεί τίποτε άλλο πέρα από την απαλλοτρίωση της πιο ποιοτικής και εκλεπτυσμένης δημιουργικής δραστηριότητας της νέας γενιάς των εκμεταλλευόμενων για τις νέες πρακτικές της "εργασίας" που καθιερώνει. Σ' αυτούς προσφέρονται τα προνόμια μιας ελίτ, σε αντίθεση με τον "ριφακίνδυνο" χώρο της "άποτης εργασίας" ή τον θλιβερό αποκλεισμό που επιφυλάσσεται γι' αυτούς που δεν θέλουν ή δεν μπορούν να προσφέρουν τις δημιουργικές τους δραστηριότητες και με αντίστοιχα προνόμια να αντισταθμίσουν τους νέους όρους του μισθωτού καταναγκασμού.

Το σταθερό κεφάλαιο και η ζωντανή γνώση

Το νέο δεδομένο είναι ότι ο καπιταλισμός εξαύλωνε σε μεγάλο βαθμό τις πρωταρχικές δυνάμεις παραγωγής: την εργασία (έμμαστε σχεδόν στην αρχή αυτής της διαδικασίας) και το σταθερό κεφάλαιο. Στο εξής, η πιο σημαντική μορφή σταθερού κεφαλαίου είναι η αποθηκευμένη γνώση που γίνεται στιγμιαία διαθέσιμη από τις τεχνολογίες της πληροφορίας, ενώ η σημαντικότερη μορφή της εργατικής δύναμης είναι το επίπεδο γνώσεων μιας κοινωνίας. Ανάμεσα σε αυτό το επίπεδο γνώσεων και το σταθερό κεφάλαιο -δηλαδή ανάμεσα στη ζωντανή γνώση και τη γνώση μηχανή- το σύνορο είναι τώρα ρευστό. Με την πλατιά εφαρμογή των επιτευγμάτων της επιστημονικοτεχνικής επανάστασης και ιδιαίτερα των νέων τεχνολογιών, επέρχονται σοβαρές αλλαγές στα μέσα παραγωγής (tόσο στα αντικείμενα εργασίας, όσο και στα μέσα εργασίας) καθώς και στη δομή της παραγωγής και στον καταμερισμό εργασίας.

Η γραφειοκρατία γίνεται ανεπιθύμητη

Μερικές από τις πολύ εμφανείς αλλαγές είναι η απομαζικοποίηση της παραγωγής και της διανομής, αποκέντρωση προς τις τοπικές οικονομίες, αυξανόμενη σημασία των πληροφοριών, εμφάνιση τελείων νέων βιομηχανιών, περιορισμός των εθνικών μέσων για τη ρύθμιση της οικονομίας. Η οργανωτική διάταξη της "νέας" κοινω-

νίας παρουσιάζει όλο και μεγαλύτερη κινητικότητα, είναι γεμάτη συγχλονισμούς και αλλαγές. Ουσιο προγήραφα αλλάζει το περιβάλλον, τόσο πιο σύντομη είναι και η διάρκεια ζωής των οργανωτικών μορφών. Στον τρόπο που διοικούνται, υπάρχει μια κίνηση από τη μονημότητα στη μεταβατικότητα. Άλλα επιπλέον απαιτείται και κάτι εντελώς καινούργιο: ένα ξεπέρασμα της ιεραρχίας. Η κλασική γραφειοκρατική διάρθρωση είναι ιδιαίτερη στην επίλυση προβλημάτων ρουτίνας. Άλλα όταν τα προβλήματα επιταχύνονται ή τα προβλήματα γίνονται πιο περίπλοκα, μία χωρίς κατάσταση αποδιοργανώνει τα πάντα. Ο λόγος εντοπίζεται εύκολα. Με την επιτάχυνση του ρυθμού της ζωής (ιδιαίτερα με την αύξηση της παραγωγής χάρη στον αυτοματισμό), κάθε λεπτό καθυστέρησης συνεπάγεται μια μεγαλύτερη απώλεια από ποτέ άλλοτε ως προς το σύνολο των παραγόμενων προϊόντων. Η καθυστέρηση αυτή κοστίζει όλο και περισσότερο. Η πληροφορία πρέπει να ήρει ταχύτερα από κάθε άλλη φορά. Παράλληλα οι ραγδαίες αλλαγές που σημειώνονται με την αύξηση του αριθμού των νέων, απρόβλεπτων προβλημάτων αυξάνουν το ποσοστό της απαιτούμενης πληροφορίας. Χρειάζονται πολύ περισσότερα στοιχεία για να επιλυθεί ένα

πρωτεμφανιζόμενο πρόβλημα από ότι ένα θέμα που έχει αντιμετωπιστεί εκατοντάδες φορές στο παρελθόν. Αυτός ακριβώς ο συνδυασμός περισσότερης πληροφορίας με ταχύτερους ρυθμούς είναι που υποσκάπτει τις μεγάλες κάθετες ιεραρχικές δομές, χαρακτηριστικό γνωρίσμα των γραφειοκρατικών συστημάτων. Έτσι, η αναδιάρθρωση πλήγεται και τα τρία χαρακτηριστικά της γραφειοκρατίας: την μονιμότητα, την ιεραρχία και τον καταμερισμό της "εργασίας".

Η εκμετάλλευση δεν έχει ορίζοντα

Η αναδιάρθρωση στην παραγωγική διαδικασία είναι προφανές ότι προκαλεί φοβερές αναδιατάξεις στην "αγορά εργασίας" και στις εργασιακές σχέσεις. Γίνεται λόγος για "απελευθέρωση της αγοράς εργασίας", σαν να ήταν αυτή η αγορά εργασίας δέσμια και χρειάζεται απελευθέρωση. Προφανώς, εννοείται ότι πρόκειται για την κατάργηση ακόμη κι αυτών των ελάχιστων προστατευτικών κανόνων του κατεστημένου Εργατικού Δικαίου.

Με το ίδιο ύφος γίνεται αναφορά στην "ευελιξία" μέσα στο χρόνο, τον τόπο, την οργάνωση της "εργασίας" που παραπέμπει στην ιδέα της υκανότητας προσαρμογής σε νέες συνθήκες. Στην πραγματικότητα πρόκειται για ρυθμίσεις που είναι αντίθετες σε κάθε περίπτωση με τα συμφέροντα των εκμετάλλευμένων και απλώς προωθούν τα πιο κοντόφθαλμα συμφέροντα των αφεντικών.

Είναι προφανές ότι η ανεργία οφείλεται στις νέες τεχνολογίες. Αυτοί που κατηγορήθηκαν και κατηγορούνται ότι προκαλούν την ανεργία είναι οι "άκαμπτοι" κανόνες του κατεστημένου Εργατικού Δικαίου - και επιπλέον με την έννοια ότι εμποδίζουν ακόμη και την αντιμετώπιση της.

Είναι γνωστό ότι οι κανόνες του Εργατικού Δικαίου πάντα άφηναν και αφήνουν έναν τεράστιο χώρο ελεύθερης δράσης στο κάθε αφεντικό, το οποίο διατηρούσε και διατηρεί την ελεύθερη διαχείριση της επιχειρησής του. Οι κανόνες του Εργατικού Δικαίου αποτελούσαν και αποτελούν μικρούς περιορισμούς της διαχειριστικής εξουσίας του αφεντικού. Κανονικά με τη Σύμβαση Εργασίας ο εργαζόμενος υποχρέεται να παρέχει "εργασία" έναντι αμοιβής χωρίς να μετέχει στον επιχειρηματικό κίνδυνο, ο οποίος είναι στοι-

χείο του εργοδότη. Με την ευελιξία στην οργάνωση "εργασίας", στον χρόνο "εργασίας", αυτός ο διαχωρισμός γάντει τη σημασία του και ο εκμεταλλεύμενος καλείται να αναλάβει, να "πληρώσει" μέρος του επιχειρηματικού κινδύνου, ενώ υφίσταται συγχρόνως αποδιοργάνωση του χρόνου "εργασίας" του και της ιδιωτικής του ζωής.

Περί ανάκαμψης της ελληνικής οικονομίας την τελευταία δεκαετία

Όσον αφορά την ελληνική οικονομία, ιδιαίτερα τα τελευταία χρόνια γίνεται λόγος για "ανάκαμψη" με βάση την αύξηση του μέσου όρου του κατά κεφαλήν εισοδήματος. Ενός μέσου όρου που έχει καθήκον να εξυπηρετήσει την κρατική προπαγάνδα για την ραγδαία αύξηση των κοινωνικών ανισοτήτων μετά την είσοδο στην ONE. Οι μισθοί την τελευταία δεκαετία της "ανάκαμψης" έχουν μειωθεί κατά τουλάχιστον -12% σε σχέση με τους μισθούς της "προβληματικής" για την οικονομία δεκαετίας του 1980.

Βέβαια, η "ανάκαμψη" αυτή έχει τις καθολικά αποδεκτές εξηγήσεις της: οφείλεται στην πολιτική διαχείρισης της εσωτερικής ζήτησης. Μήπως δυσκολεύεται κανείς να αναγνωρίσει σ' αυτήν την "πολιτική διαχείριση της εσωτερικής ζήτησης" της περασμένης δεκαετίας το ζήτημα των μεταναστών; Οι ένοιοι προλετάριοι "προσφέρθηκαν" στις απαιτήσεις του ντόπιου κεφαλαίου με όρους λεπτασίας. Διευκολύνθηκε έτσι με τον πιο βολικό τρόπο η απόπειρα για το πέρασμα της παραγωγικής διαδικασίας στο σύγχρονο καπιταλιστικό πλαίσιο, αλλά αυξήθηκαν και τα μεγέθη της ιδιωτικής κατανάλωσης, αφού αυξήθηκε "αισθητά" η συσσώρευση κεφαλαίου.

Οι αλλαγές στην ελληνική άγορά εργασίας, τα αφεντικά που δεν καταλαβαίνουν και το χράτος που κάνει ό,τι μπορεί

Η σταδιακή απελευθέρωση της ελληνικής αγοράς εργασίας ξεκίνησε το 1990 με την φήμιση του ν. 1892/90 "για τον εκσυγχρονισμό και την ανάπτυξη". Με τον νόμο αυτόν (που πέρασε στην ιστορία ως πολυ-νομοσχέδιο Σουφλί) θεσμοθετήθηκαν για πρώτη φορά στην Ελλάδα επίσημα η μερική απασχόληση και η 4η βάρδια, ενώ καθιερώθηκαν επίσης η διευθέτηση του χρόνου εργασίας σε τριμηνιαία βάση και η απελευθέρωση του ωραρίου λειτουργίας των καταστημάτων. Η πλειοφήφια των επιχειρήσεων (με εξαίρεση τα σύγχρονα - μάρκετ) δεν έχει κατανοήσει τα "αναπτυξιακά πλεονεκτήματα", δεν έχει αξιοποιήσει τις ευνοϊκές διατάξεις αυτού του νόμου και εμμένει στους παραδοσιακούς ασφαλείς και δοκιμασμένους τρόπους, σε παραδοσιακές μορφές ευελιξίας, όπως η υπερωριακή και η εποχιακή απασχόληση.

Την ίδια χρονιά φημίστηκε και ο ν. 1876/90 για τις συλλογικές διαπραγματεύσεις, που σηματοδοτεί την πρώτη ουσιαστική απόπειρα για τον "εκσυγχρονισμό" των εργασιακών σχέσεων με την καθιέρωση αποκεντρωμένων και ελεύθερων διαδικασιών συλλογικής διαπραγμάτευσης. Η μεταρρύθμιση της αγοράς εργασίας "κορυφώθηκε" πρόσφατα με την φήμιση του νόμου για τη διευθέτηση του χρόνου εργασίας, που περιλαμβάνει μια σειρά σημαντικών για τα αφεντικά ρυθμίσεων, όπως: η διεύρυνση του ωραρίου

εργασίας στις επιχειρήσεις κατά I ή II πολ. (με τη σύμφωνη φυσικά γνώμη των συνδικάτων) με αντάλλαγμα ρεπό ή παραπάνω άδεια χωρίς καταβολή υπερωριακής αποζημίωσης, η επέκταση της μερικής απασχόλησης στον ευρύτερο δημόσιο τομέα, η προώθηση των Τοπικών Συμφώνων Απασχόλησης και η υπαγωγή (εκ νέου) των Επιθεωρήσεων Εργασίας στο υπουργείο Εργασίας αντί της νομαρχιακής αυτοδιοίκησης. Κατά τη χρονική περίοδο από το 1990 μέχρι σήμερα δημιουργήθηκαν επίσης κάποιοι νέοι σημαντικοί κυριαρχικοί θεσμοί στο πεδίο των εργασιακών σχέσεων. Μεταξύ αυτών είναι: ο Οργανισμός Μεσολάβησης και Διαιτησίας (ΟΜΕΔ, 1990), που εισάγει τον θεσμό της εθελοντικής μεσολάβησης και επικουρικά της διαιτησίας για την επίλυση των εργασιακών διαφορών, η Οικονομική και Κοινωνική Επιτροπή (ΟΚΕ, 1994) που εκπροσωπεί ένα ευρύ φάσμα εργοδοτικών, εργατικών, επαγγελματικών και συλλογικών οργανώσεων, με δικαίωμα είκρασης γνώμης σε όσα νομοσχέδια αφορούν θέματα οικονομικής και κοινωνικής πολιτικής, και το Σώμα Επιθεωρήσεων Εργασίας (1998), στο οποίο ανατίθεται η εποπτεία και ο έλεγχος εφαρμογής της εργατικής νομοθεσίας. Ο θεσμός του τριμερούς κοινωνικού διαλόγου μεταξύ του χράτους, των αφεντικών και των συνδικαλιστών εγκανιάστηκε για πρώτη φορά το 1997 με τη διεξαγωγή επτάμηνης διαπραγματεύσεων, που κατέληξαν στην υπογραφή του "Συμφώνου Εμπιστοσύνης Κυβέρνησης και Κοινωνικών Εταιρών στην πορεία προς το 2000". Το Σύμφωνο αυτό περιλαμβάνει 12 σημεία συμφωνίας σε γενικόλογα και αδιάφορα θέματα. Λόγω "διαφωνιών" τα πιο ακανθώδη θέματα (όπως η διευθέτηση του χρόνου εργασίας, η επέκταση της μερικής απασχόλησης, τα Τοπικά Σύμφωνα Απασχόλησης κ.ά.) παρελήφθησαν τελικά από το Σύμφωνο και αφέθηκαν -όλως παραδόξως...- στην αποκλειστική ρυθμιστική ευχέρεια του χράτους. Αν αναζητήσει κανείς την κινητήρια δύναμη πίσω από την προώθηση των αναδιαρθρωτικών αλλαγών αλλά και τη φυσιογνωμία τους, θα διαπιστώσει ότι αυτές ήταν ξεκάθαρα η υποχρέωση της Ελλάδας να εναρμονιστεί με τις επιταγές της Ε.Ε.

Ο Δούρειος Ίππος στη χώρα των προλετάριων

Ανακεφαλαύνοντας, η ελαστικοποίηση των εργατικών δυνάμεων, η οποία εκδηλώνεται μέσα από βασικά αλλαγμένες σχέσεις καταμερισμού εργασίας, τις νέες μορφές χωρο-χρονικού δεσμού ανθρώπου και μηχανής καθώς και τις νέες ποιότητες και οργανωτικές στρωματώσεις του "καθολικού εργάτη" διαμορφώνουν μια νέα δυναμική. Αποσύλογικοποιούνται οι εργασιακές σχέσεις και αποσταθεροποιείται δραματικά η προλεταριακή τάξη. Η δυναμική αυτή, οξύνοντας τις αντιθέσεις και πολλαπλασιάζοντας τις διασπαστικές τάσεις στις τάξεις των προλετάριων, προωθεί την αναδιοργάνωση της στη βάση ενός δίπολου ανάμεσα σ' ένα βασικά "σταθερό", "προνομιούχο", "τυποποιημένο" και νομικά σχετικά "διασφαλισμένο" πυρήνα και σε διάφορα περιφερειακά ή περιθωριακά επίπεδα "ασταθών", "άτυπων", "μη προνομιούχων", ιδιαίτερα "εύχαρπτων" εργαζομένων.

Οι συνδικαλιστές στον Δούρειο Ίππο

Μέσα σε δέκα αυτή τη διαδρομή, οι κρατικοδίαιτοι συνδικαλιστές δεν έχουν χάσει καμία ευκαιρία να δηλώσουν ότι κατανοούν την αναγκαιότητα των αναδιαρθρωτικών αλλαγών της παραγωγικής

διαδικασίας και ότι είναι διατεθειμένοι να συνεργάσουν στην κατεύθυνση της ανάπτυξης της "εθνικής οικονομίας". Δεν ξέχουν, βέβαια, τις αδιάλλακτες "αγωνιστικές" τους αρχές για την υπεράσπιση του "κόσμου της εργασίας". Με τις λιγοστές τους πλέον δυνάμεις αλλά τέτοιες που φτάνουν για να τους επιτρέπουν ακόμη να μονοπωλούν το κοινωνικό ενδιαφέρον γύρω από "εργατικές διεκδικήσεις", προσπαθούν να εγκλωβίζουν την κοινωνική δυναμική σε μίζερες κινητοποιήσεις (όπου βραχινάζουν στα μεγάφωνα) και τραπέζια συνδιαλλαγής (όπου φελλίζουν τις έγκυρες και επιστημονικές τους προτάσεις). Ο μεσολαβητικός τους ρόλος έχει αδυνατίσει στο βαθμό του πολιτικού και κομματικού τους τυχοδιωκτισμού.

Στάσεις σε σχέση με τη δουλειά

Μπορεί να είναι ανύπαρκτα τα περιθώρια για να αποφύγει κάποιος τη δουλειά -διατηρώντας την οικονομική αυτονομία, την αξιοπρέπεια και την σχετική του ελευθερία-, είναι απειρότιστοι, ωστόσο, οι χειρισμοί των αντιστάσεων στη μισθωτή εργασία και στους εργασιακούς χώρους.

Υπάρχουν, βέβαια, διαφορετικές στάσεις και χειρισμοί που πηγάζουν και από διαφορετικές αντιλήψεις για την κεντρικότητα της μισθωτής εργασίας στο κοινωνικό γίγνεσθαι. Η καταλυτική βαρύτητα που προσδίδει κανείς στην σημασία της "εργασίας", ως προς τη δυνατότητα της να καθορίζει τους τομείς της κοινωνικής, πολιτικής και οικονομικής ζωής, προσδιορίζει τη σάστη του και τις επιλογές του όχι μόνο στους εργασιακούς χώρους αλλά και έξω από αυτούς. Η αντίθεση κεφαλαίου και εργασίας που εδώ και δεκάδες χρόνια ήταν υπερεκτιμημένη στις γραμμές των καπιτοσμάνων, χαρακτηρίζεται με την μονοπωλιακή σχέδιον ερμηνεία της την σύγχρονη ιστορία. Η ταχικότητα, που προσδιορίζει μια ολοκληρωμένη κοινωνική ταυτότητα μόνο στη βάση υποκειμένων τα οποία υφίστανται το ίδιο μέγεθος εκμετάλλευσης, καθορίζονται, όπως είναι φυσικό, από τη θέση τους στην παραγωγική διαδικασία, από την "εργασία" τους. Η ταχικότητα των προλετάριων ως κοινωνική ταυτότητα των πιο εξαθλιωμένων υπηκόων επενδύονται με νομοτελειακά απελευθερωτικά χαρακτηριστικά. Η ίδια η "εργασία" θεωρήθηκε ως ο νεκροθάρητης του κεφαλαίου και ακόμη και σήμερα δεν πάνε να αναγνωρίζεται με τον ίδιο ρόλο και -σε μερικές περιπτώσεις με ακόμη μεγαλύτερη- ένταση στις σύγχρονες "ρίζοσπαστικές" αριστερές αναλύσεις. Κάποια δεδομένα αυτών των αναλύσεων μπορεί να είναι αποκαλυπτικά, κάποιες μέθοδοι ενδιαφέρουσες και κάποια συμπεράσματα γοητευτικά. Στο σύνολό τους, ωστόσο, υπάρχει μια εμμονή να περάσουν από το παράθυρο όσα η Ιστορία έχει πετάξει ήδη από την πόρτα.

Δεν είναι το ζητούμενο αυτού εδώ του κειμένου να γίνει μια χριτική στις αναλύσεις αυτές μία προς μία. Το πρόβλημα εντοπίστηκε ιστορικά και εντοπίζεται και σήμερα στο ότι η "εργασία" μπορεί να είναι μια σημαντική συνιστώσα της καθημερινής ζωής αλλά όχι και η συνισταμένη της. Συνακόλουθα, η οικονομία -με όποιο τρόπο και να την ερμηνεύει κανείς- μπορεί να είναι μια συνιστώσα της πολιτικής και κοινωνικής ζωής αλλά όχι και η συνισταμένη της. Έτσι, κάποιος μπορεί να επιτίθεται στην ίδια τη φιλοσοφία της μισθωτής εργασίας -όπως και σε κάθε άλλη καταναγκα-

στική σύμβαση της καθημερινότητας μας πρέπει να πραγματίσουν αυτή του την επιθετικότητα με διαρκούς εμφανίες ή αφανίες τρόπους, χωρίς να υποτάσσεται στο διαδικτικό περιεχόμενο της ίδιας της μισθωτής εργασίας, στις "απελευθερωτικές" της νομοτέλειες, στις πολιτικά τακτικές οξύνσης και άμβλυνσης με φεύδοταξικά χαρακτηριστικά ανάλογα με τις πολιτικές συγχυρίες.

Αυτό πρέπει να ξεκαθαριστεί μιας και ερμηνεύει τις διαφορετικές στάσεις απέναντι στην "εργασία" αλλά και τις "διαπραγματεύσεις" δύον αφορά τις εργασιακές σχέσεις. Κάποιος μπορεί να κατοχυρώ-

Πολεμικά πλοία σε ρόλο απεργοσπάστη!

ΣΤΗΝ φωτογραφία, με στον πίνακα, η στρατιωτική πλοτική παρέμβαση στην εργασιακή διαδικασία στην Αθηναϊκή λιμναία περιοχή. Συγκεκριμένα γύρω από την πλατεία Λαζαρίδη, στην οποία έπεισαν την αποκατάσταση της απάρτησης από την επιχείρηση Ναυτικού Νομού. Το θέμα της παρέμβασης ήταν η αποδοχή της απάρτησης από την εργασιακή διαδικασία στην πλατεία Λαζαρίδη, όπου οι εργάτες απέναντι στην απάρτηση έπεισαν την πλοτική να αποκαταστήσει την εργασία.

σει μια προσωπική στάση μέσα στον εργασιακό του χώρο στη βάση της απαίτησης όλων όσων "δικαιούται" από τα αφεντικά του και στο σαμποτάρισμα όλων των "υποχρεώσεων" του απέναντι σ' αυτούς. Παραπέρα, η επιλογή της διαμόρφωσης μιας συλλογικής στάσης εγείρει ευθύς εξαρχής την απαίτηση συμφωνιών που έχουν να κάνουν και με τη μορφή και τις κατευθύνσεις της δράσης αλλά και με τη στάση απέναντι στην ίδια τη δουλειά. Και είναι αυτές οι συμφωνίες τα κομβικά στημένα που διαμορφώνουν τη φύση και τις σχέσεις της συλλογικής μορφής: πρωτοβουλία, ομάδα, σωματείο, κλαδικό σωματείο, σχέση με δευτεροβάθμια και τριτοβάθμια "εκπροσώπηση". Εργατικά Κέντρα, ΓΣΕΕ.

Στο προκείμενο, ο κατεστημένος συνδικαλισμός κάνει περισσότερη δουλειά με την ίδια του τη δομή παρά με τους αιτηματικούς του αγώνες, μέσα από τους οποίους φτίνεται όχι μόνο η αποδοχή του καταναγκασμού της μισθωτής εργασίας αλλά και η λατρεία της καπιταλιστικής ανάπτυξης. Η νομική κάλυψη, το θεσμικό χώρος και η ποσοτική ανάπτυξη των δυνατοτήτων είναι το δόλωμα για να τρέξουν οι εκμεταλλεύμενοι στους συνδικαλιστές προκειμένου να έχουν κάποιο άμεσο αποτέλεσμα στην σύγχρονη τους με την εργοδοσία.

Η απάντηση στην συνδικαλιστική διαμεσολάβηση και την χειραγώγηση δεν μπορεί παρά να είναι οι αυτοοργανωμένες συλλογικότητες. Όμως, πέραν του ότι είναι αδύνατη η αποδοχή τέτοιων μορφών οργάνωσης δραστηριοτήτων από το καθεστώς (γεγονός που αντανακλάται στο νομικό πλαίσιο το οποίο αφήνει ακάλυπτο στι-

κεπτορικόν μέσω στο πεδίο της εργασιακής διαδικασίας), χώρους αλλά και σε κάθε τους δραστηριότητα. Είναι επομένως φυσικό όχι μόνο να μην διαχωρίζουν απλά τη δραστηριότητας τους αλλά να αποκαλύπτουν και να επικοινωνούν διαρκώς τον τρόπο που αυτές συνδέονται μεταξύ τους και να προσδιορίζουν κάθε φορά τη σημαντικότητα ή όχι της δεδομένης συλλογικής αναφοράς σε κάποιες απ' αυτές. Κι εδώ γίνεται κατανοητή η εμμονή των κομματικών να μην συγχένονται οι διάφορες "θεματικές" μεταξύ τους γιατί "για τις παρεμβάσεις στους χώρους δουλειάς μαζευτήκαμε όλοι εμείς εδώ". Η κεντρικότητα της "εργασίας" αλλά και του κομματικού μηχανισμού είναι γι' αυτούς το μόνιμο ενοποιητικό πεδίο στο οποίο υπάγονται όλα.

Η επιλογή της συμμετοχής σε ένα σωματείο με συναδέλφους στην ίδια επιχείρηση έχει πολύ πιο δυνατό το στοιχείο της αλληλεγγύης και επομένως την άμεση απάντηση στους διαχωρισμούς που επιβάλλει η εξειδίκευση και η κάθετη ιεραρχία. Η επιλογή συμμετοχής σε ένα κλαδικό σωματείο απομακρύνεται από την αλληλεγγύη της αμεσότητας ενός χοινού 8ωρου και έχει επιπλέον το μειονέκτημα της πιθανότητας μετακύλισης σε συντεχνία. Έχει όμως το πλεονέκτημα της ποσοτικής ενδυνάμωσης απαιτήσεων που είναι αδύνατο τις περισσότερες φορές να διεκδικηθούν ατομικά, ιδιαίτερα σε πολύ μικρές επιχειρήσεις. Η συμμετοχή σε δευτεροβάθμια και τριτοβάθμια εκπροσώπηση δεν έχει σημασία να αναφερθεί μια και προϋποθέτει την αποδοχή της αντιπροσώπευσης και περνάει πλέον στην κλειστή σφαίρα του κατεστημένου συνδικαλισμού. Οι δυσκολίες μιας συλλογικής απάντησης από εκμεταλλεύμενους με όρους αυτοκαθορισμού και αυτονομίας, παρ' ότι φαντάζουν αξεπέραστες δεν μπορούν να την απολείσουν. Οι εργασιακοί χώροι είναι χώροι όπου βιώνεται μια ιδιαίτερη μορφή καταπίεσης και μπορούν αναμφισβήτητα να αποτελέσουν κι αυτοί σημείο συλλογικής αναφοράς στη βάση ανάρτησης όχι μόνο των όρων αυτής της ιδιαίτερης καταπίεσης αλλά και κάθε καταπίεσης. Οι αντιφάσεις που έχουν δηλωθεί παραπάνω αποκτούν διάφορες δυναμικές ανάλογα με την ανάγκη, την συγχυρία και την τύχη, και εκείνο που μας ενδιαφέρει είναι ότι δεν πρέπει να διαιωνίζονται. Πρέπει να είμαστε καταλύτες στη λύση των αντιφάσεων προς την κατεύθυνση της καθολικής ατομικής και κοινωνικής ελευθερίας. Απέναντι σ' αυτό και μόνο μπορεί να είναι ο καθένας υπόλογος κι όχι απέναντι σε οποιοδήποτε έτοιμο μονοδιάστατο σχήμα.

δήποτε δεν "ορκίζεται" πίστη στο σύνταγμα και τους νόμους του κράτους και με αυτή του την απειλαρχία απορρίπτει τον θεσμόμενο υπάλληλο συνδικαλισμό, υπάρχει ένα ασυμβίβαστο στην ενδεχόμενη (αλλά και πιο πιθανή) παρουσία κομματικών μελών σε αυτοοργανωμένα σχήματα. Τα αυτοοργανωμένα σχήματα είναι αυτά που υπόκεινται σε αντίφαση όταν δέχονται ότομα που έχουν επιλέξει ως κύρια πολιτική δράση τους έναντι εργαζομένων μηχανισμό και θεωρούν την αυτοοργάνωση με εργαλειακή χρήση από τα κομματικά θέσφατα. Σ' αυτό το σημείο γίνεται αποδεκτός ένας διαχωρισμός που έχει μεγαλύτερη σημασία από την φαινομενικότητα του. Αυτό που πρεσβεύουν την αυτοοργάνωση, δεν την

η υπόθεση της Σεξ Φορμ

Στον αγώνα με το Συνδικάτο

Να συμμετάσουν μάζικα στις αρχαιεσίες του Συνδικάτου Αθήνας καλείται το εργαζόμενος της στην προβολή της πρότασής του.

ΤΟΥ ΚΑΤΩ ΜΠ

Tην ανάγκη ενδικού συνδικάτου - όπου στη χώρα των ιδιων των εργαζομένων, μέσα από το οποίο οι εργαζόμενοι θα μπορούν να δράσουν εναπέντε και συνενομοπέντε, επισπέντε για το Π. Καραϊσκάκης πρόεδρος του Συν-

δικάτου τον "κλάδο του ενδικάτου", η νέα τεχνολογία επεράγγειται την "έργασία" στο στάδιο κυρίων του εκδικώσιμου όπου αποτελείται πλέον υψηλός βαθμός ειδίκευσης. Για την "μάρτια" των εργαζομένων στο στάδιο της ραφής, ισχεί το κανόνις της τελεορικής οργάνωσης: επιοπτική οργάνωση της εργασίας για την μέγιστη απόδοση παραγωγής ποσού από τη μέρια των εργαζομένων: αλλοιδού παραγωγής, αυτορίκος ελεγχος και μέτρων των κινήσεων, ρεθμού των φυσιομός. Το ολοκληρωμένα ηλεκτρονικά συστήματα παρακολούθησης της παραγωγής εντείνουν τον ελέγχο των χρόνων. Με δεδομένα της ανάγκης μέγιστης οξιζοποίησης των νέων τεχνολογιών, ο χώρος που πρέπει να σκηνεύεται για την μέριση του κόστους παραγωγής δεν είναι άλλος από τον χώρο της ραφής. Και ούτοι δεν κρίνονται ικανοί στις νέες απαιτήσεις εντατικοποίησης των χρόνων ή πρόσφρογο για την νέα "ενέργεια" των συμβόσεων οριοφέντος χρόνος και την ελαστικοποίησην του ωραρίου και των αποδοχών, αποδύονται. Επιτάχια και άλλως, το όριο των αποδοχών σε μια επικείρων ανά τακτό χρονικό διάστημα έχουν "απελευθερωθεί".

Η Σεξ Φορμ, μία από τις μεγαλύτερες βιομηχανίες εσωτερικών στην Ελλάδα που έχει έφερε στην περιοχή μας, δεν θα μπορούσε παρά να είναι πρωτόφυρα σε αυτές τις αναδιαρθρωτικές ολλαγές. Αποτέλεσμα είναι οι διοδοκήσεις και οι ενιστικοποίησης που έχουν σημειωθεί τις εργατικές σε αναπτήπον οικολογικών απαντήσεων. Στο πλαίσιο αυτά είχε γίνει και επισκεψη συνδικαλιστών του κλάδου στο χρηστόσιο, ουσιδικότητα που δεν θα έχανεν την οποιοδήποτε εγκαίρια για ένα ακόμη φροντιστέριο κειρογράφων. Η ανάγκη για συλλογική απάντηση των εργατικών έφτιε τελικό σε ρομπόμερη απεργία, μέσω στον Γενάρη που πέρσε, με αίτημα το σταμάτηρα των αποδοχών.

ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΙΣ

Όρα μπδέν για την ελληνική κλωστοϋφαντουργία

Με Δημιες από 9,4 δισ. δρα. κέρδη - Μόνη λύση η αύξηση των εξαγωγών

■ Αύξεση για την ανταγωνιστική του επαγγελματικού κλινούντος όλων των εμπλεκόμενων φορέων

Στα 400 δισ. δρχ. το επόσιο κόστος των επαγγελματικών ατυχημάτων

Πρόκειται, φυσικά, για τίτλο από οικονομικό ένθετο κάποιας φυλλάδας. Σε αυτού του είδους τα ένθετα που "εντυπεύουν" την "Οικονομική συνειδητη" δεν έχουν θέση οι θάνατοι, οι ακρωτηριασμοί κι οι αναπτήρες. Αυτοί οι "εμπλεκόμενοι φορείς" που αναφέρονται δεν είναι προφανώς ούτε οι ακρωτηριασμένοι ούτε οι ανάπτυροι εργάτες μιας και το 400δις θα πάντα το τελευταίο που θα τους ενδιέφερε. Αφού όμως οι ίδιοι οι εργάτες, αυτοί οι μελλοντικοί ανάπτυροι και ακρωτηριασμένοι, δεν επεξεργάζονται ένα οριστικό τέλος στον καθημερινό τους "τζόγο" με το "επαγγελματικό απίκτημα". τότε, εφόσον το κόστος αυτών των εγκλημάτων είναι ομολογημένα μεγάλο για το αρετικά, μπορεί να ήστα να έρθει από τους δολοφόνους. Εκτός από την "ταξική πάλη" υπάρχει και το "ταξικό κουράγιο" και τη "ταξική υπομονή" και...

σκέλια για την έργασία- πέρα από την περιπαθή υποκρισία- των μικροειδήσεων

Περί συνδικαλοποτείας

Το σίτημα της συνδικαλοποτείας διαμεταλλάσσεται αποκά τι αυτό την οικονομική του αιχμή που εποιεί την εποχή που ξεκινούν τα νταραβέρια στα ενδότερα της κρατικούτης παραστίσια για το μορφασμα του αντίστοιχου κονδυλίου από τον κρατικό προϋπολογισμό. Έτσι, στις εργατικές της 2 του Δεκεμβρίου που πέρασε διαβάσαμε:

Πόσο 6,2 δις δρχ. θα διαθέσουν η Εργατική Επιταγμάνια με τον προγραμματισμό των δαπανών της για το 2002 στην χρηματοδότηση των συνδικαλιστικών οργανώσεων. Πρόκειται για ποσό αυξημένο κατά 35% σε σχέση με το 2001. Εάν δε, στο ποσό προστέθουν και τα επενδυτικά κονδύλια ύφους 2,6 δις που αποκοπούν κυρίως στην αποπεράτωση ή ανακαίνιση των κώρων στους οποίους στεγάζονται εργατοάπαλληλικά κέντρα, την χρηματοδότηση των συνδικάτων "απελεύθερη" με αξιώσεις την προϋπολογισμένη χρηματοδότηση των κομμάτων, ύφους 14 δις δρχ. από τον κρατικό προϋπολογισμό"

Είναι ακριβώς η εποχή που ο κοινωνικός σφραγισμός θα μπορούσε να κανείται ανίκτο την αυτονομία των συνδικαλιστικών οργανώσεων από τον κρατικό μηχανισμό και από κομματικές και κυβερνητικές επιλογές. Τα χαρόγελα του Ρέπτα διατίναξαν τις αυξημένες επιδοτήσεις στους μάλις λίγους μήνες πριν "άσπανδους εκμήριος" του επεβεβαίων το αυλικά παχνιδία όχι φυσικά σε βάρος των αποδοχών των αυλικών αλλά σε βάρος των εκμεταλλεύμενων. Το γιατί τώρα ο κοινωνικός σφραγισμός αποχώρει με "πόντιους", "αλβανόδ" και "χανθιές" ενώ έκει τόσο καλό "ιδικό" αυτό είναι μάλλον τίπτημα τοξικής αποσυμφόρησης. Ίσως ο "κόδισος της εργασίας" να μπην γνωρίζει ότι το 0,25% επί των ακαθάριστων αποδοχών του κατευθύνονται προς τους συλλεκτήρες της Εργατικής Επιταγής και από κει στα ταμεία των θηλυκών οργανώσεων των "αντιπροσώπων" του. Και πρόκειται φυσικά για υποχρεωτική εισφορά. Έχουμε δηλαδή το 65% των μισθωτών έξω από σωματεία αλλά υποχρεωμένα να συντηρούν τα νοικοκυριά των εγκαθέτων αντιπροσώπων.

Ανάμεσα όμως στη στοίβα του μονδόπουλου ξεκαρίζουμε κι άλλο ένα στοιχείο-χαρακτηριστικό της κρατικο-συνδικαλιστικής χεραγώγωντος: "ο νομοθέτης δεν αποδέχθηκε τη χρηματοδότηση συμφετών με λιγότερο από 500 ψηφίσαντα μελτι, ενώ για σηματεία που έχουν τουλάχιστον 500 ψηφίσαντα μελτι θέτει ως προϋπόθεση τη σύμφωνη γνώμη της ΓΣΕΕ πριν τεθεί το θέμα στο Δ.Σ. της Εργατικής Επιταγής".

Ο νομοθέτης -είναι μια σικ διαπόνωση της κρατικής αντιτίπησης κυνικότατα αποκλείει, σε αγαστή συνεργασία με την ΓΣΕΕ, από την χρηματοδότηση τη πρωτοβάθμια σωματεία, τα πιο μικρά και εν δυνάμει τα μόνα χωντανά κύπταρα ίσως στους εργαστακούς κώρους, προκρίνοντας μόνο τις δευτεροβάθμιες και τριτοβάθμιες συνδικαλιστικές οργανώσεις ΓΣΕΕ, ΑΔΕΔΥ, Οροσπονδίες και Εργατικά Κέντρα. Αυτή η κίνηση, επιπλέον, από μερις των συνδικαλιστών κειραγώγων δεν σημαίνει τίποτε άλλο από την αποτροπή των οποιοδήποτε ενδεκόμενου ανάπτυξης πρωτοβουλίων από ανεξέλεγκτες κινήσεις βάσης που θα επιθυμούσαν μια άλλη προσέγγιση (ακόμη και στα κρατικούτα πλαίσια). Ένας καλυμμένος ολοκληρωτισμός, μια ληστεία με πολλά προσκόπια και χρήμα άφθονο που ρέει προς τις 68 Ομοσπονδίες και τα 92 Εργατικά Κέντρα.

Revolution A.E

Στο κείμενο που ακολουθεί αναπτύσσονται απόφεις και προβληματισμοί πάνω στο χρήμα των "επαναστατών" καλλιτεχνών, την στάση και της επιδιώξεις τους. Πιο συγκεκριμένα απαντά μ' ένα τρόπο στην ενέργεια ενός "αναρχικού" group των Chumbawamba οι οποίοι διέθεσαν τα έσοδα από το διαφημιστικό spot της General Motors, όπου ακούγονταν ένα από τα τραγούδια τους, σε ακτιβιστικές οργανώσεις και σε εναλλακτικά πλεκτρονικά M.M.E.

Από την μια μεριά έχουμε τις πολυεθνικές εταιρίες, την μουσική βιομηχανία και ευρύτερα τον κόσμο του θεάματος και της παγκόσμιας εκμετάλλευσης. Από την άλλη, αρκετά group που τα τελευταία χρόνια έχουν αποκτήσει μεγάλη δημοσιότητα και που επιχειρούν να παρέμβουν δημόσια εκφράζοντας ριζοσπαστικές ιδέες μέσω του καλλιτεχνικού τους έργου. Η πρακτική αυτή δεν είναι καινούργια φυσικά, αφού την δεκαετία του '70 κυρίως, είχε πολλούς εκφραστές περισσότερο όσον αφορά την συμπλοκή πιο υποστήριξη του χώρου της Αριστεράς και των οργανώσεων της.

Σήμερα, η διαφορά έγκειται στο γεγονός ότι η πολιτική ταυτόπτη των καλλιτεχνών αφορά τον αντιεξουσιαστικό χώρο και ότι οι ίδιοι "συμμετέχουν" με ένα τρόπο στη δράση ακτιβιστικών ομάδων. Εκείνο που έχει αλλάξει επίσης είναι ότι σήμερα η προβολή και το λανσάρισμα των συγκροτημάτων δεν φένει μέχρι τους fan κάποιου περιορισμένου είδους μουσικής αλλά μέσα από την πογκοστιοποίηση των media και της Αγοράς το πεδίο προβολής τους είναι πια απεριόριστο.

Οι πολυεθνικές εταιρίες της μουσικής βιομηχανίας κυριαρχούν εδώ και χρόνια σ' αυτό που ονομάζεται

"κοινωνία του θεάματος", ένα δίκτυο από στελέχη, παραγωγούς, d.j., MME, ραδιοφωνικούς σταθμούς, περιοδικά, διαφημιστές, "μονθεί" καθημερινά για να προαθίσει τους καλλιτέχνες-προϊόντα του, να διαμορφώσει αγορές και ανάγκες του καταναλωτικού κοινού, να τις ικανοποιήσει, να τις κατευθύνει και εντέλει να τις εκμεταλλευτεί. Η πολιτική των εταιρειών αυτών βασίζεται στην λογική του να "πλοσφώ στιβίποτε πουλάει", τα κριτήρια και οι όροι κάποιας σοβαροφάνειας ή συντριπτικής στάσης από την μερία τους έχουν παραγωνιστεί πια στο σημείο μάλιστα να αποζητείται από τους καλλιτέχνες η οποία εκκεντρικότητα ή ακραία άποψη στον τρόπο που ζουν και εκφράζονται.

Ετσι, όποιος θεωρεί ότι αυτά που λένε τα τραγούδια και οι απόφεις του θήγουν έστω και στο ελάχιστο των μάντατζερ, των παραγωγών ή των διευθυντών της εταιρείας που τον

προωθεί τουλάχιστον αυταπατάσια, ["Οι Chumbawamba πωλούν τα δικαιώματα τργουδιού τους στη General Motors για 70.000 λίρες Αγγλίας και αξιοποιούν τα χρήματα για ακτιβισμό κατά της εταιρίας... και η δίλωση της Dayna Hart εκπροσώπου της General Motors: «Αυτό είναι πολύ ενδιαφέρον»]. Είναι αστείο να πιστεύεις πως μπορείς να κάνεις "ημιά" με την όπια στάση σου στους επικοινωνιολόγους και τους δημοσιοσχετίστες που "δουλεύουν" αυτά τα ςπιτά, εφόσον η ίδια η Ιστορία έχει αποδείξει το αντίθετο. Για όλους αυτούς ποτέ δεν πάνει να είσαι ένα πρόϊόν, ένα εμπόρευμα που ελέγχουν απόλυτα, που το πρωθιστούν και το πατρονάρουν κατά τα συμφέροντα τους. Το πεδίο της συμπεριφράσης και των επιδιώξεων σου είναι το πεδίο που αυτοί σου επιτρέπουν να έχεις και δύσα αρνείσαι πιν πραγματικότητα αυτή, διακριμόσσοντας το αντίθετο, τόσο το καλύτερο για αυτούς.

Το γνωστό σόφισμα ότι "το σύστημα μπορείς να το αλλάξεις από τα μέσα" είναι σίγουρα το πιο επιτυχημένο ανέκδοτο για τις εταιρείες και κάθε κειραγωγικό μπχανισμό του συστήματος. Να πολεμάς δηλαδή το σύστημα με τους όρους του, με τα όπλα που σου παραχωρεί με τις αξίες του και τα χρήματα που το ίδιο σου διαθέτει. Αν χρειάζεται να γίνεις μέρος του, να υιοθετήσεις τους τρόπους του, να αλλοτριωθείς, να αφομοιωθείς απ' αυτό για να το ανατρέψεις, τότε είναι προφανές πως έχεις ήδη "νικηθεί".

Τα αντίθετα επιχειρήματα στην άποψη αυτή εξαντλούνται σε αφορμένους περί ΔΟΓΜΑΤΙΣΜΟΥ και στην αποστροφή εννοιών περί "καθαρότητας" ή "αγνότητας", όσον αφορά αυτούς που αρνούνται τέτοιου είδους συνδιαλλαγές με το σύστημα και τους εκφραστές του. Τα επιχειρήματα αυτά ιθελμένα ή όχι δεν πάνουν να είναι πέρα από "άλλοθι", τουλάχιστον αποπροσανατολιστικά ως πρός την ουσία του ςπιτά. [«Όσοι μας αποκαλούν υποκριτές, επειδή πουλάμε άλμπουμ, ειλικρινά δεν έχουν καμία εμπειρία από πολιτική προπαγάνδα. Ας προσπαθήσει μια ομαδούλια που αυτοπροσδιορίζεται επαναστατική να βάλει έστω και ένα μονόσπιλο για μια υπόθεση, θα καθεί στις σελίδες μιας εφημερίδας μεγάλης κυκλοφορίας. Ενώ εμείς βάλαμε την υπόθεση του Ινδιάνου Λέοναρντ Πελτιέ (σ.α. ακτιβιστής που κατηγορήθηκε με ελάχιστα στοιχεία για τη δολοφονία δύο ανδρών του F.B.I.) σε εξίντα εκατομμύρια σπίτια με το MTV, επειδή υπογράψαμε σε πολυεθνική Βρίτικη μέσα από τη δουλειά μας. Αν ήμασταν εργάτες, θα το κάναμε μέσα στα σωματεία μας. (δηλώσεις του τραγουδιστή των Rage against the machine)]. Πέρα από την αλαζονεία και την εμπάθειά του, ο εν λόγω καλλιτέχνης μάλλον ξενάγει ότι στους χώρους εργασίας, τα αφεντικά δεν σε πληρώνουν για να κάνεις επανάσταση αλλά μόνο για να δουλεύεις.

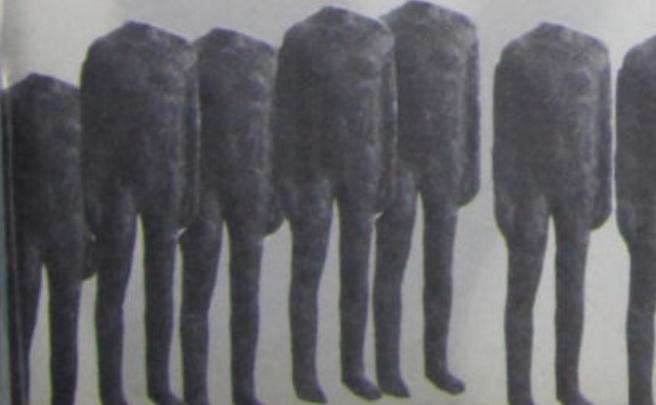

Αν στραφούμε λίγο να δούμε ποιο μήμερα χαρακτηρίζουν το σύνολο των καλλιτεχνών, συμπεριλαμβανομένων και των "ριζοσπαστών", θα αντιληφθούμε τις λογικές που οδηγούν σε αυτό το "φαινόμενο".

Ένας πρώτος κοινός παρονομαστής όλων αυτών είναι ότι αποδέχονται τον ρόλο του "καλλιτέχνη", τον υπερασπίζονται ως συνθήκη που τους διαφοροποιεί από τους υπόλοιπους θνητούς και χρησιμοποιούν φυσικά αυτό το "προνόμιο" για βιοποριστικούς σκοπούς. Ένας καλλιτέχνης είναι προσφορισμένος να γει μόνο για την τέχνη ή μέσα απ' αυτή, για τον λόγο αυτό δεν μπορεί να εργάζεται αφού η συνθήκη αυτήν τον εμποδίζει να δημιουργήσει. Έτσι, εργασία του είναι να κάνει τέχνη, να την κοστολογεί και να την ποσούλει, πελάτες του είναι το κοινό που εμπνέεται και αυγκίνεται από την "κατάθεση της ψυχής του". Τα έσοδα του φυσικά πρέπει να είναι υψηλότερα από έναν μέστο εργαζόμενο αφού η "δουλειά" του είναι αξιωματικά ανώτερη από κάθε άλλη και τη οποία εξισώση της με άλλες είναι ξεκάθαρος υποβιβασμός. ["Όταν υπογράψαμε στην EMI, αυτή ήταν μια πραγματικά δύσκολη απόφαση, που για να την πάρουμε συγπιάγμει για αιώνες αλλά συνειδητοποίησαμε ότι για εμάς ήταν μια διαμάχη μεταξύ της ανάγκης να κερδίζουμε κάποια λεφτά για να συνεχίσουμε αυτό που κάνουμε και του να έκουμε κάποιο έλεγχο πάνω σε αυτό (που κάνουμε). Επίσης όμως συνειδητοποίησαμε πως, εκτός εάν υπογράψαμε στην EMI εκείνη τη σπηλή, υπήρχαν πολύ καλές πιθανότητες του να πάμε να δουλέψουμε πίσω σε άλλιες δουλειές. (δηλώσεις των «αναρχικών» Chumbawamba]]

Η διαχείρισται και η προώθηση του έργου ενός καλλιτέχνη είναι άλλη μια ευτελής διαδικασία για τον ίδιο κι έτσι την διεκπεράσωτης αναλαμβάνουν οι παραγωγοί και οι εταιρίες. Αυτοί θα το μετατρέψουν σε προϊόν και είδος προς κατανάλωση, θα το διαμορφώσουν, θα το αυσκευάσουν ώστε να ανταποκρίνεται στις ανάγκες της Αγοράς, θα το κάνουν ελκυστικό και επιθυμητό όσο ακριβώς χρειάζεται για να πουληθεί. Την δημόσια εικόνα του δημιουργού θα την αναλάβουν επίσης άλλοι, οι στυλίστες, οι διαφημιστές, οι δημοσιογράφοι, οι μάνατζερ. Η εταιρεία φροντίζει για όλα, είναι αυστηρή για κάθε τι που "ρίχνει" την πωλήσεις και στοργική σε κάθε ιδιοτροπία που ενισχύει το προβαλλόμενο image. Αν ο καλλιτέχνης έχει και άποψη για αυτό που κάνει ακόμη καλύτερα για την ίδια αφού το προϊόν έχει και περιεκόμενο, αν της ασκεί κριτική ή της επιτίθεται φραστικά τόσο το καλύτερο για το πλουραλιστικό προφίλ της, και όλα λεπτούργησύν ρολόι... για την εταιρεία φυσικά.

[Προσωρινή διαταγή απαγόρευσης στον ANT1 να χρησιμοποιεί το τραγούδι του Μάνου Τσάο «Me gustas tu» για το τρέιλερ του Big Brother. Η απόφαση εκδόθηκε από το Πρωτοδικείο Αθηνών ώστερα από αίτηση τόσο του (ευαισθητοποιημένου σε κοινωνικά φαινόμενα, αφού βρέθηκε και στη Γένοβα) καλλιτέχνη δύοκαι της Virgin που τον

έκπροσωπει στην Ελλάδα. Η χρησιμοποίηση της μουσικής του χωρίς άδεια, αλλά και η διαφωνία του Μάνου Τσάο με το περιεκόμενο της εκπομπής είναι οι λόγοι της προσφυγής στα ελληνικά δικαστήρια (δημοσίευση σε απογευματινή εφημερίδα).] Το παραδείγμα δεν είναι οχύμωρο... είναι μια επιτυχημένη συνταγή marketing: τα συμφέροντα της εταιρείας να ταυτίζονται με τις κοινωνικές ανταυτικές του καλλιτέχνη.

Είναι φανέρω ότι η ριζοσπαστικότητα στην μορφή, ακόμη και στο περιεκόμενο ενός "έργου", δεν είναι παρά άλλη μια επιλογή από τις πολλές που προσφέρει το σύστημα όσο αυτή παραμένει απλή διακίριξη και δεν θίγει τις ιδιες της δομές του και τις αξίες του. Μπορεί να κάνεις και να λες ότι θες όσο αφίνεις ανέγγιχτους τους ρόλους που έχουν θεωρηθεί και επιβληθεί στους ανθρώπους, να είσαι ο καλλιτέχνης ή το κοινό, να είσαι ο δημιουργός ή ο παραγωγός, ο διαχειριστής, ο πρωθυπότης του έργου σου, ποτέ όμως όλα αυτά μαζί. Μπορείς μόνο να διαχωρίζεις και να διαχωρίζεσαι. Μπορείς να αυμμετέχεις και να στηρίζεις με την παρουσία σου την Αγορά και τους νόμους της, να καρπώνεσαι την υπεράξια της δουλειάς σου και να πωλείσαι ο ίδιος στα ράφια των δισκοπωλείων μαζί με τα άλλα προϊόντα δεν μπορείς όμως να αρνείσαι αυτή την πραγματικότητα ή να είσαι έχω από αυτή γιατί τότε δεν υπάρχεις... και δεν εισπράττεις φυσικά.

Αυτό το zήτημα της "μη ύπαρξης" είναι και το κυριότερο επιχείρημα όλων αυτών των καλλιτεχνών οι οποίοι αναγνωρίζονται τις παραπάνω διαποτώσεις, "αναγκάζονται να τις υποστούν" λόγω της δυνατότητας μας της προβολής και μετάδοσης του έργου και των απόψεων τους. "Ειδάλλως δεν θα μας τίξερε κανείς" δηλώνουν και απεύχονται μια τέτοια τραγική μοίρα. Προκρίνουν την σπουδαιότητα του γεγονότος της διάδοσης ανατρεπτικών ιδεών μέσω του έργου τους και αντι-στάσεων ζωής. Είναι άραγε τόσο σπουδαία η επιφανειακή υιοθέτηση από το "κοινό" αντεξουσιαστικών προταγμάτων μέσω της μόδας και του life style; Η οικειοποίηση τους με όρους μαζικών μεγεθών και συμπεριφορών δεν ευτελίζει την ίδια την ουσία των προταγμάτων καθιστώντας τα ακίνδυνα; Η μη πραγμάτωση τους από τους ίδιους που τα διακρίπτουν δεν σαμποτάρει την έμπρακτη εφάρμογή τους στην καθημερινή ζωή; Ενιέλει αυτό είναι το ςπιτούμενο, η επανάσταση να γίνει διαφημιστικό σποτ;

Ο κάθε ένας, πέρα από ό,τι επαγγέλλεται, ουσιαστικά προβάλλει τον τρόπο που το πραγματώνει. Αυτό κάνει σαφές και το παράδοξο τού να διακρίνεται την αντιεξουσία και την αυτοφράγανση μέσα από εξουσιαστικούς όρους και ιεραρχικούς μηχανισμούς. Ένα ανατρεπτικό κίνημα ή ένα αυτοφραγωμένο εγχείριμα μπορεί να υπάρχει όσο του επιτρέπει η αυτοδυναμία του δίκως δεκανίκια χρηματοδότησης και διαφημιστικά φερέφωνα. Από το σημείο που αρχίζει να επερούμεται και μετά, πάνουν οι λόγοι ύπαρξης του ή γίνεται εναλλακτικό. Αυτό ιστάνει τόσο για τους "ανατρεπτικούς" καλλιτέχνες όσο και για ομάδες ή συλλογικότητες που χρηματοδοτούνται από αυτούς ή αναγνωρίζουν την "χρησιμότητά τους". Η συνθήκη αυτή ίση μόνο δεν επιτρέπει στο σύστημα άλλα το εξυπρέτει και το δυναμώνει. Η αποδοχή ή όχι -από εμάς "το κοινό"- των οξών και των αντιλήφεων που αυτή η κατάσταση παγίνει στις ανθρώπινες συνειδήσεις, καθορίζει εάν σε αυτή την υπόθεση οι καρκατούρες θα είναι τα ανατρεπτικά προτάγματα και η πραγμάτωση τους ή οι καλλιτέχνες που τα προβάλουν.

ΕΜΠΟΡΕΥΜΑ. ΠÓΧΗ ΠÓΛΗ-ΕΜΠΟΡΕΥΜΑ

Τα εμπορεύματα έχουν θέση στην πόλη, της δίνουν μορφή, την κατέχουν, την διατρέχουν, την χρησιμοποιούν, παίρνουν τη θέση της πόλης, την ανδοδομούν, την καταπέλλουν, την

ενεργοποιούν. **γίνονται η πόλη.** Η πόλη τα διοφρίζει, τα εξυπηρετεί, τη πόλη τα επιτρέπει, τους δίνει θέση, τα τοπο-θετεί, αποικιοποιείται από αυτά, αλλάζει την μορφή της για αυτά. τα εμπορεύματα καλούν τους ανθρώπους, τους δελεάζουν, τους παραπλανούν, τους επιτρέπουν, τους αποτρέπουν, τους ορίζουν, τους αποδομούν, τους επανασυνθέτουν.

Δίνουν συμπεριφορές. **ΕΙΝΑΙ** συμπεριφορές, τις επιβάλλουν, τις μοιράζουν, τις

επιτάνε, τις γνωστοποιούν, τις προβάλλουν, τα εμπορεύματα συμπεριφέρονται, ορίζουν ανάγκες, δημιουργούν ανάγκες, τις πλάθουν, τις καλλιεργούν, καταλαμβάνουν επιθυμίες, είναι επιθυμητά, οι επιθυμίες τα αφορούν, αφορίζουν τις επιθυμίες που δεν τα αφορούν, τα εμπορεύματα ορίζουν τις σχέσεις, παρεμβαίνουν στις σχέσεις, διαμεσολαβούν μεταξύ των ανθρώπων, μέρα στους ανθρώπους. **ΙΔΙΑ** εμπορεύματα είναι σχέσεις.

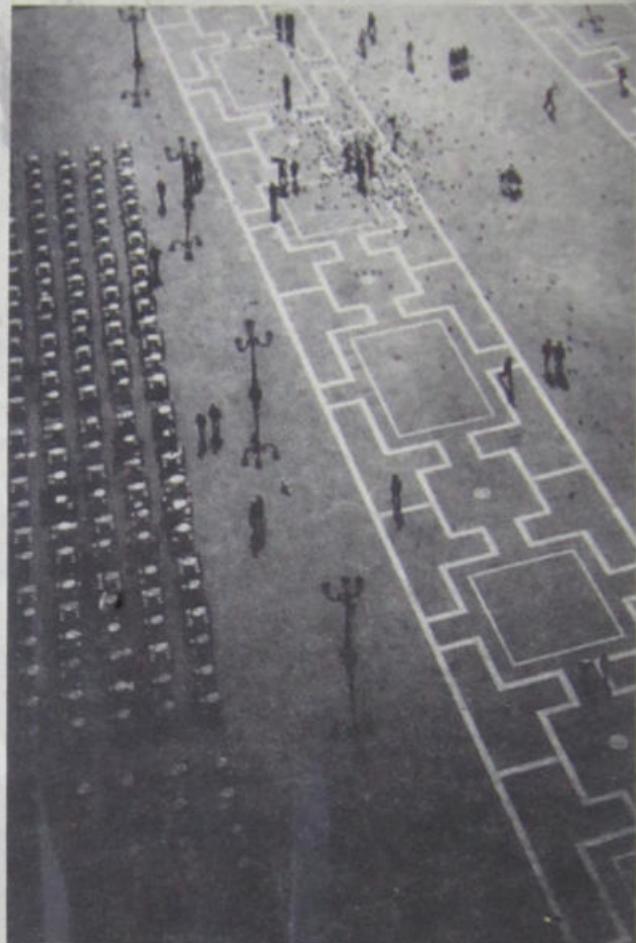
οι προβολές τους είναι τα ίδια τα εμπορεύματα, οι άνθρωποι γίνονται οι προβολές τους, οι άνθρωποι εμπορευματοποιούνται, τα εμπορεύματα θέλουν να γίνουν "άνθρωποι". τα εμπορεύματα φημίζονται, δια-φημίζονται, προωθούνται, προβάλλονται, έχουν πωλητές, διαφημιστές, εμπόρους, πρωθητές, έχουν διεθνείς σχέσεις, νομοθεσία, έχουν κρατικούς φίλους, όπως κακί προστάτες, έχουν μπλανισμούς, αστυνομία, κόμματα; έχουν στόχους, έχουν(;) κέντρο παγκόσμιου εμπορίου

εμπορευματοποίηση, εμπορικές συναλλαγές, ροή εμπορευμάτων, εμπορικές σχέσεις, έλεγχος εμπορίου, σύλλογος εμπόρων.

Τα εμπορεύματα βρίσκονται στα χέρια ανθρώπων και οι άνθρωποι βρίσκονται στα χέρια τους, είναι ανθρώπινα προϊόντα, θέλουν οι άνθρωποι να γίνουν προϊόντα τους, να ζουν για αυτά, μέσα από αυτά προκαλούν αισθήσεις, παραισθήσεις, φευδαρισθήσεις, προκαλούν συναισθήματα, θέλουν να γίνουν συναισθήματα. τα εμπορεύματα δημιουργούν τόπους, περιοχές, δημιουργούν δρόμους για να κινηθούν, να μετακινηθούν, να φύγουν να φτάσουν, γίνονται πόληι, σημεία αναφοράς, ορόσημα. κτίζουν την πόλη, την γκρεμίζουν, την αποστειρώνουν, την εξορίζουν, της δίνουν νόημα, την νοηματοδοτούν, η πόλη είναι ο διάκοσμός τους, τα εμπορεύματα-διάκοσμος την κατακλύζουν, η πόλη αλλάζει για τα εμπορεύματα, αλλάζει με τα εμπορεύματα,

γίνεται εμπόρευμα όταν δεν είναι πια πόλη; **ΓΙΝΕΤΑΙ**

πόλη όταν δεν είναι (για τα) εμπορεύματα, η πόλη-εμπόρευμα είναι μη πόλη.

"τις πόλεις τις αναγνωρίζεις
· απ' το περπάτημα τους
...όπως τους ανθρώπους."
P.Mouzil

Ο πολεοδομικός σχεδιασμός ήταν πάντοτε άρρηκτα συνδεδεμένος με την οικονομική ζωή και τις εμπορικές δραστηριότητες μιας πόλης. Η Αγορά ήταν νευραλγικό σημείο της που ικανοποιούσε πέρα από τις εμπορικές συναλλαγές και ένα μέρος των δημόσιων συναναστροφών και κοινωνικών ζυμώσεων, ορίζε έναν τόπο πραγμάτωσης της ανάγκης για απόκτηση αγαθών όσο και κοινωνικότητας, αποτελούσε ένα πεδίο έκφρασης ανθρώπινων δραστηριοτήτων που "έδενε" αρμονικά με την ευρύτερη ζωή της πόλης.

Η αποτύπωση της εικόνας αυτής στην σημερινή πραγματικότητα είναι ευνόητο πώς είναι αδύνατη, αφού η αυθόρυμη αυτή έκφραση ανθρώπινης δραστηριότητας είναι ολοένα και περισσότερο εξόριστη από τις κοινωνίες της κατανάλωσης και της εμπορευματικής κυριαρχίας. Τα μεγέθη και οι εποχές άλλαξαν, η οικονομία με κίνητρο την επιβολή και το

κέρδος καταφέρε να επιβληθεί αυτό κοινωνικό γίγνεσθαι και ακόμη βαθύτερα στην καθημερινότητά μας. Η εννοια και η χρήση του εμπορεύματος μετασχηματίστηκε, αφήσε πισω τον χαρακτήρα του αγαθού προς χρήση για την ικανοποίηση πραγματικών αναγκών. Ξεπέρασε ακόμα και την υλική του υπόσταση ως όρο ύπαρξης, έγινε σημείο αναφοράς και καθοριστικός παράγοντας του Πολιτισμού φτάνοντας τελικά να παράγει από μόνο του πολιτισμό. Η εμπορευματοποίηση κάθε δραστηριότητας μας διαμορφώνει σήμερα όχι μόνο τον ίδιο μας τον εαυτό αλλά και τους χώρους που ζούμε τις γειτονιές και τις πόλεις μας.

Η αναβάθμιση και η αναπροσαρμογή του εθνικού οδικού δικτύου στην Ελλάδα την τελευταία δεκαετία είναι προφανές πως θέλει να εξυπηρετήσει οικονομικούς σχεδιασμούς και πάνω απ' όλα την εύκολη και απρόσκοπτη ροή εμπορευμάτων. Είτε αυτή η ροή αφορά τις οδικές πύλες προς τις "παρθενες" αγορές των Βαλκανίων, είτε την ελεύθερη πρόσβασή της σε λιμάνια και μητροπόλεις. Η Εγνατία Οδός στην Μακεδονία, τα αεροδρόμια σε Θεσσαλονίκη και Σπάτα, τα λιμάνια σε Ηγουμενίτσα και Λαύριο, η λεωφόρος NATO στην Αττική, η διαπλάτυνση του Κιφισίου είναι μερικά από τα έργα που θα εξυπηρετήσουν αυτή την πραγματικότητα.

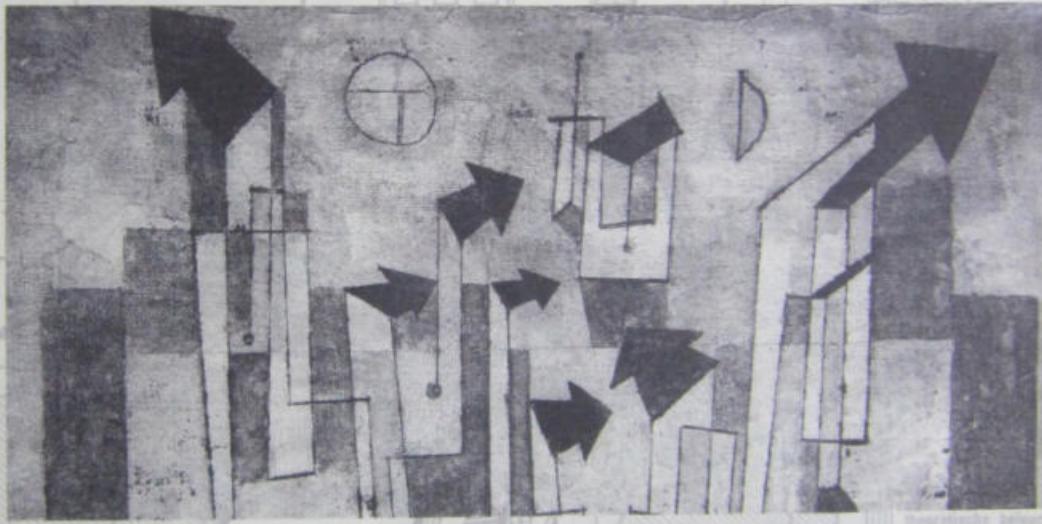
Σε πολεοδομικό επίπεδο αντίστοιχα η δημιουργία λεωφόρων, η δημιουργία ρευμάτων ταχείας κυκλοφορίας, τα κέντρα και οι ζώνες εμπορίου διαμορφώνουν ανεξίτηλα τους χώρους γύρω μας. Τα πολυκαταστήματα και οι μαζικοί χώροι διασκέδασης αυτοανακηρύσσονται πόλοι ζωής για ολόκληρες περιοχές και δήμους, "αναβαθμίζουν" τις υποβαθμισμένες συνθήκες διαβίωσής μας, προσδίδουν αίγλη και λάμψη στην μίζερη πραγματικότητα της γειτονιάς και αναγκάζουν - με έναν τρόπο- κάθε κρατικό ή δημοτικό σχεδιασμό να τα υποστηρίζει.

Ετσι, οι πεζόδρομοι εμφανίστηκαν στις γειτονιές για να διευκολύνουν την πρόσβαση των καταναλωτών στα μαγαζιά και να βοηθήσουν την έκθεση των εμπορευμάτων, οι πλατείες και οι δημόσιοι χώροι ανακατασκευάστηκαν χάνοντας κάθε δημόσια χρήση τους μόνο και μόνο για να τα πλαισιώσουν, οι βιτρίνες και οι διαφημίσεις ανέλαβαν να δώσουν την αισθητή της ζωντάνιας που λείπει από κάθε αποστειρωμένο σκηνικό. Οι χώροι που ζούμε αναμορφώνο-

νται όχι ως προς τις δραστηριότητες και τις ανάγκες μας μα από τις επιβούλες των εμπόρων και των χειραγωγών, οι συμπεριφορές και οι επιθυμίες μας καθορίζονται από μια πρότυπα και συναλλαγές κερδοσκοπίας. Οι πόλεις μας μεταμορφώνονται βάσει οικονομικών τετραγωνικών και Κυριαρχικών image.

Εκείνο που λείπει φυσικά από όλα αυτά είναι οι άνθρωποι, λείπει η βούληση και η παρεμβατικότητά τους. Αφαιρείται διαρκώς ο χώρος που τους αναλογεί για να ζήσουν, να συναναστραφούν, να επικοινωνήσουν, καλούνται να γίνουν οι κομπάρσοι στο έργο των επιχειρηματών και των κρατικών συμμάχων τους με προκαθορισμένες ατάκες και συμπεριφορές. Μπορούν μόνο να καταναλώνουν - ούτε καν να απέχουν αφού τα εμπορεύματα κυριαρχούν παντού -, μπορούν να είναι ο διάκοσμος σε πόλεις που δεν έφτιαξαν αυτοί, σε πόλεις που δεν φτιάχτηκαν για αυτούς.

Είναι αρκετά χρόνια που κυκλοφορούμε εδώ στις περιοχές μας και περνάμε από τα Goody's στους Αγίους, από την πλατεία των Mac Donald's στην Θηβών, από το Village Centre στην Π.Ράλλη, από τον κόμβο της Renault στην Φιλαδέλφεια, από τον Σκλαβενίτη στην Χαλκηδόνα, από το Carrefour στην Ανάκασα, και από το Terra Petra ψηλά στην Πετρούπολη. Είναι αρκετά χρόνια που περνάμε από μέρη που δεν αναγνωρίζουμε, που δημιουργούν ένα κενό στην μνήμη αλλά και στην ίδια την πόλη. Η ύπαρξη τους μας είναι ξένη και παράταρη, μα παρουσία τους τόσο έντονη και επίμονη, ώστε να μας δημιουργούν την αισθηση πως οι ξένοι είμαστε εμείς.

νέα από το έρωμα

Εις εών ο «αντιτρομοκρατικός» πόλεμος της ηγεμονίας μόλις άρχιζε, ένας άλλος πόλεμος συνέχισταν... Η δολοφονία του τοπιγιάνου Ναρ. Χριστόπουλου από τις έννομες κρατικές σφαίρες, το «ατύχημα» στην ναυτικοσπονδειαστική Σύνη με τους 5 νεκρούς εργάτες που επιβεβαίωσε για άλλη μια φορά την αναγκαιότητα της «εργασιακής ευρήνης» και της «ανάκτησης», οι πρόσφυγες που όταν γλιτώνουν από τα κύματα βουλιάζουν στην πιο εκπλανητική εξαδίωση του ελληνικού «καραβελού»... αποτελούν κάτοις «παρέπλευρες απώλειες» του εντελεύτευσαν εξουσιοδοτικού πόλεμου στην καθημερινότητά μας. Έτις 24/11 οι αναρχικοί-ες από τις δυτικές γειτονιές κάλεσαν πορεία με μηχανές στις εμπόλεμες Σύνες. Από τους Δγ. Ανάργυρους στο Ζεφύρι τον αποκλεισμό και της κρατικής «εκανένταξης» κι από εκεί στο Διγάλειο και τις πλατείες του που «φιλοξενούν» τους άρρενες πρόσφυγες έως το Πέραμα των εργατικών «απηγμάτων». Άκολουθει το κείμενο που μοιράστηκε στην πορεία από τους διοργανωτές.

πορεία σε εμπόλεμες ζώνες

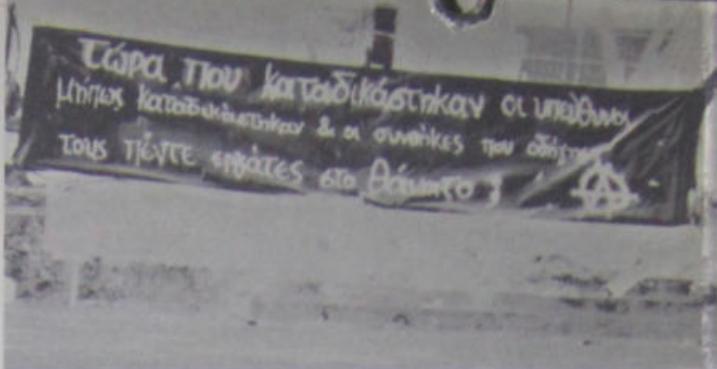
Πόλεμος. Σήμερα το μναλό πάει στο Αφγανιστάν. Χίες, στη Γιουγκοσλαβία. Παλιότερα, στο Ιράκ. Ανάλογα με το κεντρόπτυμα του τηλεοπτικού φακού. Άλλα το αίμα και τα δάκρυα ρέουν εξίσου σε χίλιες διογνώσιμους αυτού του πλανήτη. Από τη λιμοκτονία και τις αφαγές που θερίζουν την Αφρική μέχρι τα τάγματα θανάτου που δολοφονούν στη Λατινική Αμερική. Πάντα με τον ίδιο στόχο: τον υποβίβασμό των ανθρώπων σε αντικείμενα προς όφελος της εξουσίας.

Όπως παντού, έτσι και «εδώ» δεν έλειψε ποτέ η βαρβαρότητα... Στην αθέατη πλευρά των μυθικών πα επιτευγμάτων αυτού του πολιτισμού έχουν καθεί αμέτρητες ζωές και αξιοπρέπειες. Το θαύμα της «ανάπτυξης» είναι κατάστικο από μαύρες τρύπες που το τροφοδοτούν. Δε χωρίζουν μόνο κάποια σύνορα στο έδαφος των αναπτυγμένου κόσμου από τις κατακτήσεις του. Υπάρχουν πολλοί καταπιεσμένοι -ξένοι αλλά και ντόπιοι- που κουβαλάνε τέτοια σύνορα πάνω τους, μέσα στις πρωτοκοσμικές εστίες.

Πέραμα, Ζεφύρι, Αγ. Σπυρίδωνας. Περιοχές στα δυτικά της Αθήνας και του Πειραιά που υπενθυμίζουν, όπως και τόσες άλλες, ότι η τοξική διάρεση και οι κάθε είδους διακρίσεις δεν έπαφαν ποτέ να διαπερνούνται πάντα την κοινωνία. Που δείχνουν ότι «πρόδοσης» σημαίνει τον σφρετερισμό του χρόνου, της ενέργειας, των σωμάτων χιλιάδων ανδρών και γυναικών... Στο Ζεφύρι, οι τσιτγάνοι κάτοικοι διακινούν τα κάθε είδους λαθραία μαζί με τις στηγανισμένες τους φιγούρες σε ένα κοινωνικό στηγανισμό έτοιμο να τα καταβροχθίσει. Στον Αγ. Σπυρίδωνα Αιγαίου, οι Ιρακινοί και Πακιστανοί μετανάστες δίνουν πάμφρητα την εργασία τους για τα ντόπια αφεντικά και τις δραστηριότητες της περιοχής, αλλά τώρα θα βρεθούν για άλλη μια φορά στο

στόχαστρο της κακυποιΐας και των διώξεων για χάρη της «ασφάλειας». Και στο Πέραμα, η ζωή κυλάει συμπειραμένη από τον κυνισμό των αποδέσμων, στους ρυθμούς των εργοτάξιων που έχουν κάνει την πόλη μια βράδυκη φάμπρικα.

Για την κυριαρχία οι υπόκοοι αυτών των περιοχών δε μετράνε και ποδό. Αν δολοφονηθεί κάποιος από αυτούς «σύμφωνα με το νόμο» δεν πρόκειται να ξεπάστε κάποια κοινωνική κρίση! Αν πέντε εργάτες σκοτωθούν, όπως στο Πέραμα πριν λίγο καιρό, επειδή εταιρείες και κράτος συστηματικά παραβάζουν τους κανόνες ασφαλείας για να ρίξουν το κόπτος, τα άθρα και οι υποσχέσεις εκ των υστέρων θα διαφυλάζουν την ανθρωποφάγη ομαλότητα από πιθανά ξεπάσματα. Αν στο Ζεφύρι οι αστυνομικοί σε ένα μηλόκο πυροβολίσουν κάποιον γιατί δε σταμάτησε, οι κάμερες, τα σχέδια ενσωμάτωσης και οι διμοιρίες θα τιθασεύσουν τους αποκλεισμένους μέσα στα γκέτο τους.

Η βία του κεφαλαίου και του κράτους εφαρμόζεται ανεμπόδιστα γιατί απέναντι της έχει ένα ελεγχόμενο κοινωνικό πεδίο. Η επιθυμία της ατομικής εξασφάλισης, του πλουτισμού, κάποιας μικροεξουσίας που οι άλλοι θα zπλεύσουν και θα σεβόνται, οδηγεί το ποδύ σε κάποιες ψευτοκριτικές μπροστά στην τηλεόραση, αν όχι στη δικαιολόγηση των δολοφονιών διάν το θύμα αντίκει σε ένα στηγανισμένο περιθώριο. Λες και οι απολύτες, τα σκλαβοπάζαρα όπου τα αφεντικά σε κοιτούν στα δόντια, ή η μπαταποκρατία και οι συνοπτικές καταδίκες δεν αποτελούν όλο και περισσότερο μια πραγματικότητα που ο κάθε καταπιεσμένος μπορεί να τη βρει μπροστά του. Οι νόμοι για την ελαστικοποίηση των εργασιακών σχέσεων, τις περικοπές των συντάξεων ή το στηγανισμό κοινωνικών πρακτικών ως «τρομοκρατία» δεν αφήνουν αμφιβολίες: οι υπόκοοι θα νιώσουν ωρά ότι απλώς είναι ενσαρκωμένα εργαλεία. Τα M.M.E. και οι κοινωνικοί φορείς καταθέτουν άσφαρες κριτικές και «προτάσεις» βελτίωσης του συστήματος. Όμως τον πόλεμο που σου κηρύσσουν απαντάς με πόλεμο, όχι με ειρηνευτικά σχέδια. Όσο δι απαντίσεις των καταπιεσμένων δεν τολμούν να είναι εξίσου αποφασιτικές και αδιάλλακτες με τις επιθέσεις που δέχονται από τα αφεντικά, τόσο αυτές οι τελευταίες θα συνεχίζονται -τα ποδύ ποδύ με δημοκρατικό περιπλίγμα. Τα κόμπατα, τα συνδικάτα, οι δημοσιογράφοι στις εμπόλεμες στηγανές του αναπτυγμένου κόσμου κάνουν την ίδια δουλειά με τις (μη)κυβερνητικές οργανώσεις και τους ανθρωπιστές στη σύρροιη του Αφγανιστάν: υποδύν καλή προσέρετ από τους δολοφόνους εκεί που απέναντι τους θα έπερε να υπάρχει μόνο και το μίσος.

Οσο ο συνειδητός του κοινωνικού ανταγωνισμού, το νήμα της μαχώμενης αλληλεγγύης δε συνενώνει τους καταπιεσμένους, το κάθε κοινωνικό κομμάτι που συνθίβεται από τις κυριαρχικές επιλογές θα δίνει απλά μερικές «άδοξες» αιματαγκές. Θα μετράει τις απώλειες των ενώ οι εξουσίες θα ετοιμάζουν τις επιθέσεις τους απέναντι στην καχία των συνειδητών και των αγιόνων.

Στις πόλεις δεκάδες χιλιάδες ανθρώποι σκένευσαν πλάτη σε πλάτη για να διαδημοσύνη γίνεται μεντερική πορεία με φρουρά της συγχρόνιας δοκιμασίας κρατικές "εκπροσωπήσεις" και την εκτελεστική καταπολέμη. Το περιελαύνοντας σύλλογο στον μεντερικό κόλπο και σε διεύθυνση στην μεντερική Δούλη, στο ιβεστόγυμνο της "ασφάλειας", τις "παρέλειψες" πιάνεις και τους πρόσφυγες. Εκληπτικοί χαλαρών χαλαρών αφίσες για τη δημοσιοποίηση του Σήμερου (11-12 Τελερή) που αποφεύγονται και περιείχε την πρώτη μέρα εκδήλωση στο χώρο των πολιτικών. Την επόμενη μέρα το πρωί έγινε δυνατή πορεία στην οποία συμμετείχαν περισσότερα από 600 άτομα. Ακολουθούν δύο μείζενα συάδην που συμμετείχαν στη διοργάνωση και μοναδιστήκαν στην πορεία.

να απειλόσουμε την ασφάλεια των κυρίαρχων

Τα "σημεία των καιρών" δεν είναι αντιφατικά

Οι πρωτοχρονιάτικες φανφάρες για τον νέο πολιτισμό του ευρώ σκιάζονται από την ίδια του την συνακόλουθη βαρβαρότητα. Κάτω από την φωτεινή κορυφογράμμη του εκαυχρονισμού (που θέλει να αποτελεί ένα διαρκές ορόσημο για "κοινωνικές κατακτήσεις" και εθνικά κατορθώματα) ανακοινώνονται κοθημερινά τραγωδίες με νουνιασμένους πρόσφυγες.

Σεγδιστρούν από τα μονόστηλα "εκπροσωπήσεις" πάνω σε "μιαρά" σώματα μεταναστών πί "ένων" κάθε είδους, αποκαλύπτονται μεσαιωνικές εργασιακές συνθήκες μέσα από πολύνεκρα εργατικά "αυτούματα" που κυρελαίζονται κάθε φεύγη θετικότητα των επικαρπών στατιστικών, βαθαίνουν οι κοινωνικές ανισοτήτες, ανακοινώνονται μέτρα πενταετούς λιγότερα, ρημάζεται η περιφέρεια, καθιερώνονται οι έλεγχοι, η μπλόκα και η γενικευμένη κακωποφορία ως επιβεβαίωση της κρατικής λειτουργικότητας, φετιχοποείται ο αλαζονικός κρετινισμός ως το απότερο στάδιο της εξαπομπής. Θεωρίζεται το υπαρξιακό κενό ως κοινωνική αρετή.

"Ελεύθερος κόσμος": Οταν δική μας πρόσδος είναι η δυστυχία των άλλων

Από τον Οκτώβρη εξελίσσεται ένας πρωτόγνωρος πόλεμος που επιβάλλει η παγκόσμια πηγεμονία και που, παρ' όλες τις πλεοντικές ομοιότητες του, δεν πάμε να γεμίζει τους ομαδικούς τόρους με τον παλιό παραδοσιακό τρόπο, να καταδικάζεται σε αργό θάνατο εκαποντώματα συθρώπους, άλλους να ξεσποτίνει και άλλους να τους ρίξει στα δόντια της οδυσσώπητης προσφυγίας. Καταμεστίς ενός τέτοιου πολέμου δεν θα μποράει κανείς να μιλάει για "επιτεύγματα", "πρόσδο", "ανάπτυξη", "εκαυχρονισμό". Κι όμως, η "ανθρωπότητα" πρέπει να προχωρά παρ' όλα τα "δυσφέρατα εμπόδια" - και για ένα τέτοιο προχώρημα το θάρσος απ' όπι φαίνεται περισσότερει. Τέτοιες είναι οι λοιπόν οι αξίες αυτού του πολιτισμού, του πολιτισμού του "ελεύθερου κόσμου", αυτές είναι οι ράγες πάνω στις οποίες ο καπιταλισμός θέλει να κινείται αμετάλλητα κι απρόσκοπτα. Ο προρίσμας. Δεν έχει σημασία. Εξάλλου, εκείνο που μετράει - όπως λέει ο οικοδεύτης πατέρας της Κομψούκιος - είναι το ταξίδι. Αυτός είναι ο καπιταλισμός: απολαμβάνει την ίδια του την κίνηση πέρα από μακροπρόθεσμες προσποτές, νομοτέλειες και ανθρωπιστικές ευαισθησίες.

Τα απειλητικά ελληνικά στοιχήματα

Κι έστι η Ελλάδα, καθώς περιβάλλεται από ένα κλίμα γενικευμένης δυστυχίας, πρέπει να κερδίσει το δικό της στοίχημα: να επιβεβαιωθεί μέσα στα "επιτεύγματα" αλλά και στα εγκλήματα του αναπυγρέμουν "ελεύθερου κόσμου", να συμπαραταχθεί με τις πλευρικές δυνάμεις της πολιτικής σταθερότητας και της οικονομικής ανάπτυξης που αιδάνονται ιερέθεις ανάλογα με την ανάπτυξη των κοινωνικών ανισοτήτων και της κρατικής καταστολής, να συμπαραταχθεί με τις δυνάμεις της διεθνοποιημένης βαρβαρότητας, με τις δυνάμεις της δασμονοποίησης κάθε φωνής παρέκκλισης από τους στόχους και τα συμφέροντα τους. Για το ελληνικό κράτος και τα ντόπια αρετικά, το στοίχημα αυτό έχει πολλά να πει γιατί μιλάει στη γλώσσα τους.

Η εντολή της κυριαρχίας είναι σαφής:

Οι πρόστιγες που συκοπανίγονται στα πελάγη μας, οι τσιγγάνοι που δολοφονούνται σε μπλόκα ή εκπομπίζονται σε γκέτο, οι αλβανοί που εκτελούνται στα σύνορα και στη εργοτάξια, οι απεργοί που συκοφαντούνται και διώκονται, οίσοι αυτοί κι αυτά που τους συμβαίνουν πρέπει να μας προκαλούν τρόμο,

πρέπει να προσφέρουμε προσφυγή,

είναι η μοίρα που πρέπει εμείς να αποδίξουμε από τη δική μας μοίρα.

Είναι το τίμημα της αποτυχίας του εθνικού μας στοιχήματος που όλοι αυτοί δεν μπορούν ή δεν θέλουν να κατανοήσουν.

Όλοι αυτοί θα είμαστε εμείς στο βαθμό που δεν θα ενδώσουμε στην επιχειρηματολογία αυτού του εκβιασμού.

Οι νόμοι της σταθερότητας...

Το ελληνικό κράτος πρέπει να εξασφαλίσει την απαιτούμενη πολιτική σταθερότητα για την αποτελεσματικότητα των "εθνικών" στόκων, στόκων που διατυπώνονται και καιρό οι κάθε είδους πλεκτρονικοί και μη τελλόντες. Ο τόνος της ευρωπαϊκής, οι τιμενόδες του κρηματιστήρου, τα προσκυνήματα στο πολυεθνικό κεφάλαιο, τα προγράμματα ιτιρίξης του εθνικού κεφαλαίου και τη στρατιωτική παρουσία

στα Βαλκάνια, οι ιδιωτικοποιήσεις, η ευελιξία της "αγοράς εργασίας", η αποδιάθρωση των ασφαλιστικών ταμείων και των εργαστακών σκέσεων, το λαμπρό εργολαβικό ορόσημο του 2004. Μετά από την εφαρμογή στην Ελλάδα ευρωπαϊκών συνθηκών τόπου Μάστριχτ και Σένγκεν -που επέτειναν τον εργαστακό μεσαίων και τον διακρατικό κοινωνικό έλεγχο-, την γιορτή της ευρωπών θα ακολουθήσουν απολύτως καπασιτικές συνθήκες, όπως αυτές του ευρωστρατού και του ευρωπομονούμου: οι ακρίβων χρειάζεται το ελληνικό κράτος και τα αρετικά στην προσποτή της εξασφάλισης της πολύποθητής πολιτικής σταθερότητας όχι μόνο για να κατοχυρώσουν αλλά και για να διευρύνουν τα αμοιβαία τους συμφέροντα.

...και πού αποβλέπουν

Έτσι, μετά τα γεγονότα των τελευταίων μηνών και με το πρόσχημα της διαταραγμένης εθνικής και κοινωνικής ασφάλειας, θεωρίζεται και ενισχύεται ο κοινωνικός έλεγχος, εντείνεται και εκτείνεται η κρατική καταστολή, διαμονοποιούνται και ποινικοποιούνται οι κοινωνικές ανισοτάσσεις και περιστέλλονται οι οποίες απομικές και κοινωνικές ελευθερίες.

Οι κόμματα και οι συνδικαλιστές, ως ομάδες συμφερόντων, έχουν πάντα αναγνωρίσει την αναγκαιότητα των "αλλαγών" και αγωνίζονται να τις κατευθύνουν προς το δικό τους ζήτη. Με τις ιδιαίτερότητες τους ως προς τους "αγωνιστικούς" τους κάδικες και τους "αδιάλλαχτους" και "αρνητικούς" τους τρόπους δεν ενδιαφέρονται για τιποτε άλλο πέραν του να εξασφαλίσουν μια καλή και συμφέρουσα θέση στο κοινωνικό συναυτικό πεδίο όπως αυτό διαφράγμαται. Έτσι κι αλλιώς πρόκειται για μπλανισμούς που πρώτα τους μέλλημα είναι να συντηρήσουν οι ίδιοι μαζί με τα ιδεολογίματα τους και έπειτα ασθμάνων το δημιαργικό ενδιαφέρον για τις ελάχιστες πραγματικές κοινωνικές ανατροπές προς ζήτη της καθημερινής μοίρας των "οδύνων τάξεων". Σχετικά, ας μην επικαλεσθούμε πάντα Ιστορία γιατί η πρόδοσία και ο δοσιλογισμός αυτών των "αγωνιστικών" μπλανισμών περισσότερουν των παραδειγμάτων.

Να επιβεβαιώσουμε τους φόβους της εξουσίας

Οι κοινωνικοί αγώνες είναι παρόντες όχι τόσο στην τρέχουσα εξέλιξη της πραγματικότητας αλλά ως υπαρκτή απελή που προκαλεί την θεομησμένη εξουσία. Όσο κι αν βαθαίνουν οι επιστημονικές κειραγώντες μέθοδοι και τα εργαλεία για την κατασκευή της κοινωνικής συναίνεσης, τόσο πιο αινιγματικές γίνονται οι κοινωνικές αντιδράσεις, τόσο πιο απρόβλεπτες γίνονται σε τόπο και σε χρόνο. Όσοι μπλανισμοί κι αν επιπράτευτούν για τον απόλυτο κοινωνικό έλεγχο ποτέ δεν πρόκειται να εγγυηθούν για το οποιοδήποτε αποτέλεσμα. Όσοι βαθαίνει η εκμετάλλευση και η καταπίεση τόσο περισσότερο ασφυκτικά και η βούληση της ελευθερίας.

ΟΤΑΝ ΤΟ ΚΡΑΤΟΣ ΚΑΙ ΤΑ ΑΦΕΝΤΙΚΑ ΕΠΙΚΑΛΟΥΝΤΑΙ ΤΗΝ ΑΣΦΑΛΕΙΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΦΑΡΜΟΓΗ ΚΑΤΑΣΤΑΤΙΚΩΝ ΜΕΤΡΩΝ, ΕΝΝΟΟΥΝ ΤΗΝ ΑΣΦΑΛΕΙΑ ΤΩΝ ΔΙΚΩΝ ΤΟΥΣ ΚΑΙ ΜΟΝΟ ΣΥΜΦΕΡΟΝΤΩΝ

ΚΑΜΙΑ ΣΥΝΑΙΝΕΣΗ ΣΤΑ ΕΞΟΥΣΙΑΣΤΙΚΑ ΣΧΕΔΙΑ

ΝΑ ΑΚΥΡΩΣΟΥΜΕ ΤΗΝ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΧΕΙΡΑΓΩΓΗΣΗΣ ΤΩΝ ΚΟΜΜΑΤΩΝ ΚΑΙ ΤΩΝ ΣΥΝΔΙΚΑΛΙΣΤΩΝ

ΝΑ ΣΑΜΠΟΤΑΡΟΥΜΕ ΤΗΝ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΧΕΙΡΑΓΩΓΗΣΗ ΤΩΝ ΜΕΣΩΝ ΜΑΖΙΚΗΣ ΕΞΗΜΕΡΩΣΗΣ

ΑΥΤΟΟΡΓΑΝΩΜΕΝΟΙ ΚΑΙ ΛΑΛΗΛΕΙΤΥΟΙ ΝΑ ΣΥΝΤΡΙΨΟΥΜΕ ΚΑΘΕ ΕΙΔΟΥΣ ΕΠΙΒΟΛΗ

ΜΕΧΡΙ ΤΗΝ ΚΑΘΟΛΙΚΗ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ

αναρχικές-αναρχικοί από τις διττικές γενοντικές της αθήνας και το περια

για την ασφάλεια μας.

Οι δολοφονίες μεταναστών μετανομάζονται "τυχαίες εκπροσώπους"... Επειδή από μια δεκαετία όγριος εκμετάλλευσης των μεταναστών για την υλοποίηση του οράματος της "ιστικής ελλάδας" οι "τυχαίες εκπροσώπους" – από τους ένστολους και μια φονιάδες- εξακολουθούν να αποτελούν μια σταύρο μορφή θανατικής ποινής που επιβάλλει το κράτος. Πριν λίγο καρέ – από Ζεφύρι και την πλατεία Αμερικής- δύο κοινωνικά σποκελημένοι προστεύουν στο μαρκό και πλάγιο των δολοφονημάτων από τη μισθιστικής κρατικής συμμορφίας. Θύματα των ιδιαίτερων φυλετικών προτιμήσεων που επιδεικνύουν συχνά τα απινονικά περιστροφά.

Οι θάνατοι στα σύνορα και το αιγαίο "αυτεκά περιστατικά"...

Υπάρχουν όμως κι αυτοί που πριν προλάβουν να βρεθούν στην αγκαλιά του ελληνικού καπιταλιστικού παράδειου, κάνουν την ζωή τους είτε στα παγωμένα βουνά της παραθεριού είτε λόγω "απυχών" συναντίσεων τους με σφαίρες συνοριοφορλάκων, έτε στο τουριστικό αιγαίο, στα δουλεμπορικά σποκελάρια της "ελπίδας".

Οι σφαγές στους πολέμους των κυριαρχών "παράπλευρες απώλειες"...

Σκέδων σε όλα τα μπκι και τα πλάτι του πλανήτη - από την κολομβία και τη σομαλία έως το αργανιστάν και τη γιουγκοσλαβία- έχουν στηθεί εκατόμβες νεκρών στο όνομα της "ειρήνης", της επαναφοράς της τάξης και της "πάταξης της τρομοκρατίας". Τα αφεντικά του πλανήτη για να θωρακίσουν τα οικονομικά και στρατιωτικά τους συμφέροντα, εξαπολύουν τις πολεμικές τους μπκανές και είναι αυτοί που τρομοκρατούν και σπέρνουν τον ολέθρο.

Η κρατική τρομοκρατία νόρος (ευρωτρομονόμος, ευρωστρατός

κτλ...) Άρκει μια βόλτα στο κέντρο των μητροπόλεων εκεί που εκαποντάδες κάμερες αιχμαλωτίζουν κάθε ανθρώπινη κίνηση, εκεί που το απειλητικό βλέμμα των πάνωπλων φραγκών της τάξης επιβλέπει κάθε κίνηση.

Κι όλα αυτά... Με τη συναίνεση του μεγαλύτερου μέρους της ελληνικής κοινωνίας. Η σωπηρή αποδοκίμαση, η απροστροφή που εκδηλώνεται στον αναποτελέστερο κανόπει της κρατικής μπροστά στην πλεύραση, είναι εξίσου ένοχης με το τρόπημα της σκούδαλης. Η απόθεση μπροστά στο κλέφτη της κάθε μας σημήνης από την εξουσία, μπροστά στην εκβιβωση της κρατικής βίας, μπροστά στο ςοφερό παρόν και μέλλον που δημιουργούν οι κυριάρχοι, οδηγεί στην αυτοκαταπολή, στην ύπνωση, στο συνειδητοποίηση.

Απέναντι στις ελεγχόμενες διαδρομές να αντιτάχουμε την αυθόρυπτη κίνηση, στο νωθρό κοίταγμα τα σύριμενα βλέμματα, στις αποχαυνωμένες συνειδήσεις το ατίθασο πνέυμα, στις ένοχες σιωπές επις υποτέλειας την κραυγή της ελευθερίας...

αναρχική ομάδα Δυνατοκό

φωτογραφίες από την πορεία στην περιοχή των παπούων, μετά τη δολοφονία του 20χρονου αλβανού μετανάστη Σεντάγκ Σελκίνου από τον μπάτσο Ριζόπουλο. Την πρωτοβουλία για το κάλεσμα της πορείας πήρε μια ομάδα συντρόφων και συντροφισσών.

Στην πορεία συμμετείχαν περίπου 200 άτομα.

30/11 πατήσια

Την τετάρτη 21/11 ο μπάτσος Ριζόπουλος, δολοφονείται σε φυχρώ τον εικοσάχρονο αλβανό μετανάστη Σ. Σελκίνου, πυροβολώντας τον εξ' επαφής στο κεφάλι. Η αιτία μία: ΉΤΑΝ ΛΑΒΑΝΟΣ. Αυτό έφτανε.

Πόσες δεκάδες όπλα μπάτσων και αγανακτισμένων μικροαστών "επικυρωσοράτησαν" από τις αρχές της δεκαετίας του '90, τότε δηλαδή που η ελλαδίτσα άρχισε με γοργά βήματα να γίνεται ελλαδάρα, εώς σήμερα, ποτέ δεν πρόκειται να το μάθουμε. Με θύματα στην πλειοφηρία "ζένους" εργάτες-μετανάστες...

(απόσπασμα από κείμενο που μοιράστηκε στην πορεία στα ελληνικά και στα αλβανικά)

περιστέρι 28/2

ΒΡΙΣΚΟΜΑΣΤΕ ΣΤΟ ΣΤΟΧΑΣΤΡΟ ΟΧΙ ΤΥΧΑΙΑ

Δώδεκα χρόνια λειτουργίας ενάντια στην εκμετάλλευση ανθρώπου από ανθρώπο, ενάντια σε σχέσεις είτε λερωγικές, είτε διαμεσολαβημένες από το εμπόρευμα είναι επικινδύνα για τους άρχοντες και τους καθόλα έντιμους επιγειρηματικούς κύκλους που τους συνοδεύουν,

είναι ενοχλητικά για όσους αρκούνται στο να παρακολουθούν τη ζωή τους να τους προσπερνάει, είναι αρκετά ώστε να μην μας επιτρέπουν να εμπιστευτούμε τις τύχες μας στα χέρια τους και να αρνηθούμε τη συλλογική μας μνήμη...

Άπό την κυνηγετοπόλη για το APIΣΤΟΝ μέχρι την έμπρακτη συμπαράσταση στους απολυμένους απεργούς της ΒΑΣ, από την σε 24ωρη βάση λειτουργίας του χώρου προκειμένου να βελτιώσει τις συνθήκες διαβίωσης των σειμοπαθών, μέχρι την έμπρακτη αλληλεγγύη στους πρόσφυγες και τους μετανάστες, από τον αγώνα ενάντια στην πρέξα στο περιστέρι μέχρι την καθημερινή του λειτουργία... σε κάθε στιγμή της διαδεκάχρονης ιστορίας του, δεν έπαφε να συζητάει, να σχεδιάζει, να παρεμβαίνει δημόσια και ανοιχτά, με προστική (τι άλλο;) την εφαρμογή στην πράξη ενός πολιτισμού, όπου η ανιδιοτέλεια θα αντικρύζει ανταγωνιστικά την ιδεολογία του κέρδους, όπου η διαφορετικότητα θα ξορκίζει τα μεταμοντέρνα μητροπολιτικά νεκροταφεία της ομοιογένειας και της ομοιομορφίας, όπου η αυτενέργεια και η επικλογή του "να πάρουμε τη ζωή στα χέρια μας", δια συνεχίζει να συγκρούεται με τις νεκροτρόπες συμπεριφορές της εξιτομικευσης.

(ποπολογήματα από το κείμενο που μοιράστηκε στην πορεία)

ΣΙΓΒΑΤΡΕΣ ΑΠΟΦΑΣΕΙΣ

Ο Νίκος είναι υπέροχος αλογόφωνος. Με τα λύτα του μαλιά, τα σχολαρικά του, το ανοίχτο του μυαλό: από τις πάντα μεγάρι φελίνη... δεν καταλαβαίνω!

ΣΤΗΝ ΑΡΧΗ ΉΤΑΝ ΌΛΑ ΤΟΙΟ ΔΙΑΦΟΡΕΤΙΚΑ ΜΕΤΑξύ ΜΑΣ... ΤΡΕΛΑΦΙΚΟΣ ΜΕ ΤΗΝ ΠΑΡΤΗ ΜΟΥ. ΜΕ ΔΙΕΚΔΙΚΗΣ! ΜΕ ΣΥΝΕΦΗΡΟ Ο ΔΙΚΟΣ ΤΟΥ ΠΟΔΟΣ ΠΑ ΜΕΝΑ

ΩΜΑΜΑΙ ΤΩΝ ΤΡΟΠΩΝ ΠΟΥ ΜΕ ΑΚΟΥΓΕ, ΠΟΥ ΜΕ ΚΟΙΤΟΥΣΕ, ΜΕ ΠΡΟΣΕΧΕ. ΣΤΟ ΚΡΕΒΑΤΙ ΜΕ ΣΥΓΚΙΝΟΥΣΕ Ο ΤΡΟΠΟΣ ΠΟΥ ΣΥΝΔΥΑΖΕ ΤΟ ΑΡΙΣΤΟΝΙΚΟ ΜΕ ΤΗ ΛΕΠΤΟΤΗΤΑ

ΟΤΑΝ ΜΑΘΑΜΕ Ο ΕΝΑΣ ΤΟΝ ΆΛΛΟ, ΑΝΤΙ ΝΑ ΓΙΝΟΥΜΕ ΠΙΟ ΣΥΝΤΡΟΦΙΚΟΙ, ΑΠΟΜΑΚΡΥΝΗΚΑΜΕ. ΜΕ ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ ΧΑΩΝΥΣ ΚΙ Η ΜΑΓΕΙΑ...

ΑΡΧΙΣΕ ΝΑ ΔΥΣΑΝΑΣΧΕΤΕΙ. Ο ΧΡΟΝΟΣ ΤΟΥ ΓΙΝΩΝΤΑΝ ΠΙΟ ΣΗΜΑΝΤΙΚΟΣ ΔΙΠΟΥ ΤΗΝ ΠΑΡΟΥΣΙΑ ΜΟΥ. ΖΑΡΙΩΝΑΝ.

ΜΕΤΑ ΑΡΧΙΣΕ ΝΑ ΙΕΧΝΑΙ ΤΙ ΤΟΥ ΕΛΕΓΑ ΠΡΙΝ ΑΠΟ ΛΙΓΟ, ΤΑ ΓΕΝΙΑΛΑ ΜΟΥ, ΤΗΝ ΜΕΡΑ ΚΑΙ ΤΙΣ ΣΤΙΓΜΕΣ ΠΟΥ ΠΡΩΤΟ ΣΥΝΑΝΤΗΣΚΑΜΕ

ΕΧΑΣΑ ΤΟΥΣ ΤΡΟΠΟΥΣ ΜΟΥ. ΤΟ ΝΑ ΤΗΝ ΔΙΕΚΔΙΚΟΥΣ ΚΑ ΜΕ ΚΑΒΟΡΙΖΕΙ. ΕΓΙΝΑ ΑΠΑΙΤΗΤΙΚΗ. ΕΦΤΑΣΑ ΝΑ ΤΟΝ ΕΚΝΕΥΡΙΖΩ

ΚΑΠΟΙΑ ΣΤΙΓΜΗ ΤΟΥ ΖΗΤΗΣΑ ΤΟ ΛΟΓΟ ΓΙΑ ΚΑΤΙ. ΜΕ ΧΤΥΠΗΣΕ. ΕΙΝΑΙ ΛΙΓΕΣ ΜΕΡΕΣ ΤΩΡΑ ΠΟΥ ΕΧΕΙ ΧΑΘΙ...

ΣΚΕΦΤΟΝΑΙ
ΚΩΙΤΑ ΝΑ ΔΕΙΣ...
ΜΠΛΑ ΜΠΛΑ
ΜΠΛΑ
ΜΠΛΑ
ΜΠΛΑ
ΜΠΛΑ

ΑΓΣΗΤΗΣ

ΝΟΜΙΖΩ ΤΙ ΕΙΝΑΙ Η ΉΡΑ ΝΑ ΠΑΝΤΡΕΥΤΕ ΤΟ ΝΙΚΟ

Ενώ εντείνονται οι ενδοκυριαρχικές συγκρούσεις σε όλα τα μήκη και τα πλάτη του πλανήτη, πληθαίνουν και οι φωνές της αντίστασης στον πόλεμο και τον παραλογισμό του στρατού. Στο Ισραήλ αναπτύσσεται ένα δυναμικό αντιπολεμικό κίνημα, όπου μέχρι σήμερα μετρά πολλούς περισσότερους από 300 λιτοτάκτες και αρνητές στράτευσης... Στην Τουρκία δύο νέες δημόσιες δηλώσεις ολικής αρνησης στράτευσης (Οκτώβρης 01) ήρθαν να προστεθούν στο εκεί αναπτυσσόμενο αντιμιτιταριστικό κίνημα... Ένω στην μακρινή Κορέα, ο 19 χρονος αναρχικός Μπουνγκ Μπουνγκ και οι σύντροφοι του θέτουν για πρώτη φορά έμπρακτα το ζήτημα της ολικής άρνησης...

Το όνομά μου είναι Yair Khilou και είμαι 18 ετών. Αρνήθηκα να καταταγώ στον ισραηλινό στρατό και σύντομα βαριά μετέλαυν σε στρατιωτική φυλακή για αυτό. Αποφάσισα να γράψω αυτή τη δηλώση πριν φυλακισταίω, επειδή πιστεύω ότι τα κίνητρα της άρνησης μου να καταταγώ στο στρατό αφορούν πολλούς ανθρώπους.

Όταν μου πιπτήθηκε να γίνω μέρος ενός μεγάλου και βίαιου σώματος όπως ο ισραηλινός στρατός, θα έπρεπε να ριψίσω σε τί δραστηριότητες το σώμα αυτό εμπλέκεται και ποιόν υπηρετεί. Οι γονείς, οι δάσκαλοι και οι πατριώτες μπορεί ν' απαντήσουν ότι ο στρατός είναι απαραίτητος γιατί διαφυλάττει την ασφάλειά μου και την ασφάλεια των πολιτών του κράτους του Ισραήλ. Επιθυμώ πράγματα πολλό να υπάρχει ασφάλεια για τους πολίτες του Ισραήλ και για μένα. Ωστόσο, δεν βρίσκω την απάντηση αυτή ικανοποιητική. Δεν καταλαβαίνω πώς αυτός ο καθαρός εβραϊκός χώρος, τον οποίο το κράτος του Ισραήλ προσπαθεί

με επιμονή και βία να δημιουργήσει από τόπες που ιερύθηκε, αιδάνει την ακραίειά μας. Δεν καταλαβαίνω πώς η καταστολή της παλαιστινιακής αντίστασης στο Ισραήλ μέσω της κρατικής τρομοκρατίας -πιο σκλήρης και πολὺ ευρότερης κλίμακας από την αντι-τρομοκρατία που προκαλεί- εξυπηρετεί την κανανία, μέλος της οποίας είμαι κι εγώ. Πώς μπορεί η δράση του κράτους που εφαρμόζεται από το στρατό, να αφεδίζει εμένα και εκείνους για τους οποίους νοιάζομαι; Ο "αποστειρωμένος" εβραϊκός χώρος που δημιουργήθηκε από το κράτος του Ισραήλ είναι ένα γκέτο ακόμη και για τους εβραίους εποίκους του. Τους εμποδίζει να ενσωματωθούν στη Μέση Ανατολή. Κανείς δεν είναι απραλής σε αυτόν τον τόπο, ούτε οι εβραίοι αύτες οι άραβες.

Οι αντίστοιχοι μου μπορούν ακόμη να ισχυριστούν ότι τα κράτος του Ισραήλ είναι μια δημοκρατία, της οποίας ο στρατός είναι του λαού Αναρριχεί με πού σουν αυτοί οι ανθρώποι. Δεν έχω τη δυνατότητα να επηρέασω τη δράση του στρατού, παρόλο που οι φίλοι μου κι εγώ το προσβούσιμε. Δεν μπορώ να σταματήσω τον πόλεμο, την ανεργία, τις ανισότητες. Η πλειονότητα των ισραηλινών πολιτών εύχονται να αλλάξει η σημερινή τόξη πραγμάτων. Ωστόσο το κράτος κάνει τα πάντα για να μπλοκάρει την ειρήνη, την ευημερία, την ισότητα. Μυστηριώδως, κάθε τι καταλήγει να εξυπηρετεί τα συμφέροντα των καπιταλιστών και των στρατηγών.

Οι ισραηλινοί στρατιωτικοί και καπιταλιστές, μαζί με τους παλαιστίνιους ομήρους τους κάνουν ότι μπορούν για να παραμείνουν στην εξουσία. Τα δικά τους MME και το εκπαιδευτικό τους σύστημα διασπείρουν νοστρού εθνικιστική προπαγάνδα, εχθρότητα και φόβο. Εστι μας διασπούν και μας κυβερνούν. Υποδιωλίζουν το μίσος ανάμεσα σε άραβες και εβραίους, δύστη και ανατολή, ενώ εξακολουθούν να κυβερνούν. Αυτοί είναι οι πραγματικοί μας εχθροί, ενάντια σ' αυτούς άραβες και εβραίοι πρέπει να σταθούν μαζί.

Δεν είμαι πρόθυμος να αποδεχτώ τη σημερινή πραγματικότητα. Δεν πρόκειται να συνεισφέρω στη συνέχιση και την ενίσκυση της υπηρετώντας του ισραηλινό στρατό ή οποιαδήποτε άλλη τρομοκρατική οργάνωση.

ΝΕΟΤΕΡΑ ΑΠΟ ΤΟΝ ΠΟΛΕΜΟ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΟΝ ΠΟΛΕΜΟ...

**ΟΝΚΗΣ
ΑΡΝΗΣΗ
ΣΤΡΑΤΕΥΣΗΣ & ΛΕΦΤΗ**

"Άν και γεννηθήκα και μεγάλωσα στη Ν. Κορέα μισώ την πατρίδα μου. Απεκάβαμε την οποιαδήποτε υπηρεσία μου στο στρατό. Και είμαι έξαλλος. Γιατί τόσοι νέοι άνθρωποι σύρονται στο στρατό χωρίς αύτη την παραμονή αντίστοιχης; Κάθε χρόνο 400.000 άνθρωποι περίπου σπαταλώνται ενώπιον χρόνου στη θετικά τους. Τρελανούμε όταν ακούμε ανθρώπους να μάλλον για καρό ειρήνης. Ο ανιδιοτικός μιλταρισμός κάνει το αίμα μου να βράζει. Στην Ιαπωνία θα θέλεια να κάνω κάτι μαζί με πολλούς αριστεριστές, αναρχικούς και κομμουνιστές που συνάντησα όταν ήμενα εκεί. Χρηματοποιήντας τα μέσα εντημέρωσης μπορούμε να έρθουμε σε επαρχία με αναρχικούς σε όλο τον κόσμο και να συντρίψουμε την ανιδιοτικό μιλταρισμό. Βαρέθηκα να περιμένω βαρέθηκα να παραμένω σπουδής. Και βαρέθηκα να δίνω όλη μου την πάση στον Τας Γκεβάρα και να ακούω Rage against the machine. Δεν πρόκειται για ένα πρωταρικό μου πρόβλημα. Σας επηρέαζεις όλους. Αν παραμείνετε σπουδής, θα είστε και νεροί. Είμα τόσο ανθρώπινος για να μείνω ίσουχος."

Εκατοντάδες ανθρώπων σκοτώθηκαν από την επίθεση στις 11 Σεπτεμβρίου. Ως αποτέλεσμα αυτής της επίθεσης οι Ταλιμπάν και οι Αμερικάνοι με τους συμμάχους τους πήραν σε σύγκρουση. Ο πόλεμος μεταξύ των δολοφόνων χιλιάδων Αργανών και των Αμερικάνων και των συμμάχων τους μου υπενθύμισαν πόσο τρομακτικός είναι ο πόλεμος και ο μιλταρισμός. Οι πόλεμοι και οι λιμοκτονίες, η μιτέρια και οι αντίκειστες βλάβες προκαλούνται από την αγωνία και τις προσπάθειες των κρατών να διατηρήσουν την εξουσία τους. Αποστέφομαι κάθε είδους πολέμου, τρόμου και βίας και δηλώνω ότι δεν θα γίνω πρεσβευτής κανενάς από αυτά.

Δεν αντίκω σε κανένα κράτος. Επιθυμώ έναν κόσμο χωρίς κράτος, χωρίς σύνορα, χωρίς εξουσία και βία... Αρνούμαντα συμμετάσχω στο στρατό και σε οποιονδήποτε άλλο θεσμό οποιουδήποτε κράτους, απιδίποτε και αν αυτό κοστίσει..."

Ερντέμ Γιαλιούνκαγια

Ο ΤΡΟΠΟΣ ΓΙΑ ΝΑ ΣΤΑΜΑΤΗΣΟΥΜΕ ΤΟΝ ΠΟΛΕΜΟ ΕΙΝΑΙ ΝΑ ΤΟΥ ΣΤΕΡΗΣΟΥΜΕ ΤΙΣ ΑΝΘΡΩΠΙΝΕΣ ΠΗΓΕΣ ΤΟΥ...

Επιθυμώ μια ανθρωπότητα που να είναι απαλλαγμένη από την βία και τους αγώνες εξουσίας, μια ανθρωπότητα χωρίς συνορά και σε αρμονία με την φύση. Το γεγονός ότι μια τέτοια ανθρωπότητα δεν υπάρχει τώρα, δεν αλλάζει τις ιδέες μου και τον αγώνα μου για να την διεκδικήσω.

Δεν πιστεύω στην αναγκαιότητα του κράτους και δεν αισθάνομαι ότι αντίκω σε κανένα κράτος. Δεν θέλω να ενισχύω καμία μιλταριστική δύναμη με δραστηριότητες που συνομάζονται υποχρέωσης του πολίτη. Το κράτος απαιτεί να είμαι ένας πολίτης του θέλοντας να με χρηματοποιήσει για τις στρατιωτικές του επιχειρήσεις, να με μετατρέψει σε μια μπακτί θανάτου και να με κάνει μέρος του εγκλήματος του, ενσωματώνοντας με σε αυτό. Σκοπός του κράτους είναι να αναπαράγει την εξουσία του και τον εαυτό του. Αυτό δεν θα το αφήσω να συμβεί και θα υπερασπιστώ τις πεποιθήσεις μου. Με δεδομένο ότι είμαι και ομοφυλόφιλος, αντιλαμβάνομαι τις διώξεις που προωθούνται σε βάρος μου ως σημάδι παρακμής του ιδίου του κράτους. Ως άτομο δεν θα υπηρετήσω κανενάς είδους στρατό ή άλλο μπακτίσμα του κράτους. Δέχομαι ότι το να πιπά συγνώμη γι' αυτό είναι προσβολή για μένα και αρνούμαι κάθε είδους ειδικής μετακείρισης ή επιεικείος από το κράτος.

Μεχμέτ Ταρκάν

...ΕΦΟΣΟΝ ΟΣΕ ΤΗΡΟΥΜΕ

"η ποίηση είναι το καταφύγιο που φθονούμε"...

(6)

Η ζωή είναι μια διαρκής δολοφονία που για να την διαπράξεις πρέπει να έχεις ισχυρά κίνητρα.

Θα παρατείνω επ' αόριστο το δολοφονικό μου ένστικτο της ζήσης -φιδίσιο σανακάτεμα ύπαρξης και αυνυπαρξίας- καλύτερα να πω μια και καλή από ζωή παρά να αργοσβήνω από θάνατο και πλήξη.

ΧΕΙΡΟΜΑΝΤΕΙΑ

Ένα σύμπαν μικρό απλώνεται στα δάκτυλα σου άπειρος ταξιδευτής εγώ του γαλαξία σου περιπλανώμενος αισθήσεων με τη μέθοδο Μπράιγ προσπαθώ να διαβάσω τα συναισθήματα σου...

(της ντροπής)

Βινικός αριθμός

Ον. η ντροπή
Γεν. της ηθικής
Άλτ. την ενοχή
Κλ. (ω) αναστολή

Πληθυντικός Αριθμός

Ον. οι ν-τροπές
Γεν. των απαγορεύσεων
Άλτ. τις τιμωρίες
Κλ. χαίρε,
ω χαίρε' ελευθεριά

To νου σου, αυτό μονάχα...

Πρόσεχε σε παρακαλώ τώρα που ανακαίνιζεις τη ζωή σου μη συγχιστείς, μη μπερδευτείς, μη με περάσεις για 'κανα βάζο καταλάθος και προσπαθήσεις να με τακτοποιήσεις σε καμιά γωνιά, γιατί στο λέω και το εννοώ πως μόνος μου θα πέσω και θα σπάσω

...εν αρχή, η προσωπική γραφή, αποητά να φωτογραφίσει τη στιγμή, να φωτίσει το βίωμα της... όχι σαν απλή καταγραφή ή απαριθμητή γεγονότων, αλλά σαν απόπειρα κατανόησης, σαν συνειδησιακή διαδρομή... έτσι αυτό που επικοινωνείται δεν είναι αυτό καθέστω το γεγονός, αλλά ο τρόπος με τον οποίο αυτό βιώνεται... και κάθε τρόπος είναι μοναδικός... όσο μοναδική είναι και η προσωπικότητα του καθένα... η πόνηση είναι ένας κώδικας ανάμεσα σε άλλους... ούτε πανάκεια ή λύση υπαρξιακών αδιεξόδων, ούτε και αυτοσκοπός... γεννιέται μέστι από πραγματικές ή φανταστικές καταστάσεις και γεννά καινούριες... χτίζει έναν κόσμο μέσα στον ήδη υπαρκτό... δημιουργεί ένα «εξώκοσμο» πεδίο δράσης... αυτονομείται χωρίς να αποχέρεται... γίνεται μια γέφυρα ανάμεσα στο ίνειρο και την πραγματικότητα, στο πριν και το μετά, στο συνειδητό και το ασύνειδο, ανάμεσα στο κοινωνικό Εγώ και το μοναχικό.

Είναι... αποτελεί -στα ώρια του πεδίου αναφοράς της πάντα- μια έλλογη δυνατότητα ενυποίησης κάθε διαχωρισμού... αλλά και αποδόμησης κάθε είδους δεδομένου... δεν υπάρχουν «Ποιητές»... καθίμενες συνειδήσεις υπάρχουν που γράφουν για να σωθούν από την πυρά τους... ή και για να την χρατήσουν αναμμένη επίστη... με αυτή την έννοια έμαστε όλοι -τουλάχιστον εν δυνάμει- ποιητές... η ιδιότητα, το επάγγελμα του ποιητή, αφορά τον κόσμο των εμπόρων, το συνάφι των εκδότων, των αυτάρεσκων ακαδημαϊκών και των κολάχων τους... και όχι τις πυρακτωμένες συνειδήσεις... στον καρό των εικόνων, όπου ποίηση είναι τα λιμπρέτα των διαφημίσεων, του Johnny Walker και της αυτοκινητοβιομηχανίας, ο Λόγος και οι ακρωτηριασμένες επι-κοινωνιακές του δυναμικές πρέπει να ανακαλυφθούν ξανά και ξανά... όταν όλα γύρω μας διεκδικούν να μας «εκφράσουν» μαζικά και να μας αντι-προσωπεύσουν, η ποίηση μπορεί να είναι ένα ακόμη μονοπάτι προς την αυτοπραγμάτωση μας... στην οικονομοκεντρική εποχή μας, όπου η παραγωγικότητα και η κατανάλωση εισβάλλουν σε κάθε μας στιγμή, το να «χάνεις τον χρόνο σου» για προσωπική ευχαρίστηση και δημιουργία είναι ένας ακόμα τρόπος άρνησης μιας καθημερινότητας συναισθηματικού ευνουχισμού... το να μοιράζεσαι τη ζωή σου είναι συντροφικότητα, ένα είδος αλληλεγγύης, ένα μεγάλο ζήτουμενο είναι... μέσα από την ποίηση -και την τέχνη γενικότερα- μοιράζεσαι αυθεντικά κομμάτια σου με άλλους, εκτίθεσαι «κανεπανόρθωτα»...

ή όπως λέει και ο «ποιητής»: είναι ένας θάνατος και βγεις από το Εγώ σου κύριε, και όμως σε σώζει από βέβαιο θάνατο... το να μοιράζεσαι τα δημιουργήματά σου με τους κοντινούς σου ανθρώπους, είναι μια πράξη ενάντια στην εξατομίκευση και την φευτοασφάλεια του γιάλινου ερυτού μας... είναι ίσως μια καλή αρχή, αλλά σίγουρα όχι και κάποιου είδους τελείωμα...

Γιάννης Μ.

Espiritu de la Tierra

WINE OF SPAIN
1970. PRESIDENTIAL WINE. AKADEMIEN
SOMMELIER. WINE. ESPERITU DE LA TIERRA. 1970.